

Giới thiệu Thần Văn Đạo

Thiên Đạo ở trên, nhân thế tại hạ, dù có ngàn vạn hào kiệt kiêu hùng ý đồ phá vỡ Thiên Đạo, Thiên Đạo không nói, nhân thế Luân Hồi tiêu tan.

Vì vậy thuận thiên người sống, nghịch thiên người chết!

Vạn cổ Thần Sơn phía trên, lên lớp giảng bài bốn chữ "Thiên Đạo Chiếu Nhiên" !

Tiên Thánh xem Thần Sơn, ngộ Thần Văn, chế thần thông, thành tựu đại Thánh thân thể, giảng đạo thiên hạ.

Non nót thiếu niên, mộng xem Thần Sơn, tìm hiểu Thần Văn Đại Đạo, chế trăm ngàn thần thông, dùng tư thể hiển ngang, hoành hành thiên hạ, thành tựu Nhân tộc mệnh mong muốn cuốn số mệnh.

Nhân tộc bất diệt, Đại Đạo Vĩnh Xương!

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Thần Văn và thần thông

Thế giới cổ xưa, Yêu quái khắp nơi, Yêu quái tùy ý đuổi giết con người, Nhân loại suy nhược đã rất lâu rồi.

Từ thừa trời đất mới bắt đầu có một tòa Thần Sơn từ trên trời giáng xuống, bên trên viết "Thiên Đạo Tự Nhiên" bốn cái chữ to, Nhân tộc có ba đại Tiên Thánh xem Thần Sơn, học được thần thông, lập ra tám mươi một Thánh viện giáo hóa chúng sinh, Làm cho vận mệnh của Nhân tộc phát triển mạnh mẽ cuốn cuộn không ngừng, cùng với Yêu quái xưng bá thiên hạ.

Nhân tộc bất diệt, Đại Đạo thường còn!

Tại Nam Tinh Viện ở Thanh Nguyệt thành,

Bây giờ là con mưa cuối cùng của mùa xuân, Thanh Nguyệt thành lại bắt đầu chuyển sang mùa hạ!

Khí trời đã dần dần oi bức, khiến cho rất nhiều đệ tử tại Nam Tinh học viện đều cảm thấy buồn ngủ, duy chỉ có sơ cấp đệ tử năm thứ 3 mỗi người tinh thần lại vô cùng phấn chấn, cả một đám hai mắt tròn tròn xoe không hề chớp đang nhìn chăm chăm vào trên bục giảng có một vị thiếu nữ váy trắng khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi.

"Con đường tu luyện Võ Đạo tràn ngập gian khổ, khi mới học thì chia làm mười cấp bậc gọi là Thập tinh (mười sao), tu luyện cao hơn cấp bậc Thập tinh thì mới có thể trở thành cấp bậc Võ giả, tu luyện đột phá cấp bậc Võ giả, chính là đạt tới cấp bậc Ngưng Nguyên, cấp bậc Quy Nguyên, cấp bậc Thần Nguyên cái này chính là tam nguyên cảnh giới, có thể đạt tới tam nguyên cảnh giới đã là cao thủ hiếm có, nếu là người có thiên phú tuyệt, đột phá được tam nguyên cảnh giới, có thể trở thành người bảo vệ vận mệnh của Nhân tộc trở thành cường giả cấp bậc Đại Đạo Đế Tôn, Nhân tộc ta trong lịch sử cũng chỉ có ba mươi sáu vị Đế Tôn mà thôi, tiếp tục tiến lên, hiểu được Thiên Địa Đại Đạo, sáng tạo Vô Thượng thần thông, liền có thể trở thành Thánh Nhân, nhưng trăm ngàn năm qua, cũng chỉ vẹn vẹn có ba người được xưng là Thánh Nhân mà thôi!"

"Nhân tộc của chúng ta ngoại trừ có ngàn vạn loại thần thông, còn có Vô Thượng Thần Văn, Man Cốt Đạo Khí, là Thiên Đạo phù hộ chúng tộc. Hiện tại, chúng ta sẽ giảng qua một chút Thần Văn!"

Thiếu nữ váy trắng đứng ở trên bục giảng, đôi mắt thanh tịnh trong suốt đảo qua đám đệ tử đang ngồi nghiêm chỉnh lắng nghe, giọng nói của nàng nhẹ nhàng thanh thúy dễ nghe giống như nước suối nhẹ nhàng êm xuôi.

Thiếu nữ gọi là Lâm Từ Nghiên, là một trong những đệ tử thiên tài của Nam Tinh viện, nàng mới gần mười lăm tuổi, nhưng tu luyện đã sắp trở thành cấp bậc chính thức Võ giả, ở lứa tuổi này của nàng mà đã có thể đạt được thành tựu như vậy, quả thực có thể gọi là thiên tài.

Hơn thế nữa Từ Nghiên nàng còn là môn sinh đặc ý nhất của Viện trưởng Nam Tinh học viện, vì vậy nàng hôm nay ở chỗ này với tư cách là thay sư phụ giảng bài!

"Nếu là đem thần thông ví như là chữ viết, thì Thần Văn chính là bút để viết, chỉ có linh ngộ được Thần Văn giống như là cầm bút viết để viết ra chữ thì mới có thể tu được thần thông!"

"Tam trọng triều tịch chương chính là do ba mươi sáu đạo trụ cột Thần Văn tạo thành thần thông cấp thấp không có cấp bậc, ta hôm nay chủ yếu chính là nói cho các ngươi một chút về ba mươi sáu đạo Thần Văn trong ba thứ hạng đầu của đạo!"

Nàng đi về phía trước vài bước, nhìn qua các vị đệ tử cất giọng để nghe tiếp tục nói .

Suối tóc màu tím của nàng buông xõa tự nhiên sau lưng, một lọn tóc ở bên cạnh tai được cột bằng tơ vàng xuyên qua viên cầu bằng thủy tinh, Váy dài cổ điển màu trắng ở trên người nàng càng tăng thêm vẻ hấp dẫn lung linh. Cánh tay trắng như bạch ngọc lộ ra dưới ống tay áo ngắn, cổ tay mảnh khảnh không đeo bất kỳ một loại vòng tay nào, khí chất của nàng thanh nhã giống như một đóa hoa sen làm từ băng tuyết không nhiễm bụi trần

Dung nhan kinh điển, có bối cảnh thần bí, lại là đệ tử của Viện Trưởng Nam Tinh bộ, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới Thập tinh học đồ, sắp trở thành cấp bậc Vô giả vĩ đại, thân phận của nàng như vậy, không thể nghi ngờ có thể làm cho đệ tử sơ cấp năm thứ 3 này ngưỡng mộ không thôi.

Kết cấu của Thần Văn cực kỳ phức tạp, rườm rà, nhưng Lâm Tử Nghiên giống như là hạ bút thành văn, chuẩn xác không sai viết ra ba đạo Thần Văn lên bảng, sau khi viết xong nàng quay người nhìn về phía các vị đệ tử, lúc nàng xoay người, viên váy dài hờ vai mơ hồ lộ ra bộ đường cong duyên dáng dưới cổ, rõ ràng có thể thấy được cả vùng xương quai xanh, chân váy lưu động trượt xuống trông giống như là đóa hoa đang xoay dưới ánh trăng, mỗi cái nhử mắt mỗi nụ cười của nàng đều tỏa ra mị lực khiến cho lòng người động lòng xao xuyến. (Quái thai tóc tím có gì mà tả ghê gớm thế không biết? ngồi dịch tí thì pọt cả máu cam :D).

Tuổi của các Sơ cấp đệ tử nhóm thứ 3 phần lớn là trên dưới mười hai mười ba tuổi, trên mặt mỗi người còn mang theo nét ngây thơ, cả một đám bọn họ đang cung kính mà ngồi, nhìn về phía Tử Nghiên nàng trong ánh mắt lộ ra thần sắc kính nể xen lẫn ái mộ không thôi.

"Tử Nghiên tiểu thư thật là đẹp!" (con nít ghê gớm thật chứ)

"Ta nhất định phải trở thành Vô giả, cùng Tử Nghiên tiểu thư kề vai sát cánh đánh chết Yêu quái!"

Không thể nghi ngờ lời này chính là tiếng lòng của tuyệt đại bộ phận nam đệ tử, có thể cùng Tử Nghiên nàng kề vai sát cánh giết Yêu quái, tuyệt đối là sự tình mà vô số người suốt đời khát vọng.

Thời điểm này, ở bàn cuối cùng của phòng học, một thiếu niên có vẻ hơi thon gầy đang ngồi ngẩn người, hắn ngồi ở phía sau cùng phòng học, bị mấy thiếu niên ngồi đằng trước che lấp, hầu như không có người nào chú ý tới hắn. Hắn mặt mày thanh tú, tuy rằng không phải là đặc biệt anh tuấn, nhưng mặt mày cũng rất sáng sủa dễ nhìn, từ trong đôi mắt sâu thẳm đang lóe ra thần thái linh động. Ôn giới hắn chính là Diệp Duy nhân vật chính của chúng ta :D

Trong lòng Diệp Duy hắn luôn luôn tồn tại cảm giác rằng mình thấp kém hơn người, kể cả là ở trong lớp học tại nơi này hay là ở trong gia tộc của hắn, Thước Hải (Biến thân thước) của hắn chỉ là cấp bậc màu Hồng, hầu như chẳng có ai quan tâm để ý tới hắn làm gì. Hắn lơ mơ còn nhớ rõ, các trưởng bối trong gia tộc khi biết rằng Thước Hải của hắn chỉ là Hồng cấp đã thất vọng biểu lộ ra mặt như thế nào.

"Thần Văn ư? . . . Diệp Duy ta đời này đều không có hy vọng trở thành Vô giả, học được Thần Văn thì có ích lợi gì? Không có Nguyên lực, thì Thần Văn cũng không thể luyện thành thần thông!"

Khóe miệng Diệp Duy chứa đựng một nụ cười khổ, hắn cười tự giễu chính mình, nghĩ đến kết quả khảo nghiệm trước khi bước vào Nam Tinh học viện hắn không khỏi hung hăng mà nghiền răng thiết chặt nắm tay lại gân xanh đã thoáng ẩn hiện trên mu bàn tay.

Thiên phú Thước Hải được chia làm bảy cấp Hồng, Cam, Hoàng (vàng), Lục, Thanh (Xanh), Lam, Tử (Tím), Thiên phú Thước Hải của Diệp Duy là Hồng cấp, là cấp bậc yếu nhất, nếu như là có cố gắng thế nào đi nữa thì tối đa cũng chỉ có thể trở thành Thập cấp học đồ, hắn không có hi vọng trở thành Vô giả.

"Tại học viện bị người khi dễ trêu đùa, ở gia tộc lại không người hỏi thăm."

"Diệp Duy ta cũng muốn trở thành thiên tài giống như Tử Nghiên nàng, cũng muốn trở thành Vô giả giống như đường ca Diệp Trọng được gia tộc coi trọng, cũng muốn trở thành niềm tự hào của gia tộc, được người khác phải ngưỡng nhìn, có thể không? . . . Sự thật vì sao lại tàn khốc như vậy?"

Trong nội tâm của Diệp Duy chôn giấu rất nhiều chuyện mà hắn không cam lòng, hắn đã từng thử qua vô số lần, thậm chí thử oanh phá Thước Hải, hắn dám làm chuyện nguy hiểm loại này nhưng đều đã thất bại.

Mấy năm trời khổ tu, cuối cùng cũng không đạt được bất cứ cái gì, loại thống khổ này không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Tuy rằng Diệp Duy chưa từng buông bỏ hi vọng, nhưng mà sự thật trớ trêu vẫn không cách nào sửa đổi.

Khóe miệng Diệp Duy có chút mấp máy, tâm tình cảm thấy đắng chát lúc nào cũng luôn quanh quẩn trong lòng, ngón tay của hắn trong lúc thước ở trên mặt bàn bóp mạnh một cái, lúc này hắn căn bản không có tâm tình để mà nghe giảng bài. ở trên bàn trước mặt hắn đang lẳng lặng nằm yên một bộ sách làm bằng da trâu cứng rắn, quyển sách này cũng đã vô cùng cũ nát rồi, giống như đã từng bị lửa đốt qua, phía trên hiện đầy dấu vết cháy đen.

Mặt bên trên bìa sách, có vẽ một tòa núi xanh ngụy nga hùng dũng vươn thẳng lên trời, sừng sững cao ngất.

Bên trên thân Núi xanh tựa hồ có mấy chữ rất to, tuy vậy lại không thể nào thấy rõ rốt cuộc là chữ gì, tuy vậy nhưng mơ hồ cảm giác được trong đó có một loại khí thế cương trực đập vào mặt.

Cái bộ sách cổ này là do Diệp Duy lấy được từ đồng rác trong tầng hầm ngầm của gia tộc, trong truyền thuyết, Diệp Thị gia tộc đã từng là một gia tộc cực kỳ cường đại, chính là Đế Tôn thế gia, tổ tiên từng là cường giả cấp độ Đế Tôn, bất quá ánh sáng hào quang đã từng huy hoàng trước kia, đều đã sớm bị mai một trong bụi bặm của lịch sử. . . Bây giờ Diệp Thị gia tộc ở tại vùng Tây Bộ biên thủy của Đại Chu Thần Triều sớm đã không so sánh được với Thanh Nguyệt thành, hiện tại bây giờ cũng chỉ là thế gia hạng 2 mà thôi!

Diệp Duy vô ý thức vuốt ve bìa ngoài bản sách cổ cũ nát, bìa mặt có một loại cảm nhận thô ráp rất cổ quái, làm cho người ta có cảm giác khó nói lên lời.

Diệp Duy không biết là, thời điểm khi hắn vuốt ve bìa sách cổ cũ nát, liền hiện lên từng cổ lực lượng kỳ dị không thể nhìn bằng mắt thường đang lấy ngón tay của hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra, giống như là gợn sóng trên mặt nước bình thường, từng vòng từng vòng mà khuếch tán.

Diệp Duy ngáp một cái, đột nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, mí mắt càng ngày càng nặng nề không thể cưỡng lại, tâm thần hoảng hốt hắn nằm gổ đầu lên bộ sách cũ nát ngủ rất say.

Diệp Duy lập tức bị lâm vào trong giấc mơ kéo dài!

Đây là một giấc mơ rất dài, rất dài, Diệp Duy trong mơ nhìn thấy một tòa núi xanh nguy nga cao ngất, từng bách sum xuê, hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ nhìn lại bên trên sườn núi chỉ thấy mơ hồ dường như có ức vạn đạo đường vân thần bí đang chấn động, đột nhiên, cả tòa núi xanh ầm ầm vỡ vụn, hóa thành từng đạo hóa điểm Thần Thạch, trong đó có một đạo Thần Thạch hướng tới trước mặt Duy đánh tới, Thần Thạch bên trên những đường vân thần bí kia hình như là vật sống, tất cả điên cuồng hướng tới đầu Diệp Duy chui vào, Đột nhiên trong đầu Diệp Duy chợt xuất hiện các loại tri thức về Thần Văn giống như núi lửa đang phun trào, làm cho đầu Diệp Duy đau như muốn nứt ra.

Tòa núi xanh trên bìa quyển sách cổ cũ nát sách chẳng biết lúc nào đã lặng yên biến mất. . .

Quyển sách cổ cũ nát đã hóa thành tro tàn, tiêu tán không còn tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Trong mơ tỉnh lại

Diệp Duy mơ một giấc mơ thật dài, mơ thấy lúc mới hình thành trời đất có một tòa Thần Sơn từ trên trời hạ xuống, trong mơ hắn nhìn thấy Đạo Thánh xem Thần Sơn thể ngộ Thần Văn sáng tạo ra ba nghìn thần thông, mơ thấy Kiếm Thánh luyện Man Cốt chế tạo ra Thần Binh, mơ thấy Võ Thánh viết ra Thần Quyền, giảng đạo khắp thiên hạ!

Đại mộng trải qua mấy nghìn năm, khiến lòng người mờ ảo.

Lâm Từ Nghiên vẫn còn giảng giải Thần Văn, nàng giảng bài rất sinh động, nói có sách, mách có chứng, giảng giải rõ ràng cho các học sinh đệ tử hiểu được thế nào là Thần Văn thuộc tính cùng với ba vị Tiên Thánh của Nhân tộc vĩ đại như thế nào, tất cả đệ tử sơ cấp năm thứ đều rất chăm chú nghe giảng bài, duy nhất chỉ Diệp Duy ngồi ở phía sau cùng đang ngủ.

"Hắn định ngủ tới khi nào?"

Lâm Từ Nghiên ánh mắt nhìn ra đằng sau nơi Diệp Duy đang ngủ gục hơn một nửa tiết học, đôi mắt trong veo của nàng lộ ra một chút thần sắc không vui, đôi mi thanh tú cau lại, nàng đã rất cố gắng để đem Thần Văn giảng giải cho thú vị, nhưng hình như đối với Diệp Duy lại giống như là đàn gảy tai trâu.

Ngồi ở bên trái Diệp Duy mấy nam đệ tử nhìn nhìn hắn gục xuống bàn nằm ngáy o...o... , trên mặt đều lộ ra vẻ chán ghét! Ở trong giờ học của Từ Nghiên nàng giảng bài mà lại ngủ gục, chuyện này quả thực là không thể chấp nhận được!

"Diệp Duy là cái loại ngu xuẩn, Ở trong giờ học của Từ Nghiên nàng giảng bài mà lại ngủ, Thật sự là làm mất mặt của chúng ta!"

"Xem ra lần trước giáo huấn hắn vẫn là quá nhẹ tay rồi!"

Một thiếu niên tuổi chừng mười ba mười bốn tuổi lạnh lùng nhìn Diệp Duy đang ngủ say, trong lời nói mang theo hàn ý lạnh như băng, hắn tên gọi là Tiểu Kỳ, là đệ tử có cấp bậc cao nhất của học sinh năm thứ 3, tu vi đạt tới cấp bậc ngũ tinh, cha hắn là sư phụ cao cấp của Nam Tinh viện, hơn nữa hắn cũng là một trong đám người ái mộ Từ Nghiên nàng.

Thiên phú của Tiểu Kỳ cũng không tồi, bởi vì cha mẹ đều là sư phụ cao cấp của Nam Tinh học viện, mưa dầm thấm đất, đối với trình độ tri thức về Thần Văn sự hiểu biết của hắn cũng vượt qua lớp học viên khác một khoảng cách lớn, Từ Nghiên nàng cũng rất là khen ngợi hắn. Được Từ Nghiên tán dương làm cho lòng tự tin Tiểu Kỳ càng tăng cao, nghiêm nhiên tự cho mình là Thủ Hộ Giả (Người bảo vệ) cho Từ Nghiên nàng, cho nên Diệp Duy ở trong giờ học của Từ Nghiên nàng nằm ngủ làm cho Tiểu Kỳ rất là tức giận.

"Thằng ngu Diệp Duy này, Ở trong giờ học của Từ Nghiên tiểu thư mà dám ngủ, Tiểu Kỳ chắc chắn sẽ không buông tha hắn đâu!" Mấy tên đệ tử nhỏ giọng nghị luận, trên mặt lộ ra thần sắc nhìn có chút hả hê.

Diệp Duy cho tới bây giờ, vẫn chỉ dậm chân tại chỗ ở cấp bậc cảnh giới nhất tinh Học Đồ, mà Tiểu Kỳ đã là cấp bậc ngũ tinh học đồ! Tiểu Kỳ nếu muốn giáo huấn Diệp Duy thật sự là quá đơn giản.

Trong mười cấp Học đồ Thập tinh, từ tứ tinh cảnh giới trở xuống cũng không có gì rõ ràng cách biệt, chỉ là thể trạng trở nên mạnh mẽ một ít mà thôi, nhưng một khi bước chân vào cấp bậc Học đồ ngũ tinh thì đã hoàn toàn bất đồng, ở thời điểm này chỗ tốt trong tu luyện đã bắt đầu phát hiện ra rồi, đạt đến cảnh giới ngũ tinh Học Đồ, thân thể và làn da được Nguyên khí tắm bổ sẽ trở nên cứng rắn như sắt, bất luận là khí lực hay là tốc độ đều sẽ tăng cao rõ rệt.

Tiểu Kỳ chính là đã đạt được tới cấp độ này mà Diệp Duy chỉ là cảnh giới nhất tinh Học đồ, sự chênh lệch giữa hai người khác biệt giống như là một trời một vực.

Ngồi cùng bàn với Diệp Duy là một đệ tử tên là Tào Ninh, hẳn cùng Diệp Duy quan hệ cũng không tệ lắm, bèn lấy cùi chỏ đụng đụng vào lưng của Diệp Duy, muốn đánh thức Diệp Duy tỉnh dậy, thế nhưng Diệp Duy vẫn úp mặt bất động ngủ say như là một con lợn chết.

Gọi thế mà cũng không tỉnh? Tào Ninh có chút choáng váng trong lòng, cười khổ một tiếng “huynh đệ, không phải ta không muốn cứu ngươi, thật sự là chính ngươi ngủ say như chết, ta cũng bất lực rồi”.

Lúc này tâm thần của Diệp Duy vẫn đang phiêu diêu ở trong mộng cảnh, vô số đạo Thần Văn đều hướng về Thức Hải của hắn, dường như muốn đem Thức Hải đang cuồng bạo sắp nổ tung của hắn ổn định trở lại bình thường. Ở trong giấc mơ Diệp Duy nhìn thấy Thức Hải của chính mình xảy ra một chút biến hóa, ở trong thức hải vô số Thần Văn thần bí đang chảy xuống phát ra từng đạo ánh sáng

Chẳng lẽ Thức Hải màu hồng khó khăn kia đã thay đổi?

Thức Hải được chia làm bảy cấp tương ứng với bảy màu sắc Hồng, Cam, Vàng, Lục, Xanh, Lam, Tím, mà màu vàng Thức Hải của mình hẳn lại chưa từng thấy qua. Thức Hải của Diệp Duy chủ đạo vẫn là màu đỏ nhưng bây giờ đã lẫn một chút màu vàng.

“Bùm”!

Trong Thức Hải đột nhiên phát sinh một hồi tiếng nổ đùng đoàng, giống như là muốn đem Thức Hải của hắn nổ cho tan tành.

"Aaaaaaaaaaaaa...!"

Đang nằm ngủ say Diệp Duy đột nhiên bừng tỉnh, toàn thân xuất mồ hôi hột đầm đìa, hồn ha hồn hển thở ra từng hơi từng hơi gấp gáp, trong đầu mơ hồ vẫn còn cảm giác đau đớn, lén lấy tay xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, trên mặt còn lưu lại thần sắc hoảng hốt trong lòng còn sợ hãi không thôi, Diệp Duy ngơ ngác nhìn thấy trước mắt là phòng học quen thuộc lúc này thì hắn mới từ từ tỉnh táo lại.

Mới vừa rồi bởi vì Diệp Duy hét lên một tiếng rất to cho nên tất cả đệ tử đều sững sờ mà nhìn lại phía hắn.

Diệp Duy cái tên đầu gỗ này không khỏi cũng quá hiếm thấy rồi, ở trong giờ học của Tử Nghiên tiểu thư nằm ngủ cũng còn có thể chấp nhận được, không ngờ lại còn dám làm như gặp phải ác mộng, la hét trong lớp.

"Chuyện này, cũng quá là khoa trương a!"

"Đầu trâu ngu ngốc a!"

Bọn hắn trong lòng rất buồn bực, Diệp Duy ở trong lớp vẫn luôn rất chấp hành quy củ, cũng chưa từng gây ra sự tình gì nghiêm trọng, hôm nay chẳng biết vì sao lại làm vậy, chẳng lẽ là muốn gây chuyện như vậy để hấp dẫn Tử Nghiên tiểu thư chú ý tới sao?

"Ài, Diệp Duy sắp gặp xui xẻo rồi!"

Có một số đệ tử tâm địa thiện lương vẫn rất thông cảm với Diệp Duy, bọn hắn thấy được nét mặt của Tiểu Kỳ xanh mét, hẳn với tư cách là hộ hoa sứ giả của Tử Nghiên tiểu thư bữa tiệc của hắn dành sẵn cho Diệp Duy nhất định là chạy không thoát rồi, kiểu gì cũng phải ăn đòn toi bởi hoa lá.

Chung quanh truyền đến những tiếng cười nghe có chút hà hê xen lẫn với những tiếng thở dài thông cảm, truyền vào trong tai Diệp Duy liên miên những tiếng xôn xao ồn ào nhưng mà lúc này Diệp Duy lại giống như mất mù tai điếc, ánh mắt của hắn trống rỗng, lông mày nhíu chặt, tựa hồ như đang phải chịu đựng nỗi thống khổ rất lớn.

Ở trong đầu hắn mấy chục vạn đạo tri thức về Thần Văn đang nhảy loạn lên, đầu hắn tựa hồ đang bị những tri thức về Thần Văn này làm cho nổ tung, đợi đến lúc trong đầu Diệp Duy những tri thức về Thần Văn đang nhảy loạn dần dần ổn định trở lại, ánh mắt trống rỗng của hắn mới khôi phục được một chút thần thái.

"Tòa núi cao nguy nga ở trong mơ rốt cuộc là cái gì? Thức Hải của ta cuối cùng là bị làm sao vậy?"

"Ta tại sao lại ngủ? Tại sao lại gặp phải một giấc mộng kỳ quái như vậy?"

Trong đôi mắt Diệp Duy có chút mờ mịt, lộ ra sự kinh ngạc khó có thể tin được, trải qua cơn mơ kéo dài lần này tâm cảnh của Diệp Duy dường như cũng phát sinh ra một chút biến hóa rất nhỏ.

Thời điểm này Tử Nghiên nàng đang giảng bài cũng ngừng lại, công phu hàm dưỡng của nàng rất cao, nàng có thể tha thứ cho Diệp Duy ngủ trong lớp học, nhưng nàng không thể nào dễ dàng tha thứ một người học viên dám hô to gọi nhỏ náo loạn lớp học.

"Đứng lên!"

Thanh âm của Từ Nghiên nàng thanh thúy mang theo một chút nghiêm khắc, ánh mắt đã nhìn thẳng trên người Diệp Duy.

Diệp Duy ý thức được Từ Nghiên tiểu thư chính là đang gọi mình, hần vội vàng đứng lên.

"Ngươi tên là gì?"

Từ Nghiên đi xuống tới chỗ Diệp Duy, đôi mi thanh tú của nàng cau lại, rõ ràng trong lời nói có chút không vui, nàng rất là thích thú khi được dạy những học viên này, cũng vô cùng tâm huyết mà chuẩn bị cho cái tiết học này, cũng không ngờ được rằng có đệ tử ở trong tiết học của nàng lại nằm ngủ, ngủ thì cũng chưa tỉnh, lại còn dám hét to lên cắt ngang tiết học của nàng.

"Diệp Duy!"

Diệp Duy chậm rãi ngẩng đầu, dường như vẫn còn chưa có tỉnh ngủ, hần có chút mờ mịt, theo bản năng hỏi đáp. Trong đầu chậm rãi nổi lên một ít tư liệu, Lâm Từ Nghiên, Là một thiên tài nổi bật của Nam Tinh học viện, cảnh giới đạt đến Thập tinh Học Đồ sắp trở thành Võ giả, nàng là nữ thần của Nam Tinh học viện đang thay sư phụ giảng bài ở đây.

Nhìn qua mái tóc dài màu tím nhàn nhạt đang tản ra hương thơm nhẹ nhàng của Từ Nghiên tiểu thư, rốt cuộc Diệp Duy cũng đã tỉnh táo triệt để, nguyên lai là chúng ta đang đi học a.

"Tiểu tử này, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ!"

Từ Nghiên tiểu thư nhìn qua Diệp Duy, thân thể Diệp Duy so với nàng thoág cao hơn một chút, thể trạng có vẻ hơi thon gầy, nhưng tướng mạo rất là anh tuấn tiêu sái đấy, ánh mắt hần thâm sâu, lộ ra khí chất trầm ổn tĩnh táo.

Công nhiên ngủ trên lớp học, còn lớn tiếng hét lên, dù là Lâm Từ Nghiên tính tình rất tốt, cũng không khỏi có chút tức giận.

Từ Nghiên mặc dù chỉ là thay sư phụ dạy những đệ tử sơ cấp năm thứ 3, nhưng vẫn một mực cẩn thận, không dám xem thường bất cứ một vị đệ tử nào mặc dù Diệp Duy được công nhận là đồ bỏ đi. Nếu là sư phụ khác thì đã mặc kệ ngươi rồi, đó mới chính là đối với ngươi triệt để hết hy vọng, sư phụ nguyện ý dạy bảo ngươi, vậy có nghĩa là sư phụ cũng không có bỏ rơi ngươi! Thế nhưng Diệp Duy lại thật sự là “bùn nhão không đỡ nổi tường”, khi đi học lại còn nằm ngủ.

"Diệp Duy, ngươi đi lên bục giảng." Lâm Từ Nghiên nhìn Diệp Duy nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thần Thông và Cẩm Thuật

"Từ Nghiên tiểu thư hình như đang tức giận!"

"Ở trong giờ học của Từ Nghiên tiểu thư nằm ngủ thậm chí còn lớn tiếng hô gọi nhỏ, Từ Nghiên tiểu thư có thể không tức giận được sao?"

"Từ Nghiên tiểu thư chính là nữ thần của Nam Tinh viện chúng ta, nếu để cho những người ái mộ Từ Nghiên tiểu thư biết được, mỗi người một miếng nước bọt cũng có thể đem Diệp Duy nhấn chìm mà chết đuối!"

Trên mặt mọi người vẻ tươi cười còn mang theo chút hả hê, tựa hồ như đã nhìn thấy được bộ dáng bi thảm của Diệp Duy.

"Hừ, chính ngươi đi tìm đường chết, chớ có trách người khác!" Tiểu Kỳ hừ lạnh một tiếng, khoe miệng toát ra một tia trào phúng nhàn nhạt.

"Diệp Duy phải không? Ngươi đã từng nghe qua câu chuyện của Thần Phong Đế Tôn rồi sao?"

Lâm Từ Nghiên nhìn qua Diệp Duy, cất giọng nói trong trẻo trong lời còn mang theo hương vị kiến người nghe thấm thía. Thiên phú của Diệp Duy rất kém cỏi, thậm chí cả đời đều không có hy vọng trở thành Võ giả, nhưng dù sao cũng là học sinh của nàng, dạy bảo Diệp Duy là chức trách của nàng.

"Thần Phong Đế Tôn lúc còn thiếu niên thì Thức Hải thiên phú cũng chỉ là Hồng cấp, nhưng mà Thần Phong Đế Tôn cũng không cam chịu, càng không có oán trời trách đất, mà là đem toàn bộ tâm tư để tìm hiểu Thần Văn, hoàn thiện Thanh Mộc thần thông, Man Nguir thần thông, Hòa điệp thần thông. . . , năm ba mươi tuổi đã trở thành danh chấn Đại Lục đạt tới cảnh giới cấp bậc Thần Văn tông sư, tự mình sáng tạo ra các loại thần thông. Thức Hải thiên phú từ Hồng cấp, tăng lên tới Lam cấp, cuối cùng trở thành Đế Tôn huyền thoại!"

"Thức Hải thiên phú cũng không phải là đã hình thành thì không thay đổi được, việc hoàn thiện thần thông hoặc tự sáng tạo ra thần thông đều được Thiên Địa sinh ra đồng cảm, đạt được lực lượng của Thiên Đạo, lực lượng của Thiên Đạo có thể tẩy rửa Thức Hải làm tăng lên Thức Hải thiên phú!"

Tuy nói như thế, nhưng việc hoàn thiện thần thông, sáng tạo ra thần thông, đó là sự tình chỉ có "Thần Văn đại sư" cao quý mới có thể làm được, người bình thường căn bản không thể chạm được đến lĩnh vực này.

Thần Văn đại sư là danh hiệu cao quý so với danh hiệu Võ giả tuyệt đối là áp đảo.

Thần Văn đại sư, tên như ý nghĩa, bọn họ đối với những tri thức về Thần Văn cực kỳ tinh thông, có thể hoàn thiện thần thông, thậm chí tự nghĩ ra thần thông, viết ra Thần Quyển, bất luận là một vị Thần Văn đại sư thì đều bị thế lực khắp nơi không tiếc hao tổn, kiệt lực lôi kéo, thân phận và địa vị cực kỳ hiển hách.

Nam Tinh học viện cũng chỉ có một vị Thần Văn đại sư, mặc dù chức danh chỉ là Phó viện trưởng nhưng những viện trưởng của các học viện cao tầng khác đối với vị Thần Văn đại sư của Nam Tinh học viện cũng cực kỳ tôn kính.

Thần Văn đại sư có thể có được sự đãi ngộ như vậy là bởi vì Thần Văn đại sư cực kỳ thừa thót, muốn trở thành Thần Văn đại sư thì điều kiện phi thường hà khắc.

Đầu tiên, Thần Văn đại sư phải nắm giữ được ba mươi sáu vạn đạo Thần Văn trụ cột, mỗi một đạo Thần Văn trụ cột đều cực kỳ phức tạp, có thuộc tính bất đồng, nếu như không có thiên phú cực cao thì cả đời cũng không có khả năng nắm giữ được.

Mà nắm giữ ba mươi sáu vạn đạo Thần Văn trụ cột mới chỉ là nền móng để trở thành Thần Văn đại sư, muốn trở thành Thần Văn đại sư chân chính yếu tố quan trọng nhất là cảm giác lực của Linh Hồn.

Chỉ có cảm giác lực của Linh Hồn (Từ nay gọi là Linh Hồn cảm giác lực cho nó nhanh :D) mạnh mẽ mới có thể cảm ứng được chỗ chưa hoàn thiện của thần thông, vì điều kiện hà khắc như thế nên người có tư cách trở thành Thần Văn đại sư, đương nhiên là giống như sừng lân, mào phượng (Ý là cực kỳ hiếm), cũng bởi vậy mới tạo ra thân phận tôn quý của Thần Văn đại sư, thậm chí thân phận còn có chút dị dạng.

"Thần Phong Đế Tôn?"

Diệp Duy nhẹ gật đầu chậm rãi, nghe được giọng nói êm tai của Lâm Tử Nghiên, khiến cho trong lòng hắn nhẹ nhàng dâng lên tình cảm ấm áp. Hắn ở trên lớp học nằm ngủ, thậm chí còn hết lớn nhưng Lâm Tử Nghiên chẳng những không có trách phạt hắn lại còn dùng câu chuyện về Thần Phong Đế Tôn khích lệ hắn.

"Núi sách hình thành cũng cần có từng quyển mà tạo thành, hiện tại bắt đầu học tập vẫn còn chưa muộn, đến phân biệt sơ qua một chút ba đạo Thần Văn này a."

Người Tử Nghiên nàng quay lại một chút, duỗi ra ngón tay mảnh khảnh chỉ vào trên bảng đen lúc trước nàng đã viết ra ba đạo Thần Văn, rồi quay người lại khẽ nháy mắt, Xương quai xanh và phần cổ mịn màng như ngọc của nàng lộ ra khỏi váy dài bằng lụa trắng khiến người ta có cảm giác hít thở khó khăn, bóng lưng yếu điệu, tóc dài xõa trên vai, có một loại cảm giác hàm súc không nói ra được thành lời, trang phục bó sát nửa người trên, đem đường cong thân hình của nàng phác họa thành những đường nét vô cùng tuyệt mỹ. (Má ơi! Sắp chảy máu cam, dịch truyện thật là nguy hiểm :D)

"Lúc Tử Nghiên nàng giảng giải về ba đạo Thần Văn kia thì Diệp Duy đang nằm ngáy o..o..., hắn làm sao có thể phân biệt được chứ?"

"Cái thằng ngu ngốc Diệp Duy này, có mà Thần Văn biết hắn chứ hắn làm sao mà biết Thần Văn này a!" Một đám các học viên thấp giọng mà đùa cợt Diệp Duy.

Ngồi ở phía dưới Tiểu Kỳ khòe miệng hơi nhếch lên, toát ra một tia cười trêu tức.

Điều cười trêu tức của Tiểu Kỳ đã rơi vào trong mắt Diệp Duy, trong lòng của hắn hừ lạnh một tiếng, ở trong lớp hắn cùng Tiểu Kỳ vốn là không thể so sánh được, cảnh giới của hắn mới chỉ là nhất tinh Học Đồ, mà Tiểu Kỳ đã là ngũ tinh học đồ, nếu mà đối đầu kết quả cuối cùng có thể biết trước.

Chẳng lẽ cả đời đều bị tên Tiểu Kỳ ti tiện này giam ở trên đầu sao? Diệp Duy như thế nào cũng sẽ không thể cam lòng.

Diệp Duy hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn ba đạo Thần Văn trụ cột viết trên bảng đen, đột nhiên, trong óc linh quang lóe lên, những thứ Thần Văn này dường như giống như máu huyết chảy xuôi bên trong người mình rất là quen thuộc.

Diệp Duy bật thốt lên: "Ba đạo Thần Văn này là thuộc hệ Thủy trong bảy mươi hai đạo Thần Văn, đều là Thần văn thuộc tính Thủy, những thần thông cấp thấp "Linh giai" (không phân cấp bậc) như ' Tam Trọng Triều Tịch Chương ', ' Diệp Lăng Quyền ', ' Phần Thủy Chỉ ', ' Ngưng Thủy Chương ' . . . , đều cần dùng đến ba đạo Thần Văn này."

"Thần Thông có dùng đến ba đạo Thần Văn này phổ biến nhất hẳn là Linh giai trung cấp thần thông ' Băng Kính Ấn '!"

Diệp Duy chậm rãi nói xong liền chính hắn cũng cảm thấy có vài phần kinh ngạc, mình làm sao lại biết những điều này. Diệp Duy cảm giác được lúc hắn đang nói chuyện thì trong thức hải từng sợi Thần Văn phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

Theo thanh âm nhàn nhạt của Diệp Duy nói ra, tất cả các học viên trong lớp đều ngây ngẩn cả người, hai mắt mở to khó có thể tin mà nhìn Diệp Duy.

"Diệp Duy nói đúng rồi!"

"Điều này sao có thể?"

Thần sắc Tiểu Kỳ kinh ngạc vạn phần tại thời điểm Từ Nghiên tiểu thư giảng bài, Diệp Duy rõ ràng là đang ngủ, làm sao có thể đối với ba đạo Thần Văn kia giải thích được?

"Chẳng lẽ mới vừa rồi Diệp Duy tiểu tử kia là đang giả bộ ngủ?"

"Nói không sai!" Lâm Từ Nghiên nhìn Diệp Duy khen ngợi nói, xem ra Diệp Duy cũng không phải hoàn toàn không có nghe giảng, nàng nghĩ thậm chí rất có thể Diệp Duy cũng không phải là thật sự nằm ngủ có lẽ hẳn vẫn học được một ít gì đó.

Nghe được Lâm Từ Nghiên khen ngợi, Diệp Duy lập tức ý thức được rằng những tri thức về Thần Văn ở đây hoàn toàn là trong giấc mơ vừa rồi mà lĩnh ngộ được, tất cả đều là sự thật. Chuyện này rất có thể cùng với bản sách cổ thần kỳ kia có quan hệ, bởi vì sau khi hắn tỉnh lại, cái bản sách củ kia liền không biết biến đi nơi nào.

Trong thức hải của hắn đang có vô số đạo Thần Văn chảy xuôi, từng đạo ánh sáng nở rộ.

"Hừ, tri thức về Thần Văn há lại có thể nắm giữ dễ dàng như vậy hay sao? Chỉ cần Từ Nghiên tiểu thư hỏi sâu xa một ít, cái tên ngu xuẩn Diệp Duy kia khẳng định trả lời không được!" Ánh mắt Tiểu Kỳ sáng rực nhìn qua Từ Nghiên tiểu thư, hy vọng Từ Nghiên tiểu thư lại hỏi tiếp một vấn đề khác, để cho Diệp Duy không thể trả lời mà xấu mặt.

Lâm Từ Nghiên khẽ mỉm cười nói: "Như vậy ‘ Diệp Lăng Quyền ’ dùng bao nhiêu loại Thần Văn? Đây đều là chương trình học vừa rồi đã nói qua."

"Mười sáu loại!"

"Vậy Phần Thủy Chỉ có mấy loại?"

"Hai mươi một loại!"

Diệp Duy đối đáp rất trôi chảy.

Không ai ngờ được Diệp Duy rõ ràng cũng biết, các học viên trong lớp một đám giương hai mắt nhìn nhau, chẳng lẽ Diệp Duy trong lúc ngủ cũng có thể đem những kiến thức này đều học được hả? Đương nhiên cái này chẳng qua chỉ là suy đoán của bọn hắn, đoán chừng Diệp Duy trước khi đi học đã học trước những kiến thức này rồi, vì vừa rồi trong lúc ngủ, Diệp Duy khẳng định là chưa có nghe qua, lúc Từ Nghiên tiểu thư giảng bài Diệp Duy chính là đang gặp ác mộng.

Bọn hắn lại cũng không biết, Diệp Duy đúng là trong lúc ngủ học được, hơn nữa những gì hắn học được đều vượt ra ngoài tưởng tượng của mọi người.

Lâm Từ Nghiên nhìn thấy thần thái lạnh nhạt của Diệp Duy giống như đã đoán trước được bộ dáng Diệp Duy bây giờ, tâm tư khẽ động đột nhiên muốn kiểm nghiệm một chút Diệp Duy này đối với tri thức về Thần Văn, xem là hắn nắm giữ được đến trình độ nào, trừng mắt nhìn mỉm cười hỏi: "Vậy dùng ba đạo Thần Văn này tạo thành Linh giai thần thông thì tổng cộng có bao nhiêu loại?"

Trong lớp ánh mắt mọi người một lần nữa tập trung tại trên người của Diệp Duy, trên mặt không khỏi lộ ra bộ dáng đang xem kịch vui, vấn đề này của Từ Nghiên tiểu thư đưa ra đã vượt ra khỏi phạm trù của tiết học này rồi, mặc dù là đệ tử chăm chú nghe giảng cũng không thể trả lời được chứ đừng nói chi là Diệp Duy ở trên lớp học nằm ngáy o..o....

"Từ Nghiên tiểu thư! vấn đề nàng hỏi này, ngoại trừ ta ra, tất cả đệ tử sơ cấp năm thứ 3 ai có thể trả lời nổi?"

Tiểu Kỳ nhìn qua Diệp Duy, thoáng cười nhạo một chút, ngực hơi ưỡn ra, ngạo nghễ đảo mắt nhìn qua mọi người trong lớp, thoáng có chút chờ mong nhìn về phía Từ Nghiên tiểu thư, mong mỏi đến thời điểm Diệp Duy trả lời không được, Từ Nghiên tiểu thư sẽ gọi chính mình đến trả lời, nói như vậy chính mình lại có thể ở trước mặt Từ Nghiên tiểu thư mở mặt mở mày rồi.

Cha mẹ Tiểu Kỳ đều là sư phụ dạy ở lớp cao cấp của học viện, luận về tri thức Thần Văn thì toàn bộ đệ tử sơ cấp năm thứ 3 đúng là không người nào có thể vượt qua được Tiểu Kỳ!

"Ba đạo Thần Văn này có thể tạo thành thần thông cấp thấp Linh giai thần thông tổng cộng có ba mươi tám loại, Trung cấp Linh giai thần thông tổng cộng có mười hai loại, cao cấp thần thông cũng có sáu loại!" Trong lớp mọi người đều hướng mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ có Diệp Duy một chút cũng không lùi bước, thần thái bình tĩnh mà nhìn qua Từ Nghiên tiểu thư, chắc chắn nói.

"Nói hươu nói vượn!"

"Diệp Duy! ngươi không biết thì đừng có nói lung tung, đừng có đi lừa người khác!" Tiểu Kỳ đột nhiên đứng lên, dùng ánh mắt cao cao tại thượng miệt thị mà nhìn qua Diệp Duy, dùng ngôn từ sắc bén mà dlay đồ hắn.

Giờ khắc này, trong nội tâm Tiểu Kỳ vui sướng thoải mái quả thực không cách nào diễn tả bằng lời, hắn không đợi Từ Nghiên tiểu thư kịp mở miệng đã không nhịn được đứng phắt lên.

"Thì ra là không biết mà nói bậy đó a!"

"Nhìn bộ dạng trần định của hân, ta còn tưởng rằng hân thực sự biết rõ cơ đấy."

"Diệp Duy tiểu tử này thật đúng là có thể xuất khẩu thành thơ :D!"

Tiểu Kỳ là đệ tử có cảnh giới cấp cao nhất ở năm thứ 3 sơ cấp này, bất luận là võ học, tu vi, hay là đối với việc nắm giữ tri thức về Thần Văn, hân đều vượt xa các học viên khác, các vị đệ tử trong lớp tự nhiên tin tưởng Tiểu Kỳ, nghe được Tiểu Kỳ nói Diệp Duy vừa rồi là nói hươu nói vượn, nguyên một đám lập tức buông lời trào phúng.

"Diệp Duy, để cho ta tới nói cho người biết chính xác đáp án a! Dùng ba đạo Thần Văn này tạo thành cấp thấp Linh giai thần thông có tất cả ba mươi sáu loại, Linh giai trung cấp thần thông có mười loại, cao cấp thần thông có năm loại!" Tiểu Kỳ cười lạnh mưng trên mặt nét đùa cợt, khinh thường liếc qua Diệp Duy, trong nội tâm hân đắc ý không thôi, luận về lý giải Thần Văn ở trong lớp này ai có thể so được với hân?

Nhưng mà điều làm Tiểu Kỳ tuyệt đối không thể ngờ chính là, Từ Nghiên tiểu thư tựa hồ cũng không có phê bình câu trả lời của Diệp Duy, chỉ thấy nàng đang kinh ngạc mà giờ mắt nhìn Diệp Duy, con người thanh tịnh trong suốt phát ra tinh quang sáng rực.

Lâm Từ Nghiên chậm rãi nói ra: "Tiểu Kỳ trả lời không sai."

Thần sắc Tiểu Kỳ lập tức trở nên ngạo nghễ, vênh mặt liếc nhìn Diệp Duy trên tức như là muốn nói: "Diệp Duy cái đồ bỏ đi, làm sao so với được với ta?"

Lúc này lại nghe Lâm Từ Nghiên tiếp tục nói: "Lời Diệp Duy nói cũng không có sai!"

Lúc này trong lớp tất cả các học sinh đều ngây ngẩn cả người, làm sao có thể? hai cái đáp án đều là đúng hay sao?

Lâm Từ Nghiên hình như có thâm ý nhìn thoáng qua Diệp Duy, nói: "Có một số thần thông bởi vì khi học tập thì độ khó quá lớn, cũng có một ít thần thông khi tu luyện về sau sẽ sinh ra một chút phản ứng không tốt, bị liệt vào loại cấm thuật. Tính cả cấm thuật mà nói, đáp án của Diệp Duy dĩ nhiên là chính xác!"

Toàn lớp xôn xao, nguyên lai là như vậy.

Thế nhưng là thần thông cấm thuật, đều bị liệt vào danh sách những loại sách cấm tại các học viện, chỉ có khi đạt đến cấp bậc Võ giả, mới loáng thoáng có thể biết được, tại làm sao ngay cả thần thông cấm thuật Diệp Duy lại cũng biết?

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Tam Trọng Triều Tịch Chương

"Tại sao có thể như vậy, không có khả năng đến thần thông cấm thuật Diệp Duy cũng biết được, hân nhất định là đoán mò đấy! Đoán mò đấy!" Tiểu Kỳ rất không cam lòng, trong ánh mắt nhìn Diệp Duy có mang theo một tia địch ý mãnh liệt, đây là lần thứ nhất ở năm thứ 3 sơ cấp đệ tử có người danh tiếng lại vượt qua hân.

Hơn nữa lại còn là ở trước mặt Từ Nghiên tiểu thư.

Đây chính là một cái tát thẳng vào mặt của hân!

Lâm Từ Nghiên cũng rất là kinh ngạc, nếu như đối với một câu hỏi hân trả lời đúng, có lẽ là đoán mò đấy, nhưng ba cái đều đoán đúng thì xác suất này cũng rất là nhỏ.

"Diệp Duy, người là làm sao biết ba đạo Thần Văn kia có thể tạo ra ba mươi tám loại cấp thấp Linh giai thần thông, mười hai loại trung cấp Linh giai thần thông, sáu loại cao cấp Linh giai thần thông?"

Từ Nghiên tiểu thư nhìn chăm chăm vào Diệp Duy, hai màu trắng đen rõ ràng trong con mắt giống như bảo thạch sáng chói, nàng rất nghi hoặc, Diệp Duy làm sao biết biết rõ những thứ tri thức về Thần Văn này như thế?

Mặc dù là chính mình trước đây cũng vẫn cho là ba đạo Thần Văn kia có thể tạo thành ba mươi sáu loại Linh giai thần thông cấp thấp, mười loại Linh giai trung cấp thần thông cùng năm loại Linh giai cao cấp thần thông mà thôi, lần trước cùng Phó viện trưởng thảo luận ‘Hàn Băng Thất Thập Nhị Thần Văn’ mới trong lúc vô tình từ trong miệng Phó viện trưởng biết được, bởi vì là người bình thường thì không thể nào mà nghe được đến cái tên cấm thuật!

Diệp Duy chỉ là đệ tử sơ cấp ban thứ ba ở Nam Tinh học viện, hân như thế nào biết được những kiến thức về Thần Văn này?

Tại thời điểm các vị sư phụ thu đệ tử, các sư phụ cũng sẽ không giảng giải bất luận cái gì về thần thông, cấm thuật, tuyệt đại bộ phận sách vở cũng sẽ không ghi chép về thần thông, cấm thuật, chỉ có Thánh viện ở lần chỉnh sửa thứ hai mươi tám ‘Thần Văn Đạo Tạng’ mới ghi lại những cái kia thần thông

cầm thuật.

“Thần Văn Đạo Tạng” quyển sách này chính là tụ tập tri thức cả thiên hạ chỉnh sửa mà thành sách, ngoại trừ những người nghiên cứu về tri thức Thần Văn, Thần Văn đại sư sẽ xem còn lại cực ít người sẽ đi nghiên cứu “Thần Văn Đạo Tạng”, bởi vì Thần Văn Đạo Tạng bao quát Vạn Tượng, có tất cả bảy mươi hai bản, mỗi bản nhiều đến mấy ngàn vạn chữ, có người cả đời cũng không thể nào xem hết được.

"Tử Nghiên tiểu thư, cái này chỉ là tri thức phổ biến, đọc sách nhiều tự nhiên sẽ biết. . ." Diệp Duy nhún vai, lạnh nhạt trả lời câu hỏi của Lâm Tử Nghiên.

Tử Nghiên tiểu thư cùng với Diệp Duy đối thoại ngắn gọn lọt vào trong tai một đám đệ tử trong lớp, làm cho ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn phía Diệp Duy, trong nội tâm dâng lên ngọn sóng lớn. Diệp Duy rõ ràng đối với Thần Văn tri thức rất tinh thông, còn có cả thần thông cầm thuật bí ẩn cũng biết được?

Diệp Duy trước mắt này, thật là kẻ luôn luôn khúm núm sao? thật là phế vật Hồng cấp Thức Hải sao?

Một đám các học viên đệ tử không khỏi lau mắt mà nhìn lại Diệp Duy, tận đáy lòng đối với kiến thức của hắn bắt đầu dao động rồi.

Tiểu Kỳ nghiêng răng nắm tay thật chặt, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Diệp Duy, coi như là Diệp Duy may mắn biết rõ một chút Thần Văn tri thức, vậy thì như thế nào? Chẳng lẽ Diệp Duy còn có thể tự sáng tạo ra thần thông hay sao? Chỉ cần không có cách nào tự sáng tạo ra thần thông, Diệp Duy liền vĩnh viễn đều là Hồng cấp Thức Hải là cái đồ bỏ đi, vĩnh viễn đều không thể bước vào cảnh giới Vô giả.

Đừng tưởng rằng có chút danh tiếng tại buổi học hôm nay thì có thể ngẩng cao đầu, người chỉ là một cái cấp bậc nhất tinh Học đồ, đợi chút nữa tan học xem ta giáo huấn người như thế nào! Tiểu Kỳ cắn giận mà ngồi xuống, hắn không thể ở tại đây trong lớp học mà đi khiêu khích được.

Thức Hải thiên phú của Diệp Duy tuy rằng chỉ là Hồng cấp, nhưng nếu như có thể tinh thông các loại tri thức Thần Văn, nói không chừng có tiềm lực để trở thành Thần Văn đại sư. Giống như Thần Phong Đế Tôn, nếu như có thể từng bước một mà tự sáng tạo ra sơ cấp thần thông, có thể đạt được lực lượng Thiên Đạo ban tặng, Thức Hải thiên phú cũng sẽ từ từ tăng lên.

Tử Nghiên nàng đột nhiên trong nội tâm khẽ động, thầm nghĩ: "Nghe nói Diệp Duy tại phương diện võ học bị gọi là phế vật, chẳng lẽ hắn ở sau lưng lại vụng trộm học được không ít tri thức về Thần Văn? Khó trách lại ở trên lớp học nằm ngủ, có thể là buổi tối học quá khuya. Nói không chừng hắn thật sự có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư?"

Ý niệm trong đầu như vậy làm Tử Nghiên nàng tim đập thình thịch, bồi dưỡng một vị Thần Văn đại sư giá trị so với bồi dưỡng được một vị Vô giả cao hơn gấp mấy trăm lần.

"Muốn trở thành Thần Văn đại sư thì quan trọng nhất chính là cảm giác lực Linh Hồn, phải kiểm tra lại hắn."

Tử Nghiên tiểu thư ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Duy.

"Nhìn một chút môn thần thông này!"

Bàn tay như ngọc trắng của nàng giương nhẹ, tại đầu ngón tay ngưng tụ vô hình niệm lực, ở trong đan điền Nguyên lực cũng yên lặng tuôn ra, chợt Tử Nghiên nàng dùng Niệm lực làm bút, Nguyên lực làm mực, tại trong hư không vẽ phác thảo ra ba mươi sáu đạo Thần Văn.

Nàng dùng phương thức huyền ảo đem mấy đạo Thần Văn phức tạp rườm rà tổ hợp đến cùng một chỗ, hội tụ thành một bức đồ án triều tịch (Sóng động, nhấp nhô, thủy triều), trong lúc mơ hồ dường như có thanh âm của sóng biển quanh quẩn ở bên tai, thậm chí còn có một cỗ mùi tanh nước biển nhàn nhạt phảng phất ở trong mũi. Một cỗ lực lượng sóng biển cường đại đập vào mặt.

Nếu là ở trong khi đối chiến, triều tịch chi lực bộc phát, sóng sau cao hơn sóng trước, uy lực chính là vô cùng kinh người.

Đây chính là thần thông Linh giai cấp thấp Tam Trọng Triều Tịch Chương.

Các đệ tử trong lớp nhìn không chớp mắt vào đồ án triều tịch đang lơ lửng trước người Tử Nghiên nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ non nớt đều lộ ra thần sắc kích động không ngừng.

"Thần thông, đây là thần thông!"

Đến cảnh giới thất tinh Học Đồ, Nguyên khí trong đan điền mới đủ sức để thi triển thần thông, những học viên trong lớp sơ cấp này thực lực cũng không đủ, đệ tử cấp cao nhất Tiểu Kỳ tu vi cũng chỉ là cảnh giới ngũ tinh Học Đồ chưa đủ tư cách để thi triển thần thông, đột nhiên chứng kiến Tử Nghiên nàng thi triển thần thông, các đệ tử trong lớp cũng không khỏi có chút kích động.

"Xem người có thể hay không nhìn ra vấn đề!"

Tử Nghiên tiểu thư nhìn thẳng vào Diệp Duy, mang theo ánh mắt nóng bỏng thoảng có chút chờ mong, vì muốn khảo nghiệm cảm giác Linh Hồn lực của Diệp Duy nên lúc thi triển môn thần thông này nàng cố ý để lại một chỗ thiếu sót, uy lực so với Tam Trọng Triều Tịch Chương bình thường cũng nhỏ hơn một chút.

"Không đúng!"

Cùng với các đệ tử trong lớp không giống nhau, Diệp Duy cũng không quá mức hưng phấn, ánh mắt của hắn rơi vào bên trên ba mươi sáu đạo Thần Văn kia, thoáng có chút nghi ngờ nhìn chăm chăm vào ba chỗ tiết điểm, khẽ nhíu nhíu mày.

Từ Nghiên nàng thi triển thần thông có vấn đề, có ba chỗ sai lầm rất rõ ràng.

"Từ Nghiên nàng là thiên tài nổi bật tại Nam Tinh học viện, cảnh giới đã là Thập tinh Học đồ, sắp trở thành Vô giả, Tam Trọng Triều Tịch Chương chẳng qua là Linh giai thần thông cấp thấp, nàng làm sao có thể phạm sai lầm sơ đẳng như thế?"

Diệp Duy có chút nghi hoặc, ba chỗ sai lầm kia thật sự quá rõ ràng, hắn có chút không dám tin tưởng Từ Nghiên nàng sẽ phạm sai lầm sơ đẳng như thế. Tam Trọng Triều Tịch Chương rốt cuộc là như thế nào, Diệp Duy cũng không biết, hắn chẳng qua là biết rõ trong đó tiết điểm nào không đủ hoàn mỹ mà thôi.

Diệp Duy không biết là Từ Nghiên nàng có ý lưu lại một chỗ sai lầm, mà hắn nhìn ra đến ba chỗ sai lầm.

"Từ Nghiên tiểu thư. . ."

Diệp Duy có chút do dự, hắn cũng không biết Từ Nghiên nàng là muốn khảo nghiệm cảm giác lực Linh Hồn của hắn, không biết có nên hay không nên ở trước mặt của học viện đệ tử mà chỉ ra sai lầm của nàng.

Dù sao đang ở trong lớp trước mặt của mọi người, bị học sinh của mình chỉ ra sai lầm, đó là chuyện vô cùng không còn mặt mũi.

"Có vấn đề gì, cứ lớn mật nói ra đi, ta sẽ không tức giận đâu"

Từ Nghiên tiểu thư nhìn thấy vẻ do dự của Diệp Duy nàng mỉm cười vỗ nhè nhẹ lên bả vai Diệp Duy, khích lệ nói.

Nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Từ Nghiên nàng gần trong gang tấc, mùi hương thiếu nữ nhàn nhạt bay vào trong mũi, Diệp Duy cảm giác mặt mình có chút nóng lên, hơi trầm ngâm một chút, Diệp Duy cắn răng, không do dự nữa, hướng vào ba chỗ sai lầm ở bên trong, rõ ràng chỉ vào một chỗ, nhẹ nói nói:

"Cái này! ở chỗ tiết điểm các đạo Thần Văn giao nhau. . . Tựa hồ có chút vấn đề, Nguyên khí lưu động không trôi chảy, chỉ sợ khó có thể phát huy ra uy lực cao nhất của Tam Trọng Triều Tịch Chương"

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Cảm Giác Linh Hồn Lực

Thanh âm của Diệp Duy tuy rằng không lớn, nhưng mà trong phòng học các vị đệ tử lại nghe được rành mạch, sau một chút yên lặng, trong phòng học vang lên một tràng cười đùa ồn ào.

"Hó hó...ha..ha.. hí hí...! Diệp Duy hắn nghĩ mình là ai chứ? Đây chính là thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương do chính Từ Nghiên tiểu thư thi triển, Diệp Duy hắn chỉ là nhất tinh Học đồ, một gã rất phế vật trong lớp lại dám nói Từ Nghiên tiểu thư thi triển thần thông có vấn đề!"

"Diệp Duy cũng quá là không biết trời cao đất rộng rồi!"

"Từ Nghiên tiểu thư cổ vũ hắn vài câu, cái đuôi đã vênh lên trời?" Một đám các học viên không đã kích hắn không hề lưu tình chút nào.

"Xem như đọc được một vài sách cổ, hiểu biết cũng có giới hạn, Từ Nghiên tiểu thư được xưng là thiên tài nổi bật tại Nam Tinh học viện, Diệp Duy ngươi có tư cách gì mà đòi chỉ trích, nói này nói kia?" Tiểu Kỳ nhếch miệng, cực kỳ khinh thường liếc nhìn Diệp Duy, dáng tươi cười trên mặt mang theo nét đùa cợt, trong nội tâm thầm nghĩ, Diệp Duy thật đúng là loại chuột cống, Từ Nghiên tiểu thư thi triển thần thông làm sao có thể có khuyết điểm?

Trong trường hợp xấu nhất mà nói, coi như là Từ Nghiên tiểu thư thi triển thần thông thật sự có vấn đề, Diệp Duy ngươi đang ở trong lớp trước mặt của học viên chỉ ra sai lầm của Từ Nghiên tiểu thư, đây không phải là làm cho Từ Nghiên tiểu thư không thể xuống đài được hay sao? Từ Nghiên tiểu thư cho dù tính tình rất tốt, lần này cũng không thể nhịn được rồi a?

Tiểu Kỳ nhìn có chút hả hê mà nhìn qua Diệp Duy, nghĩ thầm, Diệp Duy lần này khẳng định sẽ đắc tội với Từ Nghiên tiểu thư.

Nhưng mà, điều làm cho Tiểu Kỳ cùng với các vị đệ tử trong lớp không nghĩ tới một màn xảy ra.

"Nói rất hay!"

Từ Nghiên tiểu thư thoáng sững sờ một chút, liền không chút nào tức giận mà tán dương, ánh mắt nàng nhìn về phía Diệp Duy như là đang nhìn một khối ngọc thô tuyệt thế chưa được mài dũa.

Tức giận? Nàng làm sao có thể tức giận?

Tại thời điểm Lâm Từ Nghiên thi triển thần thông đã cố ý để lại một chỗ chỗ thiếu hụt, chính là vì muốn kiểm tra cảm giác lực của Linh Hồn Diệp Duy, vậy mà hiện tại Diệp Duy thật sự cảm ứng được chỗ thiếu hụt, chính mình cao hứng còn không không kịp, như thế nào lại tức giận?

Chẳng qua chỉ vờ vờ rõ ràng là cảnh giới nhất tinh Học đồ đã có Linh Hồn cảm giác lực nhạy cảm đến như vậy, đích xác là làm cho người khác kinh ngạc. Thiên phú của Diệp Duy vẫn là tương đối tốt, nếu như bồi dưỡng một chút, con đường tương lai sẽ không thể hạn lượng được, mặc dù không cách nào trở thành một Võ giả, cũng có thể phát triển theo phương hướng Thần Văn đại sư.

Tại Thanh Nguyệt thành, cứ mười người thì có một người có thể tu luyện thành Võ giả, mà ở trong ngàn vạn người, cũng chưa chắc có một người có thể trở thành Thần Văn đại sư. Toàn bộ Thanh Nguyệt thành có thể được xưng tụng là Thần Văn đại sư cũng chỉ có ba người mà thôi.

Thần Văn đại sư ngoại trừ việc tự sáng tạo ra thần thông, còn có thể bằng vào Linh Hồn cảm giác lực cường đại nhìn ra sai sót trong thần thông của người khác, giúp người khác hoàn thiện thần thông, đây không phải là năng lực của người bình thường, cho nên Thần Văn đại sư bọn họ thường thường đều là thượng khách của một ít cường giả và đám người quyền quý.

Lâm Từ Nghiên không khỏi toát ra một tia mừng rỡ, nàng hít một hơi thật sâu, cường ép đè xuống tình cảm kích động trong lòng, ánh mắt sáng rực mà nhìn qua Diệp Duy, bước lên một bước hỏi: "Người cảm thấy phải làm như thế nào để sửa lại cái sai lầm này?"

Diệp Duy có thể chỉ ra sai lầm, Linh Hồn cảm giác lực cũng đã vượt xa bạn cùng lứa tuổi rồi.

Có nên hay không nói cho Từ Nghiên tiểu thư như thế nào hoàn thiện môn thần thông này?

Diệp Duy hơi chút nhíu nhíu mày, hẳn mặc dù biết nên như thế nào để hoàn thiện thần thông này, nhưng nếu chính mình nói ra, có phải là có chút quá mức kinh thế hãi tục hay không?

Nhìn qua các đệ tử trong lớp bộ dáng đang trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ, Diệp Duy có chút do dự, sự tình chính mình mơ thấy cái Thần Sơn nguy nga kia, hẳn là tuyệt đối sẽ không nói cho những người khác được, hẳn hiện tại thậm chí rất khó mà chấp nhận được việc trong mơ lại học được hết thảy, cũng không muốn làm người khác chú ý đến mình quá nhiều.

"Từ Nghiên tiểu thư thi triển thần thông vậy mà thật sự có vấn đề, hẳn là Từ Nghiên tiểu thư cố ý làm vậy, nhưng mà Diệp Duy vậy mà thật sự có thể chỉ ra được chỗ có vấn đề. . ." các vị đệ tử trong lớp kinh ngạc nhìn qua Diệp Duy, ghen ghét thốt lên.

Với tư cách là đệ tử của Nam Tinh học viện, mặc dù chỉ là lớp sơ cấp đệ tử, bọn hắn cũng rất rõ ràng việc Diệp Duy có thể chỉ ra được sai sót của thần thông là đại biểu cho cái gì.

Chỉ có Linh Hồn cảm giác lực rất mạnh hơn người, mới có thể cảm ứng ra quỹ tích của Nguyên lực lưu chuyển, mới có thể dò xét ra chỗ sai lầm khi xuất ra thần thông.

Tiểu Kỳ gắt gao siết chặt nắm tay, trong đôi mắt hiện đầy tơ máu, tuy rằng một lần nữa khuyên bảo chính mình, Diệp Duy là vận khí tốt trùng hợp đoán đúng thôi, nhưng ngọn lửa ghen ghét vẫn cứ hùng hực xông lên thiêu đốt.

"Không! Điều đó không có khả năng! Diệp Duy tuyệt đối không có khả năng thiên phú có thể trở thành Thần Văn đại sư".

"Vận khí! Nhất định là vận khí! Mèo mù vớ phải cá rán, Diệp Duy nhất định là trùng hợp đoán đúng thôi. Hẳn là phế vật, nổi danh là đồ bỏ đi tại Nam Tinh học viện, làm sao có thể có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư?"

Tiểu Kỳ rất rõ ràng địa vị của Thần Văn đại sư, mặc dù thiên phú Thúc Hải của Diệp Duy là Hồng cấp, cấp bậc kém nhất, nhưng chỉ cần Diệp Duy có thể trở thành Thần Văn đại sư, Nam Tinh học viện Phó viện trưởng, Viện trưởng những người cao tầng trong học viện đều đối với Diệp Duy sẽ một mực cung kính. Hơn nữa Thần Văn đại sư là người có hi vọng nhất đột phá được hạn chế thiên phú Thúc Hải.

Một kẻ phế vật đột nhiên trở thành người có hi vọng trở thành thiên tài Thần Văn đại sư, ngồi ở trên đầu mình, sự tương phản to lớn như vậy, làm Tiểu Kỳ căn bản không cách nào tiếp nhận được.

"Diệp Duy rõ ràng có thiên phú có thể trở thành Thần Văn đại sư . . . Đã xong, ta đã xong, lúc bình thường ta bắt nạt Diệp Duy không ít, hẳn có thể trả thù ta hay không?" Một tên đệ tử cao lớn trong lớp lộ ra thần sắc do dự, hẳn quyết định sau khi tan học sẽ tranh thủ thời gian đi gặp Diệp Duy xin lỗi.

Thần Văn đại sư nổi giận, đừng nói là hắn, kể cả gia tộc sau lưng của hắn đều không chịu nổi.

"Đều do cái tên đáng chết Tiểu Kỳ kia, nếu không phải tại vì hắn, ta làm sao lại đắc tội Diệp Duy?" đệ tử cao lớn kia phiền muộn mà lầm bầm nói.

Diệp Duy sau khi thể hiện ra Linh Hồn cảm giác lực, trong suy nghĩ của đám các học viên ở đây địa vị của Diệp Duy lập tức đã vượt qua Tiểu Kỳ.

Cảnh giới cao nhất trong số các đệ tử Sơ cấp năm thứ 3 thì đã làm sao? Tu vi cảnh giới Ngũ tinh Học Đồ thì như thế nào? Cha mẹ là sư phụ dạy lớp đệ tử cao cấp thì làm cái gì? Những thứ này đối với một vị Thần Văn đại sư mà nói, căn bản đều là mây bay.

Diệp Duy mới chỉ vờ vờ biểu hiện ra là có hi vọng trở thành thiên phú Thần Văn đại sư, các vị đệ tử trong lớp nhìn Diệp Duy ánh mắt liền tràn đầy vẻ

Kính sợ. . . Có thể tưởng tượng Thần Văn đại sư ở cái thế giới này địa vị đến cùng đã cao đến trình độ nào.

Trước kia mấy nữ học viên trong lớp chưa bao giờ để ý qua Diệp Duy bây giờ cũng liền phát hiện Diệp Duy chính là tương đối thanh tú, lay động lòng người đấy, trong lòng các nàng có chút rung động nổi lên.

Tuy rằng gia thế Diệp Duy không phải cao quý cho lắm, nhưng mà hết thầy đều đã biến đổi. Thiên phú của Diệp Duy hiện tại đã thể hiện đầy đủ ra rồi, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, sẽ có Thần Văn đại sư nhìn trúng Diệp Duy, dù chỉ vẹn vẹn là trở thành Thần Văn đại sư đệ tử đi nữa thì thân phận địa vị cũng là hoàn toàn không thể so sánh.

Đứng ở bên trên bục giảng, cảm giác được trong lớp mọi người đều hướng tới mình bằng ánh mắt nóng bỏng, Diệp Duy khóe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tuy rằng trong lớp có mấy nữ học viên rất là xinh đẹp nhìn về phía hắn, trong ánh mắt tựa hồ thấy được có hàm xúc ý vị khác nhưng hắn đối với chuyện này một chút hứng thú đều vẫn không có.

Diệp Duy thường thấy sắc mặt nâng đỡ, nịnh bợ của những người này, ở trong lớp có thể cùng hắn được gọi là bằng hữu cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Diệp Duy nhớ tới phụ thân có dạy bảo hắn một câu nói kia: “Lúc giàu sang phú quý, người ở bên cạnh ta chưa hẳn đều là bạn tốt, lúc cực khổ khó khăn, người vẫn ở bên cạnh ta đều là chân nhân” (đại ý là còn tiền còn bạc còn đệ tử... :D).

Bằng hữu chân chính thì lúc mình khó khăn nhất cũng sẽ không khinh thường mình.

Lâm Tử Nghiên thấy Diệp Duy chậm chạp không có trả lời vấn đề của mình, trong nội tâm bùi ngùi thờ dài, việc hoàn thiện thần thông đối với một kẻ mới chỉ có cảnh giới nhất tinh Học đồ mà nói, độ khó quả thật là quá lớn, Diệp Duy có thể cảm giác được vấn đề về cơ cấu của Thần Văn đã nói rõ ràng Diệp Duy có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, thế nhưng chỉ là có thiên phú mà thôi, cuối cùng có thể trở thành Thần Văn đại sư cao cao tại thượng hay không còn rất khó nói.

Nếu như Diệp Duy bằng vào cảm giác, có thể mơ hồ chỉ ra phương pháp để hoàn thiện thì khả năng trở thành Thần Văn đại sư của Diệp Duy sẽ lớn hơn nhiều.

Nắm giữ tri thức về Thần Văn, cảm giác được chỗ có vấn đề của thần thông, đều chỉ là trụ cột, nhiệm vụ của Thần Văn đại sư là hoàn thiện thần thông thậm chí tự sáng tạo ra thần thông.

Nếu như Diệp Duy có thể hoàn thiện thần thông, đây chẳng phải là đã thực sự trở thành Thần Văn đại sư ư? Lâm Tử Nghiên nghĩ thầm chính mình vẫn là quá nóng lòng, Diệp Duy đã thể hiện ra khả năng thiên phú vô cùng cao minh rồi, sau này hoàn thiện thần thông như thế nào chính là có thể học tập được.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Ba Chỗ Sai Lầm

Thấy Diệp Duy chậm chạp không có trả lời, Lâm Tử Nghiên lần nữa chờ mong mà hỏi thăm: "Người cảm thấy môn thần thông này có thể làm như thế nào để hoàn thiện?" Lâm Tử Nghiên rất hy vọng Diệp Duy có thể đưa ra một đáp án.

"Cái này..." Diệp Duy tâm đang nghĩ nên như thế nào mới có thể sống sót mà qua được tiết học này.

Keng... keng...

Ngay tại Diệp Duy do dự khó xử thời điểm, trầm thấp chuông vang âm thanh đột nhiên vang lên.

Tan học rồi!

Diệp Duy thầm nhẹ nhàng thở ra, nhìn qua Lâm Tử Nghiên rồi nhếch miệng cười cười.

"Từ Nghiên tiểu thư, tan học rồi, vấn đề này lần sau thảo luận tiếp nhé?" Diệp Duy vuốt cái ót cười cười nói.

Tan học rồi, mình cũng cũng không cần phải xoắn xuýt rồi, Lâm Tử Nghiên chỉ là dạy thay sư phụ, thỉnh thoảng nàng mới dạy thay một hôm, nói cách khác Diệp Duy đã thành công tránh thoát được một kiếp.

"Những người khác tan học có thể về rồi, Diệp Duy, người đi theo ta!" Lâm Tử Nghiên cất tiếng nói. Diệp Duy hắn có được Linh Hồn cảm giác lực rất mạnh, là cá nhân mới, nàng nghĩ thầm nên đem Diệp Duy tìm một vị Thần Văn đại sư nào đó giới thiệu.

Diệp Duy tuyệt đối thật không thể ngờ, Lâm Tử Nghiên cũng không có vì tan học mà buông tha cho mình, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo đằng sau Lâm Tử Nghiên rồi phòng học.

Nhìn thấy Diệp Duy được Lâm Tử Nghiên mang đi, trong phòng học lập tức nghị luận nổ ra rầm rầm

"Không ngờ được Diệp Duy võ học thiên phú kém như vậy, nhưng lại có được cảm giác linh hồn lực mạnh như vậy"

"Không biết Tử Nghiên tiểu thư gọi hắn đi theo có chuyện gì, có được cảm giác Linh Hồn lực mạnh như vậy, có lẽ có thể bá nhập làm đệ tử một vị Thần Văn đại sư nào đó!"

Bọn hắn không khỏi cực kỳ hâm mộ không thôi, trước kia bọn hắn vẫn luôn xem thường Diệp Duy bởi vì hắn chỉ có Hồng cấp Thúc Hải, mà hôm nay, bọn hắn lại chỉ có thể ngược lên nhìn Diệp Duy rồi.

Tào Ninh ... là một trong những bạn học cùng Diệp Duy quan hệ không tệ thật tình mà cảm thấy hào hứng thay Diệp Duy, đồng thời cũng giống như những người khác tràn đầy hâm mộ đối với Diệp Duy.

"Tất cả các người im miệng cho ta!" Một bàn tay Tiểu Kỳ nặng nề vỗ lên trên mặt bàn, cánh tay nổi đầy gân xanh, kẻ trước kia từng bị hắn một mực hung hăng giẫm ở dưới chân, đột nhiên đã có được thiên phú trác tuyệt, giờ lại áp đảo ở phía trên hắn, còn được mọi người hâm mộ, trong lòng của hắn tràn ngập tức tối thật sự không thể cam lòng.

Vì cái gì? Vì cái gì có được cảm giác Linh Hồn lực thiên phú không phải ta, vì cái gì đạt được sự ưu ái của Tử Nghiên tiểu thư mà không phải là ta? Tiểu Kỳ trong nội tâm tràn đầy lửa giận.

Lâm Tử Nghiên mới gần mười lăm tuổi, liền đã là cảnh giới Thập tinh Học đồ, sắp trở thành Võ giả, hơn nữa nhan sắc lại tuyệt mỹ, đáng người uyên chuyển, không có nữ đệ tử có thể chê được, trong nội tâm rất nhiều người ái mộ Tử Nghiên tiểu thư thì toàn bộ Nam Tinh viện, có thể xứng đôi Tử Nghiên tiểu thư không được quá ba người, mà ba người có thể xứng đôi với Tử Nghiên tiểu thư trong đó hiển nhiên không kể cả Diệp Duy.

Lâm Tử Nghiên tuy rằng tính cách ôn hòa, nhưng mà bất luận kẻ nào cùng nàng tiếp xúc qua cũng đều có một loại cảm giác đối với nàng tồn tại một thứ khoảng cách vô hình, làm cho người ta không dám dễ dàng tiếp cận, nhưng lần này rõ ràng lại cùng với một nam tử đi cùng, lập tức dẫn tới những ánh mắt tò mò của phần đông các học viên tại Nam Tinh học viện, mọi người nhao nhao suy đoán nam nhân sau lưng Lâm Tử Nghiên này là ai.

Cảm giác được ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang chăm chăm nhìn mình, Diệp Duy không khỏi nghĩ thầm, nếu có người nào đó đã thành bạn trai của Lâm Tử Nghiên thì người kia tâm lý phải tuyệt đối cường đại mới được, bằng không chỉ với những ánh mắt tràn ngập địch ý kia thì tâm lý khó có thể chịu được.

May mà Diệp Duy không phải là thằng dở hơi kia (Rồi cũng chết thôi con ạ :D).

Dọc theo đường nhỏ đầy đá vụn, xuyên qua hơn phân nửa Nam Tinh học viện, Diệp Duy đi theo Tử Nghiên nàng đi tới trước cổng chính của "Thanh Loan viện".

Thanh Loan viện là một trong những ký túc xá của nữ sinh ở Nam Tinh học viện, chỉ có những nữ sinh lớp cao cấp đạt tới cảnh giới Võ giả hoặc là nữ sinh thiên tài sắp trở thành Võ giả mới có tư cách ở tại Thanh Loan viện, Tử Nghiên nàng tuy rằng không phải đệ tử ở lớp cao cấp, nhưng nàng rất nhanh sẽ đạt đến cấp thiên tài Võ giả, nàng tự nhiên có tư cách ở tại Thanh Loan viện.

Nam Tinh học viện tổng cộng có ba mươi tám lớp sơ cấp, ba mươi sáu lớp trung cấp, và hai mươi lăm lớp cao cấp, nhìn sơ qua số lượng thiên tài đệ tử ở các lớp cũng có khoảng năm nghìn ba trăm bảy mươi người, mà những thiên tài có tư cách ở tại Thanh Loan viện bất quá chỉ có trăm người.

Nhìn qua phía trong của Thanh Loan viện từng tòa lầu nhỏ ba tầng cổ điển cao nhã, Diệp Duy trong đầu hiện lên một bóng hình xinh đẹp uyển chuyển, nghĩ đến lần gặp gỡ nửa năm trước kia, khóe môi lại hiện lên nụ cười tự giấu trong lòng cảm thấy đáng chất.

"Nhanh lên!" Lâm Tử Nghiên nhìn thoáng qua Diệp Duy, dẫn Diệp Duy đi vào bên trong.

"Được rồi." Diệp Duy thoáng có chút bất đắc dĩ gắt gát đầu, hắn cực không tình nguyện theo sau Tử Nghiên nàng mà bước chân vào trong Thanh Loan viện truyền thuyết.

"Ta đã từng âm thầm phát lời thề, tuyệt đối sẽ không trở lại Thanh Loan viện, ài..." Nghĩ đến nữ tử kia gọi là Lâm Nhã, Diệp Duy lại lắc đầu, hờ hững thờ dài một tiếng.

Thời gian sẽ làm thay đổi một người, thời gian cũng làm cho hai người quen nhau càng ngày càng xa nhau, nhưng ta cũng sẽ không thể vĩnh viễn dừng lại tại một chỗ. Diệp Duy bất giác nắm tay thật chặt, hắn ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên thần thái tự tin vạn phần.

Diệp Duy đi theo Lâm Tử Nghiên vào đến một tòa tiểu viện, phía trước là một tòa lầu nhỏ trang nhã đang đứng sừng sững, trong lòng Diệp Duy không khỏi cả kinh, không nghĩ tới Tử Nghiên nàng rõ ràng tại Thanh Loan viện có được một tòa tiểu viện của riêng mình, bình thường thì đệ tử phổ thông đều chỉ có thể phân phối đến ký túc xá công cộng, không nghĩ tới Lâm Tử Nghiên lại có được đãi ngộ đặc thù như vậy.

Thân phận của Lâm Tử Nghiên, thật đúng là không đơn giản chút nào.

Đi vào tới phòng tu luyện rộng lớn, Tử Nghiên nàng dùng Niệm lực làm bút, Nguyên lực làm mực, ngón tay ngọc khẽ giương nhẹ, trong chốc lát ba mươi sáu đạo Thần Văn xung quanh đã hợp lại, những đạo Thần Văn này trong lúc mơ hồ hợp thành triều tịch đồ án, đúng là Linh giai sơ cấp thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương.

"Diệp Duy, ngươi hãy nói cho ta một chút Tam Trọng Triều Tịch Chương này đến cùng sai ở chỗ nào?" Lâm Tử Nghiên vẫn không có buông tha cho hắn tiếp tục truy hỏi.

"Tư Nghiên tiểu thư, nếu là ta không có đoán sai, môn kia thần thông trong đó có xuất hiện sai lầm là ngươi cố ý lưu a? Ta không cần phải chỉ ra phương pháp làm thế nào để hoàn thiện chứ? có cần thiết phải quan trọng như thế không?" Diệp Duy cười khổ hỏi.

"Đương nhiên là quan trọng! Nếu như ngươi có thể tu chỉnh được chỗ sai lầm, ta đây có thể giúp ngươi giới thiệu một chút, ngươi có thể trở thành một vị đệ tử của một vị Thần Văn đại sư tạo nghệ rất cao thâm" Lâm Tử Nghiên khẽ vuốt cằm, trịnh trọng mà nói, "Nếu như ngươi không cách nào chỉ ra, ta đây cũng chỉ có thể giúp ngươi giới thiệu cho một vị Thần Văn đại sư khác mà thôi."

Nghe được ý tứ của Lâm Tử Nghiên, Diệp Duy lập tức có chút cảm động, nguyên lai Lâm Tử Nghiên là muốn trợ giúp chính mình, Diệp Duy không khỏi đối với nàng tràn đầy cảm kích.

Trước kia hắn không có một chút thiên phú, ở trong giờ học ngủ gật ngang buổi giảng bài của Lâm Tử Nghiên. Nhưng Lâm Tử Nghiên vẫn như cũ không sợ người khác dị nghị mà vẫn ân cần dạy bảo, hiện tại hắn đã triển lộ ra một chút cái gọi là thiên phú, Lâm Tử Nghiên lại không có ích kỷ mà chuẩn bị đem hắn đi giới thiệu cho một vị Thần Văn đại sư, nàng vẫn muốn hắn trở thành đệ tử của một vị Thần Văn đại sư.

Lâm Tử Nghiên cũng chỉ là một người dạy thay sư phụ mà thôi nhưng so với mấy vị sư phụ khác thì nàng lại quan tâm tới hắn hơn rất nhiều.

Diệp Duy đối với Lâm Tử Nghiên trong lòng không khỏi có một loại kính trọng thật sâu sắc.

Diệp Duy cũng không che giấu nói thẳng: "Tư Nghiên tiểu thư, người thi triển môn thần thông này, có ba chỗ sai lầm vô cùng rõ ràng." Diệp Duy nhìn qua ba mươi sáu đạo Thần Văn giữa không trung đang hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, bước về phía trước hai bước, đứng ở bên cạnh Tử Nghiên nàng, hắn chuẩn bị chỉ ra ba chỗ sai lầm mà hắn nhìn thấy rõ ràng kia.

Trước đây, Tử Nghiên tiểu thư một mực không biết rằng Diệp Duy nhìn ra ba chỗ sai lầm, mà Diệp Duy thì lại cho rằng Lâm Tử Nghiên biết rõ.

"Ba chỗ sai lầm, ngươi nói ngươi nhìn ra ba chỗ sai lầm sao?" Lâm Tử Nghiên đột nhiên mở to hai mắt nhìn, trong lòng không khỏi giật mình, nàng cũng không thể tưởng tượng nổi mà hỏi lại, chính là lúc đầu mình rõ ràng cố ý lưu lại một chỗ sai lầm mà thôi, Diệp Duy làm sao có thể nhìn ra những ba chỗ sai lầm?

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Hoàn Thiện Thần Thông

Tam Trọng Triều Tịch Chương tuy rằng chỉ là Linh giai thần thông cấp thấp, nhưng là do cường giả duy nhất từ trước đến nay đạt cảnh giới Quy Nguyên của Thanh Nguyệt thành, Giang Lưu Vũ Vương lần đầu tiên sáng tạo ra thần thông.

Năm đó Yêu tộc đến công thành, Giang Lưu Vũ Vương dùng sức một mình ngăn cản kẻ thù, ác chiến ba ngày ba đêm, giết chết mấy vạn quân của Yêu tộc, cuối cùng kiệt lực mà chết.

Nếu như không có Giang Lưu Vũ Vương, Thanh Nguyệt thành đã sớm không còn tồn tại, bởi vậy ở trong lòng của mấy trăm vạn dân cư tại Thanh Nguyệt thành, Giang Lưu Vũ Vương có địa vị cực kỳ cao, Tam Trọng Triều Tịch Chương này chính là do Giang Lưu Vũ Vương tự mình sáng tạo ra một loại thần thông đầu tiên, đối với người nhà Giang gia mà nói, môn thần thông này có ý nghĩa rất quan trọng, những năm sau này người của Giang gia trước sau bảy lần bái phỏng Thần Văn sư ở trong liên minh, những Thần Văn đại sư cao cao tại thượng kia tuy rằng có thể cảm giác được loại thần thông này có chút không hoàn thiện, nhưng lại không có vị Thần Văn đại sư nào có thể chỉ ra rốt cuộc là chỗ nào không hoàn thiện.

Lâm Tử Nghiên tuy rằng không phải người của Giang gia, nhưng Giang Lưu Vũ Vương là ông ngoại của nàng.

Nàng chỉ chữa ra một chỗ sai lầm, mà Diệp Duy lại trực tiếp chỉ ra ba chỗ sai lầm! Nói cách khác, Diệp Duy có thể giúp đỡ nàng hoàn thiện Tam Trọng Triều Tịch Chương sao?

Tư Nghiên nàng khiếp sợ nhìn qua Diệp Duy, trong nội tâm dâng lên cuộn cuộn sóng lớn, cảm giác Linh Hồn lực của Diệp Duy lại có thể kinh người như thế hay sao?

"Rốt cuộc là ba chỗ sai lầm ở đâu?" Lâm Tử Nghiên kiểm chế tâm tình kích động, khẩn trương rất chờ mong nhìn về phía Diệp Duy hỏi.

Diệp Duy tự nhiên không có khả năng biết rõ những bí ẩn trong đó, hắn chỉ đơn thuần mà cho rằng Tư Nghiên tiểu thư muốn khảo nghiệm chính mình, liền đưa tay ra chỉ, tùy ý chỉ chỉ ba chỗ Thần Văn giao nhau trên họa đồ, Diệp Duy chỉ ba chỗ Thần Văn giao nhau ở bên trong, trong đó một cái vị trí Thần Văn giao nhau chính là do Tư Nghiên nàng tận lực lưu lại sai lầm, mà hai vị trí Thần Văn tiết điểm (giao nhau) khác, thì những Thần Văn đại sư kia đều không phát hiện được vấn đề.

"Người cảm thấy ba chỗ sai lầm này phải như thế nào để sửa lại? Không thì người biểu diễn cho ta xem đi?" Lâm Từ Nghiên giọng nói trong trẻo còn mang theo chút run rẩy, nàng không nháy mắt mà nhìn chằm chằm vào Diệp Duy, ánh mắt nóng bỏng vô cùng.

"Cảnh giới tu vi của ta chỉ là nhất tinh Học đồ, Nguyên lực không đủ a!"

Diệp Duy gãi gãi đầu, bất đắc dĩ thở dài, trong lòng có chút hoang mang, Từ Nghiên tiểu thư nàng đây là muốn làm cái gì? Tu vi của ta chẳng qua chỉ là nhất tinh Học đồ, một đạo Thần Văn cũng không thể viết ra nổi, phải như thế nào mà biểu thị?

Tam Trọng Triều Tịch Chương mặc dù chỉ là thăng thông Linh giai cấp thấp, nhưng là có tới ba mươi sáu đạo Thần Văn liên, mỗi một đạo Thần Văn đều cực kỳ rườm rà phức tạp, muốn sửa lại chỗ sai, chỉ nói bằng miệng thì làm nào mà nói cho rõ ràng được đây?

"Như vậy a. . ."

Lâm Từ Nghiên thoáng có chút áy náy nhìn qua Diệp Duy, nàng quá mức kích động đã quên mất Diệp Duy tu vi cảnh giới chẳng qua mới chỉ là nhất tinh Học đồ. Diệp Duy bây giờ hẳn chỉ có thể dùng lời mà biểu đạt sau này khi tu vi tăng lên hẳn mới có thể viết ra được Thần Văn.

"Vậy người có thể giảng một chút phải làm như thế nào hoàn thiện đây?" Lâm Từ Nghiên vẫn không buông bỏ mà tiếp tục hỏi tới.

"Nên kéo léo mạng đạo Thần Văn thứ sáu và đạo thứ bảy nhẹ nhàng kéo lại giao nhau ở chỗ này, đạo thứ mười và đạo thứ mười một đừng cho giao nhau, ở chỗ này đôi một đạo Thần Văn khác. . ." Diệp Duy suy nghĩ một chút, giảng giải nói.

Đôi mi thanh tú của Lâm Từ Nghiên nhú chặt, nàng nghe rõ nhưng vẫn không hiểu được, dù sao nàng cũng chưa có đạt tới cảnh giới cấp bậc võ giả, đối với kết cấu Thần Văn cũng không phải có thể giải thích được như Diệp Duy.

Muốn hoàn thiện thần thông, yêu cầu bản thân đối với thần thông phải vô cùng tinh thông rõ ràng mới được.

Lâm Từ Nghiên cắn chặt hàm răng hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, nhìn về phía Diệp Duy nói: "Diệp Duy, người đến đằng sau ta đi" Lúc này trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Từ Nghiên hiện ra thần sắc đỏ bừng mê người, âm thanh như có phần vô cùng ngưng ngập.

Tam Trọng Triều Tịch Chương đối với Giang gia mà nói có ý nghĩa vô cùng trọng, Người của Giang gia dù trong mơ cũng muốn hoàn thiện môn thần thông này, Lâm Từ Nghiên thân là cháu ngoại của Giang Lưu Vũ Vương, bây giờ đã nhìn thấy hi vọng có thể hoàn thiện được môn thần thông này, tự nhiên tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội có thể hoàn thành nguyện vọng của ông ngoại nàng.

"A !"

Diệp Duy thật thà chất phác gật gật đầu, tuy rằng hẳn không rõ ràng lắm chuyện Từ Nghiên nàng muốn chính mình đứng ở phía sau nàng để làm cái gì, nhưng là hẳn vẫn thành thành thật thật đi đến phía lưng sau nàng, hẳn đứng cách Từ Nghiên nàng chỉ ven ven có chừng một thước, đứng ở vị trí này, hẳn có thể rõ ràng ngửi thấy được mùi hương trên người Từ Nghiên nàng bay ra.

Nhìn thoáng qua bóng lưng uyển chuyển, đùi ngọc thon dài cùng với bờ mông nổi lên căng tròn của nàng, Diệp Duy có vẻ hơi lúng túng, khuôn mặt non nớt của hắn lập tức trở nên đỏ bừng.

"Người tới dạy ta nên vẽ bút như thế nào" Lâm Từ Nghiên quay đầu nhìn về phía Diệp Duy nói ra, khuôn mặt tuy vẫn ửng đỏ như trước, nhưng mà ánh mắt trở nên kiên quyết vô cùng.

"A?" Diệp Duy ngây ngốc sững sốt một chút, chợt gật đầu nói, "Được!" Diệp Duy và Lâm Từ Nghiên đứng cách nhau khoảng một tấc, tay phải tại trong hư không khoa lên như múa.

Lâm Từ Nghiên dựa theo Diệp Duy chỉ điểm, bắt đầu chậm rãi vẽ phác thảo thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương. Cảm giác được hơi thở của Diệp Duy gần trong gang, trái tim của Lâm Từ Nghiên cũng không khỏi "Bành bành" đập loạn, đây là lần đầu tiên nàng cùng với một nam nhân đứng gần như vậy, thoáng chút vội vàng thu liễm tâm thần.

Lâm Từ Nghiên lưu động Nguyên lực ở trong hư không vẽ ra xung quanh từng đạo Thần Văn.

"Không đúng!" Diệp Duy giọng gấp gáp nói.

Diệp Duy vừa dứt lời, "Bành" một tiếng, vẽ phác thảo được một nửa Thần Văn đột nhiên nổ tung.

Đã thất bại!

Lâm Từ Nghiên thoáng có chút thất vọng, bất quá nàng cũng không có buông tha, nói: "Chúng ta tiếp tục!"

Diệp Duy chỉ có thể tiếp tục tại trong hư không vẽ lại, chỉ điểm Lâm Từ Nghiên.

Lâm Từ Nghiên liên tiếp vẽ phác thảo mấy lần, nhưng đều thất bại, rất nhanh đã hao hết Nguyên lực, hơi thở hỗn hển.

"Từ Nghiên tiểu thư, chúng ta bây giờ hay là thôi đi, để sau này hãy nói!" Diệp Duy hướng Lâm Từ Nghiên nhìn lại quay đầu cười khổ nói. Lâm Từ

Nghiên toàn thân đỏ mồn hôi đầm đìa, phác hoạ thần thông thật là tương đối tốn sức, bởi vì cả người ướt đầm mồ hôi, quần áo trên người Lâm Từ Nghiên đã dán sát vào thân thể, mơ hồ lộ ra da thịt trắng nõn, có một loại hấp dẫn không nói thành lời.

Diệp Duy tranh thủ thời gian lúng túng quay đầu dời đi chỗ khác, không dám nhìn nhiều, Từ Nghiên tiểu thư khí chất cao quý, làm cho người khác không dám có ý bất kính.

"Không được!" Lâm Từ Nghiên kiên quyết mà lắc đầu nói, nàng nhất định phải đem cái thần thông này hoàn thành. Bởi vì đó chính là của ông ngoại nàng lưu lại.

Lâm Từ Nghiên xuất ra một viên đan dược màu trắng, nuốt xuống, bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện để khôi phục Nguyên lực.

Diệp Duy không khỏi lú lẫm, đan dược đó chính là Nguyên Linh Đan, giá trị rất xa xỉ, có một số võ giả còn không có mà dùng.

Lâm Từ Nghiên ngồi xếp bằng khôi phục lại Nguyên lực, Diệp Duy có chút cảm thấy vô cùng buồn chán, cúi đầu nhìn lại, Lâm Từ Nghiên quả thực là đẹp đến không tưởng tượng nổi, hai hàng mi khẽ lên một chút, chiếc mũi tinh xảo đẹp đẽ, môi phấn hồng tươi, sắc đẹp lay động lòng người không bút mực nào tả xiết, tóc dài rơi xõa trên vai thần thái ôn nhu dịu dàng làm Diệp Duy ngây ngất không thôi.

Nhìn theo chiếc cổ trắng nõn nà đưa xuống, Diệp Duy không khỏi cảm thấy tim đập rộn lên, chỉ thấy nơi cổ áo kia mơ hồ có thể hiện ra làn da trắng nõn cùng với đường cong nhỏ lên đối xứng hoàn mỹ mê người, tuy rằng không quá đầy đặn nhưng lại săn chắc cực kỳ, Diệp Duy mới chỉ nhìn thoáng qua mà tâm thần đã trở nên ngây dại.

Từ Nghiên nàng được công nhận là nữ thần của Nam Tinh học viện, Diệp Duy lại là thiếu niên huyết khí phương cương, cảnh tượng hấp dẫn như thế, Diệp Duy như thế nào chịu đựng được đây?

"Ta đang suy nghĩ lung tung cái quái gì thế?" Diệp Duy hung hăng lắc mạnh đầu, đem ý niệm lộn xộn trong đầu vứt bỏ, hít một hơi thật dài rồi cuống quýt thu hồi ánh mắt, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, không dám nhìn Từ Nghiên nàng nữa. Không thể không nói, Lâm Từ Nghiên xinh đẹp tuyệt trần làm cho Diệp Duy tim đập thình thịch không ngừng, hấn nhẹn không được lại quay đầu lại nhìn thêm mấy lần.

Sau một lát, Lâm Từ Nghiên mở mắt, một viên Nguyên Linh Đan đã làm cho nàng khôi phục Nguyên lực hoàn toàn.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Duy, đang muốn nói cái gì đó lại đón trúng ánh mắt nóng bỏng của Diệp Duy đang nhìn mình, Lâm Từ Nghiên đột nhiên ý thức được là chuyện gì, lập tức "A" lên một tiếng kinh hô, đôi má phấn hồng đỏ rực, bỗng nhiên đứng lên.

"Ta. . ." Diệp Duy há mồm không khỏi có chút lúng túng.

Trên ngực phập phồng nhấp nhô một trận, rất nhanh Lâm Từ Nghiên chậm rãi bình tĩnh lại, mặc dù có chút xấu hổ nhưng vẫn không nói gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Duy, so sánh với mấy nam nhân có ý đồ muốn tới gần nàng, Diệp Duy cái tên này điệu cười có vẻ lúng túng lộ ra sự chân thành hơn nhiều.

"Chúng ta tiếp tục đi!" Lâm Từ Nghiên hạ quyết tâm, nhất định phải đem thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chưởng hoàn thiện.

"Àn!" Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Lâm Từ Nghiên, tuy rằng hấn không rõ Lâm Từ Nghiên tại sao phải như vậy cố chấp, mang theo một tia áy náy Diệp Duy quyết định giúp đỡ Lâm Từ Nghiên hoàn thành điều tâm nguyện này.

Diệp Duy tiếp tục chỉ điểm Lâm Từ Nghiên, nhưng tiếp theo, vẫn bị thất bại, dù sao Lâm Từ Nghiên đối với thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chưởng này viết ra cũng chưa được thuần thục.

"Lại, gần thêm một chút nữa, không sao!" Lâm Từ Nghiên khẽ cắn môi dưới, quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Duy, hơi có vẻ ngượng ngùng mà nhỏ giọng nói ra.

"Còn phải tới gần hơn?" Diệp Duy cẩn thận từng li từng tí mà bước lên nửa bước, nửa bước này sau khi bước xong, thân thể Diệp Duy hầu như dán vào trên thân thể mềm mại của Từ Nghiên nàng rồi. Diệp Duy rõ ràng có thể cảm giác được trên người Từ Nghiên nàng truyền tới hơi ấm thoang thoang.

Mùi thơm ngây ngất quanh quẩn bên mũi, cảm xúc trong lòng Diệp Duy cuộn cuộn dâng lên, mắt thấy được Lâm Từ Nghiên sắp sửa viết sai, hấn nhanh chóng vung tay một phát liền nắm được bàn tay trắng như ngọc của Lâm Từ Nghiên, cầm tay nàng chậm rãi vẽ phác thảo. da thịt Lâm Từ Nghiên sáng bóng mượt mà, bàn tay trắng nõn làm cho Diệp Duy xúc cảm dâng trào không nín được rung động trong lòng.

Bất quá lúc này hấn cũng bất chấp hết mọi chuyện, cầm lấy tay Lâm Từ Nghiên chậm rãi phác hoạ ra.

Cảm nhận được lòng bàn tay Diệp Duy truyền đến cảm giác ấm áp, tuy rằng đôi má của Lâm Từ Nghiên chút nóng bừng lên nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, nàng chuyên tâm mà thúc giục Nguyên lực vẽ phác thảo ra từng đạo Thần Văn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Ngũ Trọng Triều Tịch Chương

Diệp Duy và Lâm Từ Nghiên cả hai đang chăm chú vẽ phác hoạ mà thân thể lại dán cùng một chỗ, Diệp Duy hẳn là mờ có thể cảm giác được cặp mông căng tròn phía dưới, vội vàng hít sâu vào một hơi, quyết không nghĩ lung tung, cầm lấy tay Lâm Từ Nghiên từng đạo, từng đạo vẽ xuống.

"Cái đạo Thần Văn này dịch chuyển đến chỗ này, hai đạo Thần Văn này tản ra đi, ở chỗ này một lần nữa vẽ xuống một đạo Thần Văn!" Diệp Duy cầm lấy bàn tay trắng như ngọc của Từ Nghiên nàng, tập trung tinh tảo nói.

"Ừ!" Từ Nghiên tiểu thư chăm chú gật gật đầu, dựa theo sự chỉ điểm của Diệp Duy bắt đầu vẽ tới, Nguyên lực quanh quẩn tại đầu ngón tay theo Nguyên khí tuần ra, từng đạo Thần Văn lơ lửng tại trong hư không.

Từng đạo Thần Văn có trật tự mà hợp lại đến cùng một chỗ, "Đinh" một tiếng, tạo thành một tổ hợp hoàn mỹ.

Trong nháy mắt, ánh sáng màu lam bốn phía, phát ra một đợt hào quang chói mắt.

Thần thông cuối cùng đã thành hình.

Đây là hình thái hoàn thiện nhất của Tam Trọng Triều Tịch Chương. Cảm giác được Tam Trọng Triều Tịch Chương đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất giống trong ý nghĩ, Diệp Duy lộ ra một nụ cười hài lòng.

Rầm rầm, rầm rầm, rầm rầm!

Nương theo một hồi mùi tanh nước biển, ba tiếng sóng biển thanh thúy vang lên ở bên tai hai người.

"Hoàn thành!" Lâm Từ Nghiên tâm tình hưng phấn đến mức khó có thể tưởng tượng ra, sau khi Diệp Duy cải biến, Thần Văn được vẽ ra đích thực là rất trôi chảy, nếu là trong lúc đối địch, tiết kiệm được một giây đồng hồ thì khả năng chiến thắng càng cao hơn.

"Tam Trọng Triều Tịch Chương vẹn vẹn chẳng qua chỉ là Linh giai thần thông cấp thấp so sánh với thần thông bình thường, mặc dù đã hoàn thiện, tối đa cũng chỉ có thể đạt tới cấp độ Linh giai sơ cấp đỉnh phong, nhưng môn thần thông này là do ông ngoại tự nghĩ ra môn thần thông đầu tiên. Ý nghĩa rất phi phàm.

"Chúng ta vẫn muốn hoàn thiện môn thần thông này, nhưng lại không thể làm được, không nghĩ tới Diệp Duy lại giúp chúng ta hoàn thiện được, Nguyên khí để vận hành môn thần thông này xác thực là trôi chảy hơn rất nhiều!"

Lâm Từ Nghiên xem ra việc hoàn thiện như thế này đã tốt vô cùng, nhưng vào lúc này, nàng lại nghe tiếp hai tiếng âm thanh sóng biển đánh ra.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Đạo thứ tư cùng thứ năm âm thanh sóng biển liên tiếp vang lên, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, sóng sau càng mạnh hơn sóng trước lừng lừng sóng mãnh liệt bành trướng mà ra.

"Năm tiếng sóng biển vang"

Lâm Từ Nghiên khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn, còn cho là mình vừa rồi nghe nhầm, khuôn mặt xinh đẹp không cách nào che giấu nỗi khiếp sợ, không ngờ là năm tiếng sóng biển vang.

Đây cũng không phải là Tam Trọng Triều Tịch Chương nữa rồi, mà là Ngũ Trọng Triều Tịch Chương.

Nếu như trước nói Tam Trọng Triều Tịch Chương là một cái thần thông Linh giai sơ cấp, như vậy thì cái Ngũ Trọng Triều Tịch Chương này tuyệt đối là một cái thần thông Linh giai trung cấp rồi.

Diệp Duy tu chỉnh, rõ ràng lại đem cái thần thông này đạt đến trạng thái hoàn mỹ đến kinh người.

Lâm Từ Nghiên vẫn còn trong cơn khiếp sợ chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe "Oanh" một tiếng, một cột sáng màu trắng chói mắt từ trên trời giáng xuống, chiếu thẳng vào người Lâm Từ Nghiên, Lâm Từ Nghiên toàn thân đắm chìm vào giữa bạch quang, ví như cùng Cửu Thiên Nữ trên cao giống nhau, lỗ chân lông toàn thân giống như là giãn ra rồi bình thường trở lại, tiếp thu lấy lực lượng của thiên đạo này.

Hoàn thiện thần thông, lại còn làm cho thần thông tăng lên một cấp bậc, có thể đạt được lực lượng của Thiên Đạo, lại làm cho tu vi cùng Thức Hải thiên phú cùng đồng thời tăng lên.

Đây là lực lượng đến từ Thiên Đạo Thần Sơn muôn đời, đây là loại lực lượng vô cùng tinh khiết và cường đại, bằng người bình thường khổ tu mấy năm

Oanh!

Trong đầu Lâm Từ Nghiên nổ vang một hồi, tu vi nhanh chóng tăng lên, cuối cùng đột phá giới hạn, một bước tiến vào cửa lớn trở thành cấp bậc Võ giả.

Thấy một màn này, trong lòng Diệp Duy có chút rung mình, cảm thụ được cỗ lực lượng cương trực này, cùng với những gì cảm nhận được ở trong mộng

rất giống nhau. Hoàn thiện thần thông hoặc là tự sáng tạo ra thần thông, đều có thể đạt được Thiên Đạo chỉ lực cường đại sao?

Diệp Duy trong lòng cảm thấy hưng phấn, nắm tay xiết chặt, hần nhất định phải tự nghĩ ra thần thông, tăng lên đẳng cấp Thức Hải thiên phú.

Đến lúc đó, hần liền có thể thay đổi được cái Hồng cấp Thức Hải phế vật kia.

Bạch quang chậm rãi bình thường trở lại, cuối cùng hóa thành muôn vạn đốm nháy tiêu tán vào hư không.

Lâm Tử Nghiên quay người nhìn về phía Diệp Duy, ánh mắt thoáng có chút phức tạp, có chút kinh dị, có chút khó có thể tin, càng có nhiều hơn là cảm kích.

Ai nói Diệp Duy là phế vật? mới gần mười ba tuổi, Linh Hồn cảm giác lực liền đạt đến trình độ kinh người như thế, giúp nàng đem Tam Trọng Triều Tịch Chương hoàn thiện tới được đỉnh phong.

Tồn tại như vậy nếu gọi là phế vật thì trên cái thế giới này còn có người đáng gọi thiên tài hay sao?

Có thể trở thành Thần Văn đại sư hay không, điểm trọng yếu nhất chính là có hay không sức mạnh Linh Hồn cảm giác lực đầy đủ, với Linh Hồn cảm giác lực của Diệp Duy việc trở thành Thần Văn đại sư cơ hồ là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Như vậy một người gần như trăm phần trăm có thể trở thành Thần Văn đại sư, lại còn có người dám nói hần là phế vật?

"Diệp Duy bước vào Nam Tinh học viện ba năm rồi, tại lớp đệ tử sơ cấp chờ đợi ba năm, lãng phí trọn vẹn ba năm thời gian a! Nếu là ngay từ đầu liền có người dạy bảo Diệp Duy, dùng thiên phú của Diệp Duy, nói không chừng hiện tại đã có thể thử tham gia khảo hạch để trở thành Thần Văn đại sư"

"Gần mười ba tuổi trở thành Thần Văn đại sư a, cứ như vậy mà bị bóp chết rồi, ban đầu là ai kiểm tra thiên phú cho Diệp Duy? Chuyện này tuyệt đối sẽ không thể cứ như vậy kết thúc! Ta Lâm Tử Nghiên nhất định sẽ truy cứu đến cùng!" Lâm Tử Nghiên thầm suy nghĩ nói.

Thần sắc của nàng trịnh trọng mà nhìn về phía Diệp Duy, áy náy nói: "Diệp Duy, người trợ giúp ta hoàn thiện Tam Trọng Triều Tịch Chương, giúp cho ta đã đột phá đến cảnh giới Vô giả, tuy nhiên ta lại nhận được lực lượng thiên đạo mà lẽ ra phải là của người, nếu như người có yêu cầu gì, người cứ nói ra ta sẽ bồi thường." Lâm Tử Nghiên không ngờ được việc Diệp Duy chỉ điểm lại làm cho Tam Trọng Triều Tịch Chương tăng lên một cấp phẩm giai, nếu như trước đó biết rõ, nàng nhất định sẽ đem Tam Trọng Triều Tịch Chương nhường cho Diệp Duy đến hoàn thiện.

Diệp Duy nhún nhún vai, không để ý cười nói: "Chuyện này không có gì, chỉ là tiện tay mà thôi mà thôi". Huống hồ trong chuyện này hần cũng đã được ban thưởng rồi, được tiếp xúc thân mật cùng Lâm Tử Nghiên tuyệt đối là làm cho người ta khó có thể quên.

"Diệp Duy, lúc người nhập học có hay không đã bị đối xử không công bằng? Nếu như lúc người khảo thí có vấn đề, ta sẽ đi tìm Phó viện trưởng nói chuyện, nếu như Phó viện trưởng không đưa ra giải thích hợp lý, ta sẽ giúp người đòi lại công đạo" Hai hàm răng trắng ngà của Lâm Tử Nghiên hơi khê cắn chặt, nàng cảm thấy tại lúc nhập học có khả năng Diệp Duy đã bị đối xử không công bằng, nếu không với thiên phú của Diệp Duy tiến vào lớp thiên tài cũng là quá đủ rồi, nàng quyết định tranh thủ đi đòi quyền lợi cho Diệp Duy.

"Không cần đâu, cảm giác Linh Hồn lực của ta là hai năm qua mới tăng lên đấy!" Diệp Duy tranh thủ thời gian nói ra, nghĩ tới việc trước khi gặp con mợ kia, chuyện thiên phú của hần tăng lên có lẽ cùng với giấc mơ kia có quan hệ. Không biết Lâm Tử Nghiên đến cùng có bối cảnh gì, rõ ràng lại có thể trực tiếp chất vấn Phó viện trưởng.

"Thì ra là như vậy, khó trách!" Lâm Tử Nghiên khẽ vuốt cằm, trên con đường tu luyện có rất nhiều người cảm giác Linh Hồn lực là sau này mới chậm rãi hình thành, truyền thuyết nói rằng có người ở trong mơ ngộ đạo, mới đạt được cảm giác Linh Hồn lực đấy, "Đã như vậy, ta đem người giới thiệu cho một vị Thần Văn đại sư nhé, đó là một vị trưởng lão đức cao vọng trọng, nếu như báí ông ta làm thầy, người nhất định có thể đạt được sự bồi dưỡng rất tốt".

"Cảm ơn Tử Nghiên tiểu thư!" Diệp Duy kinh hi mà nói, báí Thần Văn đại sư làm thầy, khẳng định so với chính mình mò mẫm tu luyện sẽ nhanh hơn rất nhiều.

"Về sau người cứ gọi ta Tử Nghiên tỷ tỷ là được rồi!" Lâm Tử Nghiên khẽ cười nói, vẻ trong sáng trong hai tròng mắt tràn đầy thiện ý.

"Tử Nghiên. . . . . Tỷ tỷ!" Diệp Duy có chút bất đắc dĩ nói.

Chứng kiến bộ dáng Diệp Duy co quắp câu nệ, Lâm Tử Nghiên không khỏi cười thầm một tiếng, nàng cất giọng trong veo cười nói: "Diệp Duy, người đi về trước đi, ta bây giờ sẽ đi tìm ngay vị Thần Văn đại sư kia, chờ ta sẽ báo tin tức cho người."

"Ân, tốt, được rồi ta về trước!" Diệp Duy nhẹ gật đầu, chào tạm biệt Lâm Tử Nghiên, đi ra phía ngoài, trong đầu của hần bất chợt hiện ra hình ảnh vừa rồi cùng Lâm Tử Nghiên tiếp xúc thân mật. Nữ tử ưu nhã xinh đẹp như vậy nếu như có thể trở thành bạn gái của mình thì tốt rồi. Đây cũng là nguyên nhân Diệp Duy không muốn gọi Lâm Tử Nghiên là tỷ tỷ.

Tuy rằng Diệp Duy hiểu được chuyện này khả năng rất ít, dù sao thân phận của hai người chênh lệch thật sự quá lớn.

Bất quá ta cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội, nếu như có thể trở thành Thần Văn đại sư vậy thì thân phận của ta cùng Lâm Tử Nghiên chênh lệch có lẽ không nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Rong không ở cùng với Rắn

"Bất kể là hoàn thiện thần thông hay là tự sáng tạo ra thần thông, điều trước tiên là phải tu luyện được tới cảnh giới thất tinh Học Đồ. Nếu như có được một chút đan dược để luyện thân thể thì tốt rồi. . ."

Diệp Duy nhẹ giọng lẩm bẩm, rồi đóng cửa phòng, chậm rãi đi ra khỏi lầu nhỏ trang nhã này.

Bên ngoài toà lầu nhỏ trang nhã là một đoạn đường nhỏ đầy đá cuội nối thẳng đến cửa lớn Thanh Loan viện, xung quanh hai bên đường là cây xanh râm mát, từng tia sáng chiếu xuyên qua từng tán lá cây bên đường tạo nên cảnh sắc thơ mộng, giẫm chân lên từng vết sỏi lổm đổm, trong lòng Diệp Duy không khỏi tự dấy lên suy nghĩ.

Tuy rằng chính mình ở trong mộng được thấy Thần Sơn, đã tiếp thu rất nhiều tri thức về Thần Văn, nhưng thiên phú Thúc Hải vẫn như cũ là Hồng cấp kém cỏi, tu vi cũng như cũ là cảnh giới nhất tinh Học Đồ thấp nhất.

Tự sáng tạo thần thông, đem thần thông hoàn thiện, đó đều là chuyện về sau, trước mắt quan trọng nhất bây giờ chính là tăng lên tu vi, bởi vì chỉ khi nào tu vi đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ, thì mới có được đầy đủ Nguyên lực để thi triển thần thông.

Chỉ có khi hoàn thiện hoặc là tự sáng tạo ra thần thông thì Thiên Đạo mới có thể ban xuống lực lượng thần bí để tẩy rửa Thúc Hải, tăng lên thiên phú của Thúc Hải.

Nếu muốn tăng lên tu vi, dưới tình huống thiên phú không có được, cũng chỉ có thể dựa vào tài nguyên, đan dược luyện thể chính là tài nguyên mà mình bây giờ đang thiếu nhất.

"Trước hết phải nghĩ biện pháp đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ, những chuyện khác tính sau"

Đi trên đường nhỏ toàn đá cuội, Diệp Duy khẽ nắm tay lại, trong đôi mắt xẹt qua nét cương nghị.

"Ta Diệp Duy sớm muộn sẽ cùng đường ca Diệp Trọng giống nhau đều trở thành cùng cường giả, được gia tộc coi trọng, làm vẻ vang cha mẹ. Trước kia ta chỉ có thể mơ tưởng đến, nhưng mà hiện tại bây giờ đã có trong đầu những tri thức Thần Văn kia, hết thấy chuyện không có khả năng, đều sẽ biến thành có khả năng!"

Lúc này Diệp Duy, đối với tương lai ngập tràn chờ mong, trong lòng hân bắt đầu sinh ra sự tự tin mà trước đây chưa bao giờ có.

"Từ cảnh giới nhất tinh Học Đồ đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ quan trọng nhất chính là cường hoá thân thể"

"Tăng lên lực lượng của thân thể biện pháp đơn giản nhất chỉ dùng Nguyên khí để chậm rãi tắm bổ, nhưng mà thiên phú của ta thật sự quá kém, hiệu suất hấp thu Nguyên khí quá thấp, dựa theo tốc độ bây giờ ít nhất cũng phải khổ tu hơn nửa năm, mới có hy vọng đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ".

"Bất quá, nếu là có đầy đủ đan dược luyện thể, tối đa chỉ nửa tháng, là đã có thể trùng kích lên được cảnh giới nhị tinh học đồ rồi"

Ánh mắt của Diệp Duy hiện lên vẻ kiên nghị, tài nguyên của Diệp gia rất hạn chế, hơn nữa chỉ ưu tiên cung cấp cho những người cùng thế hệ có thiên phú Thúc Hải mạnh, thiên phú của chính mình quá kém, căn bản là không được phân phối bất cứ tài nguyên gì.

Diệp Duy rất hiểu cánh làm của gia tộc nếu đổi lại mình là gia chủ (người đứng đầu làm chủ gia tộc) cũng sẽ đem tài nguyên có hạn phân cho những người thiên tài có thiên phú hơn người ở trong gia tộc sử dụng.

Bởi vậy Diệp Duy trong nội tâm rất rõ ràng, nếu muốn tài nguyên, hết thấy đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thời điểm Diệp Duy đi đến chỗ cổng lớn của Thanh Loan viện, Mặt trời đã bắt đầu xuống núi, trời chiều đã xuống phía tây ánh lên cả nửa bầu trời một màu đỏ rực, thời điểm này, những thiên chi kiều nữ ở Thanh Loan viện nguyên một đoàn cũng đều lần lượt về tới Thanh Loan viện.

Thanh Loan viện là ký túc xá nữ sinh của Nam Tinh học viện, Diệp Duy là một nam sinh, rõ ràng lại từ bên trong nội viện Thanh Loan đi ra, không khỏi dẫn tới ánh mắt mọi người nhao nhao nhìn đến, không ít người đối với Diệp Duy chỉ trỏ.

"Người kia là ai? Trước kia chưa thấy qua nhỉ, nhìn bộ dáng của hắn như thế kia cũng không giống lớp trưởng Tiềm Long viện, lại là một con cóc đòi ăn thịt thiên nga?"

"Quá nhiều người lại mơ mộng hão huyền rồi!"

"Ồ tại Thanh Loan viện có người nào không phải Thiên chi kiều nữ? Không phải lớp trưởng Tiềm Long viện, cũng muốn theo đuổi người Thanh Loan viện sao?"

Đám nữ sinh kia trong lời nói thoáng có chút cay nghiệt, tất cả đều lọt vào trong tai của Diệp Duy, làm cho đầu lông mày Diệp Duy có chút hướng lên chóp chóp, bất quá Diệp Duy hẳn cũng không nói cái gì.

Tại Nam Tĩnh học viện ba năm nay, hẳn bị mọi người mỉa mai, trào phúng đã nhiều, cũng không kém chi vài câu này, dần dần tôi luyện ý chí hẳn cũng đã quen, có lẽ hẳn phải cảm tạ tất cả những người này, những người đã mỉa mai, trào phúng hẳn, chính họ đã làm cho hẳn quyết tâm càng trở nên kiên định, mạnh mẽ.

"Diệp Duy, ngươi tại sao lại đến đây?"

Đột nhiên một thanh âm cực kỳ quen thuộc rơi vào trong tai, làm Diệp Duy toàn thân chấn động, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, Diệp Duy thoáng có chút khó khăn quay người, hướng phía thanh âm truyền đến nhìn lại.

Người đến là một thiếu nữ, trên người nàng mặc một chiếc quần mỏng màu đỏ, trên chân đi một đôi ống giày dài màu trắng xám, có một mái tóc ngắn đen bóng ngang tai, trên người người tràn đầy một cỗ khí tức trẻ trung hoạt bát, nàng ở trong một nhóm mấy vị thiếu nữ xinh đẹp đang đứng tùm tùm đi về phía Diệp Duy.

Thiếu nữ này tên là Kiều Nhân Nhi, đã từng là người có giao tình rất tốt với Diệp Duy.

"Ta đang đợi bằng hữu, không phải tới tìm ngươi!" khước mắt Diệp Duy có chút mất tự nhiên bỗng nhiên lại giật giật, hẳn hít sâu một hơi, chột hờ hững nhìn thoáng qua Kiều Nhân Nhi, lạnh lùng nói ra.

"Ngươi ư? Tại trước sân Thanh Loan viện đợi bằng hữu?" Kiều Nhân Nhi cười nhạo một tiếng, hơi đùa cợt liếc nhìn Diệp Duy, giống như vừa mới nghe được một chuyện phi thường buồn cười, cũng chê cười giống nhau.

Bởi vì Kiều gia cùng Diệp gia là thế giao (đời nào cũng có giao tình), giữa hai nhà thường xuyên đi lại thăm hỏi, thường xuyên qua lại gặp gỡ, tuổi tác tương tự như Kiều Nhân Nhi và Diệp Duy liền biết nhau, Diệp Duy giống như Đại ca ca bình thường hay chiều cố Kiều Nhân Nhi, Kiều Nhân Nhi đối với Diệp Duy ca ca cũng rất có hảo cảm, tình cảm 2 người dù nói là hai đứa nhỏ vô tư, bạn thanh mai trúc mã cũng chưa đủ.

Lúc khảo thí nhập học, Diệp Duy Thứ Hải thiên phú là Hồng cấp kém nhất, mà Kiều Nhân Nhi lại là Thanh cấp, thiên phú cực cao, ba năm tiếp theo, tu vi của Diệp Duy thủy chung dừng lại tại cảnh giới nhất tinh Học Đồ, mà tu vi của Kiều Nhân Nhi lại là đột nhiên tăng mạnh, hôm nay đã học lớp trung cấp ở học viện.

Diệp Duy trong lòng đối với Kiều Nhân Nhi xem như thân muội muội mà đối đãi, mặc dù Kiều Nhân Nhi đã trở thành đệ tử lớp trung cấp, mặc dù Kiều Nhân Nhi chuyển vào Thanh Loan viện, mặc dù Kiều Nhân Nhi tu vi đạt đến cảnh giới lục tinh Học Đồ, ở trong lòng Diệp Duy, Kiều Nhân Nhi vẫn luôn là cô nhóc chảy nước mũi, lôi kéo góc áo của hẳn khóc thút thít ni non.

Diệp Duy cho rằng Kiều Nhân Nhi cần sự quan tâm của mình.

Nửa năm trước, lúc Kiều Nhân Nhi chuyển vào Thanh Loan viện, Diệp Duy bùng bùng cao hứng mà đến giúp nàng thu dọn đồ đạc, nhưng điều làm Diệp Duy tuyệt đối thật không ngờ chính là, Kiều Nhân Nhi lại ở trước mặt mọi người hung hăng mà làm nhục Diệp Duy.

"Rõ ràng không ở cùng với hẳn" sáu chữ này giống như là cái đinh bén nhọn, hung hăng mà đóng vào tận sâu trong tim Diệp Duy, từ lúc đó Diệp Duy đã cay đắng hiểu ra một việc, Kiều Nhân Nhi bây giờ đã không còn là Kiều Nhân Nhi trước kia nữa rồi, không có thực lực, bất luận là kẻ nào cũng đều sẽ xem thường ngươi.

Ở trong suy nghĩ của Kiều Nhân Nhi bây giờ, cùng với Diệp Duy đứng cùng một chỗ, dù chỉ là một phút đồng hồ cũng là một loại sỉ nhục.

"Diệp Duy phải không? không thể tiếp tục mơ mộng hão huyền rồi, ngươi không phải là người cùng một thế giới giống Nhân Nhi tỷ."

"Nhân Nhi tỷ sắp bước vào cảnh giới thất tinh Học Đồ, trong vòng hai năm nữa tất nhiên sẽ trở thành Võ giả, còn ngươi thì sao? Tại Nam Tĩnh học viện khổ tu ba năm, hôm nay tu vi vẫn còn dừng lại ở cảnh giới nhất tinh Học Đồ".

"Bằng vào ngươi? Còn dám ở nơi này đợi bằng hữu? Ngươi cũng không chịu nhìn một chút xem đây là nơi nào chứ? Đây chính là Thanh Loan viện! Đệ tử ở nơi này, đều là những người nổi bật nhất Nam Tĩnh học viện".

"Ngươi cũng không chịu cầm theo một tấm gương, mang theo bên mình mà soi xem chính mình có thể tính là cái loài vật gì?"

Mấy vị thiếu nữ bên cạnh Kiều Nhân Nhi, đều dùng ánh mắt cao cao tại thượng, cực kỳ khinh thường mà nhìn Diệp Duy, không hề lưu tình chút mặt mũi hẳn mà lạnh giọng quát lớn.

Mọi người khinh thường buông lời trào phúng, tất cả đều rơi vào trong tai Diệp Duy, Thần tình trên mặt Diệp Duy càng ngày càng lạnh lùng, nắm tay xiết chặt nắm đấm, bởi vì lực đạo quá nhiều làm cho khớp xương hơi chút trắng bệch.

Diệp Duy cắn chặt hàm răng, chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi đen nhánh lạnh lùng đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Kiều Nhân Nhi. Hẳn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ được cái gì từ Kiều Nhân Nhi, không thể lường được tình cảm vô tư của mình dành cho nàng lại nhận lại được sự trào phúng, băng giá cõi lòng như vậy.

Đây chính là Kiều Nhân Nhi mình biết trước đây hay sao?

Lòng người! dễ dàng thay đổi!

"Nhân tình thật đúng là bé nhỏ chỉ như tờ giấy mỏng!"

Người còn sống chỉ được dựa vào chính mình, chỉ khi nào người trở nên mạnh mẽ, người khác mới đối với người kính trọng vài phần, lúc người yếu đuối nhỏ nhoi, sẽ không có người để người vào mắt.

Giờ này khắc này, Diệp Duy rất thấm thía mà cảm nhận điều này.

Không để ý đến Kiều Nhân Nhi, ánh mắt Diệp Duy lạnh như băng tuyết ngàn năm, ngạo nghễ đi ra phía ngoài.

"Diệp Duy, người sau này không được trở lại, ta cùng với người đã không phải là người ở cùng một thế giới, lần trước ta đã nói với ngươi rất rõ ràng, Rong không ở cùng với Rán!" Cái cảm của Kiều Nhân Nhi có chút vênh lên, thần sắc kiêu căng mà nhìn bóng lưng Diệp Duy, lạnh lùng mà nói, nàng không muốn nhìn thấy Diệp Duy bất kỳ là ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Viêm Dương Luyện Thể Đan

Lúc này, ở phía xa một cô nương xinh đẹp cao quý đã thấy qua được một màn này, nàng đứng là Lâm Từ Nghiên.

Lâm Từ Nghiên một đầu tóc tím tung bay rơi xoã bờ vai mềm mại, váy dài màu trắng trên thân đem từng chỗ nhấp nhô hấp dẫn trên thân thể mềm mại của nàng làm cho nổi bật hẳn lên, càng làm cho đường cong ngạo nghễ trước ngực nhô ra khỏi cổ áo, đường nét duyên dáng vô cùng mê người, vùng xương quai xanh trắng nõn mơ hồ có thể thấy được bộ ngực hơi chút lộ ra, một đoá hoa thêu màu tím thanh nhã tại trước ngực áo, càng tăng thêm vài phần khí chất ưu nhã.

Lâm Từ Nghiên nhìn thấy bóng lưng Diệp Duy có chút cô đơn, lẻ loi buồn bã, không biết Diệp Duy cùng Kiều Nhân Nhi đến cùng là phát sinh qua chuyện gì, nhưng thần sắc Diệp Duy lạnh như băng tuyết làm cho nàng cảm thấy trong lòng hơi nhói nhói, bất giác tim lại đập nhanh.

Nhưng mà Diệp Duy không có nổi giận, mà vẫn ẩn nhẫn lấy xem như là núi lửa bình thường chưa từng phun trào.

Hồng cấp Thước Hải, tu luyện ba năm vẫn như cũ chẳng qua là nhất tinh Học đồ, Lâm Từ Nghiên khó thể tưởng tượng ra được, đến cùng là Diệp Duy hẳn phải chịu bao nhiêu người trào phúng cùng ánh mắt kinh thị?, mặc dù hẳn bây giờ có được thiên phú Linh Hồn Lực kinh người rồi, nhưng hẳn vẫn như cũ hờ hững lạnh nhạt đối đãi lại cái thế giới này.

Giống như là một con nhím, lạnh lùng mà dương lên gai nhọn, dùng trăm mặc đối mặt cái thế giới này.

Nhìn thấy bóng lưng Diệp Duy rời đi, Lâm Từ Nghiên bỗng nhiên trong lòng có chút chua xót, Nội tâm Diệp Duy nhất định rất cô độc a? Khó có thể tưởng tượng, mấy năm nay Diệp Duy làm thế nào mà chịu đựng được đây.

"Diệp Duy, người đi đâu vậy, như thế nào không đợi ta? Chúng ta cùng đi a!" Lâm Từ Nghiên trên mặt tràn ra một bộ dáng thần nhiên tươi cười, nhanh chóng bước chân, hướng phía Diệp Duy đi tới, váy dài nhanh nhẹn, như là Tiên Nữ hạ phàm.

Làm người sợ nhất đúng là bị so sánh, bất kể là Kiều Nhân Nhi hay là những nữ tử chung quanh kia, bọn họ đều là vô cùng ưu tú, lớn lên cũng đều không tệ lắm, thế nhưng là cùng với Lâm Từ Nghiên so sánh, lập tức đã hoá một bầy vịt con xấu xí.

Mỗi một lần, Kiều Nhân Nhi nhìn thấy Lâm Từ Nghiên, trong lòng cũng không khỏi sẽ sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm thật lớn, bất kể là gia thế, hay là nhan sắc, hoặc là thiên phú, các nàng cùng Lâm Từ Nghiên đều kém xa rất nhiều, rất nhiều.... Các nàng thậm chí ngay cả dũng khí cùng Lâm Từ Nghiên kết giao bằng đều không có. Ở trong Thanh Loan viện, đám người Kiều Nhân Nhi cũng chỉ có thể ở ký túc xá công cộng, mà Lâm Từ Nghiên lại có hẳn một trang viện độc lập.

Lâm Từ Nghiên rõ ràng chính là gọi Diệp Duy? Chẳng lẽ là ta vừa mới nghe nhầm sao? Kiều Nhân Nhi không thể tin mà mở to hai mắt, phát hiện Lâm Từ Nghiên thật sự đang hướng phía Diệp Duy đi tới.

Hoá ra Diệp Duy đến Thanh Loan viện là tìm Lâm Từ Nghiên.

Thế nhưng Diệp Duy lại quen biết Lâm Từ Nghiên hay sao? Cái này hoàn toàn là hai người không cùng một thế giới.

Nghe được tiếng kêu của Lâm Từ Nghiên, Diệp Duy quay đầu, sau khi nhìn thấy Lâm Từ Nghiên hẳn hơi sững sờ, lắp bắp: "Từ Nghiên tỷ. . ." tiếng thứ ba chữ tỷ chữ Diệp Duy đặc biệt thấp giọng cơ hồ không ai nghe thấy.

"Ta muốn đi liên minh Thần Văn sư, đúng lúc cùng đường, chúng ta cùng đi nào!" Lâm Tử Nghiên lơ đãng khẽ mỉm cười nói, nàng nhìn thoáng qua bên cạnh Kiều Nhân Nhi còn có mấy nữ tử khác, đôi mi thanh tú cau lại, dùng ngữ khí hơi lạnh lùng nói ra, "Đây là những người nào? Diệp Duy, về sau không cần để ý đến những hạng người chẳng ra làm sao thế này nữa! Ở Nam Tinh học viện có rất nhiều loại không đáng để gọi là người, người không cần để ý."

Nghe được Lâm Tử Nghiên nói, đám người Kiều Nhân Nhi lập tức sắc mặt có chút trắng bệch, ở trong mắt Lâm Tử Nghiên các nàng chính là một đám không đáng để gọi là người sao?

Sự cao ngạo cùng tự phụ trong lòng Kiều Nhân Nhi lập tức bị đá kích làm cho tan tành. Xác thực, Lâm Tử Nghiên có đầy đủ tư cách có thể hoàn toàn không đem các nàng để vào mắt. Đã tu luyện đến Võ giả, nàng cùng Lâm Tử Nghiên cũng không phải một tầng nữa người.

Tuy rằng đã đạt đến cảnh giới cấp bậc lục tinh Học Đồ, nhưng Kiều Nhân Nhi cùng Lâm Tử Nghiên đến tư cách đối thoại cũng đều không có.

Lâm Tử Nghiên làm sao lại cùng Diệp Duy ở cùng một chỗ? Kiều Nhân Nhi như thế nào cũng nghĩ không thông, nàng cắn chặt hàm răng, tuy rằng bị Lâm Tử Nghiên sửa lưng, nhưng nàng muốn cãi lại cũng không có dũng khí, nếu như Lâm Tử Nghiên mất hứng, một câu liền có thể lại làm cho Kiều Nhân Nhi tan thành mây khói.

Chứng kiến thần sắc của đám người Kiều Nhân Nhi, Diệp Duy biết rõ Lâm Tử Nghiên là tới đây giúp mình hả giận, không khỏi cảm kích nhìn thoáng qua Lâm Tử Nghiên.

"Đi thôi!" Lâm Tử Nghiên tự nhiên cười nói, rất tự nhiên kéo lên rồi ôm cánh tay Diệp Duy vào người.

Cánh cảm giác được bộ ngực của Lâm Tử Nghiên, Diệp Duy hơi có chút co quắp, rất nhanh hấn ưỡn ngực, không thèm nhìn lại Kiều Nhân Nhi, cùng Lâm Tử Nghiên hướng xa đi đến.

"Tử Nghiên tiểu thư làm sao lại quen biết Diệp Duy?" Bên cạnh một nữ tử dáng người thon dài nhìn xem Diệp Duy cùng Lâm Tử Nghiên chậm rãi đi xa, nghi ngờ hỏi, "Hai người bọn họ thân mật như thế, dám chắc quan hệ có lẽ không đơn giản!"

"Ta vừa mới nghe được Diệp Duy gọi thẳng tên Tử Nghiên tiểu thư " Nữ tử mặt tròn khác kinh ngạc nói.

"Nếu quả thật tên Diệp Duy kia chính là chỉ có Hồng cấp Thức Hải, như thế nào lại được Tử Nghiên tiểu thư ưu ái như vậy?" Nữ tử dáng người thon dài dường như có điều khó hiểu nói, Lâm Tử Nghiên chưa từng giống như hôm nay cùng một cái nam tử thân mật như thế, chẳng lẽ hai người là người yêu hay sao?

Nhìn thấy Diệp Duy cùng Lâm Tử Nghiên dần dần đi xa, Kiều Nhân Nhi cắn chặt bờ môi nổi lên một tia máu, nghĩ đến những lời Lâm Tử Nghiên vừa mới kia, Rõ ràng ở cùng với Rắn sáu chữ này, giống như là một thanh đao nhọn hung hăng cắm vào trái tim của nàng, đây quả thực là sự châm chọc lớn nhất đối với nàng.

Kiều Nhân Nhi lúc này mới phát hiện, nàng tựa hồ một chút cũng không biết Diệp Duy. Hồi tưởng lại thần sắc lạnh lùng vừa rồi của Diệp Duy, là hấn khinh thường biểu lộ, Kiều Nhân Nhi lúc đó còn tưởng rằng là Diệp Duy không có năng lực phản kích để bảo vệ chính mình, hiện tại lúc này mới phát hiện, nguyên lai Diệp Duy căn bản khinh thường việc cùng nàng tranh luận.

Lâm Tử Nghiên liếc qua sau lưng Kiều Nhân Nhi, khẽ hừ một tiếng, Diệp Duy có được cảm giác Linh Hồng lực vô cùng nhạy cảm, hầu như trăm phần trăm có thể trở thành Thần Văn đại sư, cũng không biết Kiều Nhân Nhi cựa vào cái gì mà có thể ngạo mạn như thế.

Tử Nghiên tiểu thư ở đây giống như kéo cánh tay Diệp Duy, bước trên đường nhỏ đầy đá vụn trước cửa Thanh Loan viện, hướng ra phía xa đi đến, để lại đám người Kiều Nhân Nhi đang ngày ra như phồng.

Mặt trời lặn xuống phía Tây, lúc này các lớp học của học viện cũng đã học xong chương trình học, trên đường có rất nhiều người đi về, chỗ này xác định là đám người Kiều Nhân Nhi nhìn không tới nơi, Tử Nghiên tiểu thư buông lỏng cánh tay Diệp Duy, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên một tầng đỏ ửng, nhìn rất mê người.

"Tử Nghiên tỷ, cảm ơn!" Diệp Duy nhìn Lâm Tử Nghiên trước mắt xinh đẹp động lòng người, trịnh trọng nói.

Diệp Duy đương nhiên sẽ không tự kỷ mà cho rằng Tử Nghiên tiểu thư có ý thích chính mình, hấn biết rõ, Lâm Tử Nghiên ở trước mặt đám người Kiều Nhân Nhi thân mật mà kéo lên cánh tay của mình, đó chẳng qua chỉ là nàng muốn giúp đỡ hấn.

Đã trải qua nhiều sự tình như vậy, Diệp Duy đối với Lâm Tử Nghiên đã sinh hảo cảm sâu sắc cùng tình cảm ngưỡng mộ, nữ tử xuất sắc như Lâm Tử Nghiên lại có lòng thiện lương như vậy, chỉ sợ là nam nhân, đều không thể kim lòng được.

Bất quá, quý nhân thì chỉ có tự mình biết rõ. Bây giờ Diệp Duy còn không dám có bất kỳ suy nghĩ khác.

"Tiện tay mà thôi, ai bảo người bây giờ là đệ đệ của ta nữa nha" Lâm Tử Nghiên dí dỏm hé miệng cười tươi, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Diệp Duy, chẳng biết tại sao nàng đột nhiên nhớ tới một màn trước kia Diệp Duy giúp nàng hoàn thiện Tam Trọng Triều Tịch Chương, lập tức trong lòng khẽ run lên.

Nhìn thấy Lâm Tử Nghiên thẹn thùng bộ dáng động lòng người, Diệp Duy có chút ngại ngùng cả người.

Hai người cũng không nói chuyện, bầu không khí có chút lúng túng mập mờ.

"Đúng rồi, Diệp Duy, ta chỗ này còn có một chút đan dược luyện thể ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’, ngươi lấy trước mà dùng a!" Lâm Tử Nghiên nói xong từ trong lòng ngực xuất ra một cái bình ngọc, đem bình ngọc đưa cho Diệp Duy, đúng là nàng nghĩ tới chuyện này nên mới đuổi theo Diệp Duy.

"Viêm Dương Luyện Thể Đan?" Diệp Duy sững sốt một chút, luyện thể đan cũng chia làm rất nhiều loại, "Viêm Dương Luyện Thể Đan" là một loại trong nhiều loại đan dược luyện thể, thể nhưng lại thuộc vào loại tinh phẩm tuyệt đối, cực kỳ đắt đỏ, tại Diệp gia, chỉ có Diệp Trọng đường ca mới có tư cách đạt được mấy viên "Viêm Dương Luyện Thể Đan" số lượng rất có hạn.

Diệp Duy khôi phục lại tinh thần gấp gáp nói: "Tử Nghiên tiểu thư, cái này quá trân quý, ta không thể nhận!"

"Đây là... Ngươi nên nhận lấy đi, ngươi giúp ta hoàn thiện thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương, lại giúp cho ta tiến lên cấp bậc Võ giả, chẳng lẽ ngươi cảm thấy, ta tặng tu vi lên một cấp vẫn không so sánh được với mấy viên đan dược ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’ sao?" Lâm Tử Nghiên thần sắc nghiêm nghị, hiện ra nét mặt nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nhị Tinh Học Đồ

Nếu là bình thường "Luyện thể đan", "Cường Căn Tráng Cốt Đan" Diệp Duy có lẽ còn có thể tiếp nhận, nhưng "Viêm Dương Luyện Thể Đan" giá trị thật sự quá lớn.

Một viên "Viêm Dương Luyện Thể Đan" ít nhất cũng có giá năm trăm lượng bạc ròng, Tử Nghiên nàng đưa cho Diệp Duy trọn vẹn một lọ, một lọ có mười viên, giá trị vượt qua năm nghìn lượng bạc ròng.

Năm nghìn lượng bạc ròng là cái khái niệm gì?

Diệp gia tại Thanh Nguyệt thành coi như là một gia tộc giàu có rồi, Diệp Duy một tháng có thể nhận được tiền sinh hoạt cũng chỉ có hai mươi lượng bạc ròng mà thôi, ba mươi lượng bạc ròng có thể đủ cho một gia đình bình thường thoải mái mà sinh hoạt trong một tháng.

Lâm Tử Nghiên ra tay thật sự quá hào phóng rồi, Diệp Duy mặc dù biết Lâm Tử Nghiên không phải người bình thường, nhưng tuyệt đối không thể ngờ Lâm Tử Nghiên lại giàu có đến thế này.

"Những thứ này đều xem như ta trả thù lao cho ngươi là được rồi, ngươi cầm lấy a!" Lâm Tử Nghiên lo lắng rằng mình làm tổn thương lòng tự trọng của Diệp Duy, liền nói như thế.

Diệp Duy suy nghĩ một chút, nói: "Ta đây liền lấy một viên là được rồi!"

"Ngươi bây giờ là đệ đệ của ta rồi, ta tặng ngươi một chút ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’ như vậy, ngươi cũng không chịu thu nhận, chẳng lẽ là xem thường tỷ tỷ ta đây hay sao?" Lâm Tử Nghiên đôi mi thanh tú chau lên nói.

". . . Được rồi." Diệp Duy rút cuộc nhẹ gật đầu, nhận đan dược do Lâm Tử Nghiên tặng, trong nội tâm hắn tràn đầy cảm kích, hiện tại hắn đích thị là vô cùng cần "Viêm Dương Luyện Thể Đan" này.

"Như vậy mới đúng chứ!" Lâm Tử Nghiên rút cuộc cũng hiển lộ ra nét mặt tươi cười, nàng kéo Diệp Duy cánh tay, nói, "Đi thôi!"

Không biết vì cái gì, Lâm Tử Nghiên có cảm giác rất lạ, nàng cảm thấy đối với Diệp Duy dường như rất thân thiết, trong lòng đã có ý muốn gần gũi, đây không giống như thói quen từ trước đến nay của nàng.

"Về sau có vấn đề gì hãy trực tiếp đến Thanh Loan viện tìm ta, ngươi đã biết chỗ ở của ta rồi đấy. Ta phải đi trước tới chỗ Dịch đại sư đây." Đi đến một cái giao lộ, Lâm Tử Nghiên cười cùng Diệp Duy tạm biệt.

"Àn." Diệp Duy nhẹ gật đầu.

Lâm Tử Nghiên thân hình uyển chuyển dần dần đi xa, biến mất tại bóng rùng nơi cuối đường.

"Cảm ơn ngươi ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’, nhân tình này, Diệp Duy ta nhớ kỹ!" Diệp Duy nắm trong tay bình ngọc, nhìn theo bóng lưng thanh nhả của Lâm Tử Nghiên dần dần đi, thì thào tự nói, tuy thanh âm rất thấp, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa sự kiên quyết cứng như sắt thép.

Một ánh chiều tà cuối cùng của hoàng hôn sắp tắt, Diệp Duy cũng về tới ký túc xá của mình, Nam Tinh học viện là cái nôi Võ giả, mặc dù Diệp Duy là đệ tử kém nhất, thì hắn cũng được chia một gian phòng thuộc về mình ở ký túc xá.

Ký túc xá rất đơn giản, một cái giường bằng tấm ván gỗ dựa vào tường, một cái bàn gỗ giản dị, thậm chí ngay cả ghế đều không có, theo một tiếng "Cột kẹt...t...tttt" giòn vang, Diệp Duy chăm chú khép cửa phòng lại, cời giày, dựa lưng vào vách tường, xếp bằng ngồi ở trên trên giường được làm bằng tấm ván gỗ.

"Đã có binh này ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’, ta có lẽ sẽ rất nhanh đột phá được đến cảnh giới cấp bậc nhị tinh Học Đồ rồi".

Diệp Duy xuất ra cái bình "Viêm Dương Luyện Thể Đan" kia, hô hấp thoáng chút dồn dập, bước vào Nam Tinh học viện ba năm rồi, mình cũng ở tại cảnh giới nhất tinh Học Đồ dừng lại trọn vẹn ba năm, đồng thời những người cùng nhập học kia hầu như cũng đã là học viên lớp trung cấp, thậm chí có mấy người thiên phú rất cao đã là học viên lớp cao cấp.

"Bây giờ ta tuy rằng rút lại phía sau rất nhiều, nhưng mà chỉ cần ta có thể bước vào cảnh giới cấp bậc thất tinh Học Đồ, liền có thể thi triển ra thần thông, hôm nay điểm chênh lệch như thế không đáng kể chút nào". Diệp Duy hưng hăng nắm chặt lại nắm tay, hẳn đối với chính mình đang tràn đầy tự tin.

Mở ra bình ngọc, đổ ra một viên "Viêm Dương Luyện Thể Đan", nhìn viên đan được lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay, giá trị của nó là năm trăm lượng bạc ròng, Diệp Duy hít một hơi không khí thật dài, chợt trực tiếp đem đan được nuốt vào.

Oanh!

"Viêm Dương Luyện Thể Đan" vừa vào trong miệng lập tức tan biến, chỉ trong chớp mắt, một cỗ lực lượng cực nóng lưu chuyển quanh thân, làm da thịt toàn thân Diệp Duy đều trở nên đỏ bừng, toàn thân nóng lên.

Cái cỗ lực lượng cực nóng này không ngừng tắm bổ cho da thịt, cường hóa khí lực, làm thân thể Diệp Duy sức mạnh tăng lên nhanh chóng có thể thấy bằng mắt thường.

Diệp Duy cứ như vậy ngồi xếp bằng, từng chút từng chút hấp thu được lực của "Viêm Dương Luyện Thể Đan".

Trọn vẹn trải qua năm sáu canh giờ, khi ở phương Đông nổi lên sắc trời màu trắng bạc, Diệp Duy cuối cùng đem toàn bộ được lực của "Viêm Dương Luyện Thể Đan" hấp thu.

"Được lực mạnh thật! Hiệu quả một viên ‘ Viêm Dương Luyện Thể Đan ’ này, mạnh hơn so với ta ba tháng khổ tu!" Xếp bằng ở tấm ván gỗ trên giường Diệp Duy chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt non nớt không cách nào che dấu mừng rỡ.

"Dựa theo tốc độ như thế này, ta có lẽ rất nhanh có thể đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ"

Diệp Duy nắm chặt nắm đấm, cảm thụ được trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển lực lượng cường đại, khóe miệng nhếch lên hiện ra nụ cười hài lòng, ba năm hần vẫn ở đây dừng lại tại cảnh giới nhất tinh Học Đồ, trụ cột cực kỳ vững chắc, hôm nay lại đã uống cực phẩm đan được luyện thể, trong cơ thể tất cả lực lượng đều bộc phát ra rồi, trong ba ngày đột phá cảnh giới cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa, Diệp Duy ngạc nhiên phát hiện, sau giấc mơ kỳ lạ ngày hôm qua, thể chất của mình cũng có biến hóa long trời lở đất.

"Trước tiên trở về gia tộc, cảnh giới mới vừa trở thành nhị tinh Học đồ, phải để cho cha mẹ cao hứng một chút" hai mắt Diệp Duy dần lóe ra ánh sáng kinh người.

Nếu là trước kia, Thúc Hải thiên phú chỉ là Hồng cấp, có năm mơ Diệp Duy cũng không dám tưởng tượng tốc độ tu luyện của chính mình có thể nhanh như vậy, nhưng hiện tại, thiên phú đã có một ít cải biến, lại có "Viêm Dương Luyện Thể Đan" này, Diệp Duy cảm giác được mình có thể liều mạng rồi.

Cảnh giới nhị tinh Học Đồ tuy rằng không thấm vào đâu, nhưng Diệp Duy chỉ có thiên phú Thúc Hải là Hồng cấp, đột phá này đối với hắn mà nói thật sự là quá không dễ dàng

.

"Nếu không có thực lực thì không có ai sẽ coi trọng chính mình. Một ngày nào đó, ta sẽ trở thành một Võ giả cường đại" Nghĩ đến đám người Kiều Nhân Nhi đối với chính mình trào phúng, nắm đấm của Diệp Duy bỗng nhiên nắm chặt, trên mu bàn tay đều nổi lên gân xanh.

Nhân tố quyết định thực lực võ giả có rất nhiều, trụ cột nhất, quan trọng nhất chính là tu vi cùng thần thông, thần thông tạm thời không nói đến, bởi vì chỉ có tu vi đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ, mới có đầy đủ Nguyên khí thi triển thần thông, mà quyết định tu vi chủ yếu chính là thiên phú Thúc Hải cùng đẳng cấp công pháp.

Thúc Hải thiên phú chia làm Hồng, Cam, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử bảy đẳng cấp, kém nhất là Hồng cấp Thúc Hải, mạnh nhất là Tử cấp Thúc Hải.

Thúc Hải thiên phú càng mạnh, hấp thu Nguyên khí tốc độ lại càng nhanh!

Mặt khác còn có chính là công pháp, công pháp đẳng cấp tức thì quyết định luyện hóa Nguyên khí tốc độ, Nguyên khí là cực kỳ cuồng bạo lực lượng, nếu không phải tiến hành luyện hóa lời nói, căn bản không cách nào tắm bổ thân thể, thậm chí còn sẽ chấn tổn thương thân thể.

Công pháp cùng thần thông giống nhau đều chia làm Linh, Huyền, Địa, Thiên cùng Vô Thượng, năm cái cấp bậc, mỗi cái cấp bậc lại chia làm sơ, trung, cao ba cái đẳng cấp.

Thiên phú Thức Hải của Diệp Duy là kém nhất chỉ là Hồng cấp, tốc độ hấp thu Nguyên khí thật sự quá chậm, người khác hấp thu Nguyên khí đến lúc bão hòa, tối đa cũng chỉ năm ba canh giờ, mà Diệp Duy lại phải khổ tu mười mấy canh giờ, thậm chí còn lâu hơn.

Công pháp Diệp Duy tu luyện ngược lại không tính là yếu, Dương gia tổ truyền "Lạc Tinh Quyết" là công pháp Huyền giai trung cấp, tốc độ luyện hóa Nguyên khí cũng không tính là chậm.

Cho nên Diệp Duy tụt lại phía sau so với bạn cùng lứa tuổi nhiều như vậy nguyên nhân chính là do thiên phú Thức Hải.

Người khác tu luyện một ngày, bằng với Diệp Duy tu luyện năm ba ngày, quanh năm suốt tháng như vậy, chênh lệch tự nhiên càng ngày càng nhiều cũng là bình thường. Nguyên khí cũng không đủ củng cố, tài nguyên lại không có, cường độ lực lượng của thân thể tự nhiên theo không kịp, cường độ lực lượng thân thể theo không kịp, tốc độ tu vi tăng lên dĩ nhiên là chậm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Hoàn thiện Lạc Tinh Quyết

"Ba ngày này, không đi học, dốc lòng tu luyện!"

Diệp Duy đứng dậy, nằm xuống chiếc giường làm bằng tấm ván gỗ ngã lưng một cái, đơn giản nằm ngủ một giấc, thời gian trôi qua bỗng hần nhúc nhích thân thể, sau khi rửa mặt, lại liền bắt đầu vào tu luyện.

"Lạc Tinh Quyết!"

Sau một lát, Diệp Duy trở lại tấm ván gỗ trên giường, lần nữa khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, dần dần tiến nhập trạng thái vật ngã lưỡng vong Không Minh cảnh giới. (Cảnh người đều quên, tâm không ý nghĩ)

Hai tay ở trước ngực tạo thành thủ ấn huyền ảo, theo công pháp vận chuyển, từng đạo niệm lực vô hình chỗ mi tâm chấn động lặng yên đẩy ra, thời gian dần qua, dùng Diệp Duy làm trung tâm, chung quanh thân thể dường như tạo thành vòng xoáy Niệm lực vô hình, một tia Nguyên lực hướng về thân thể Diệp Duy dính sát vào.

Niệm lực hấp thu Nguyên khí, sau khi bão hòa, lại vận chuyển Lạc Tinh Quyết luyện hóa Nguyên khí.

Trộn vện trôi qua mười hai canh giờ, trong đan điền Diệp Duy Nguyên khí vừa rồi đã bão hòa, tốc độ hấp thu Nguyên khí quả thực là chậm làm cho hần tức lộn ruột, tại thời điểm trước khi nguyên khí trong đan điền bão hòa, hai mắt đang nhắm của Diệp Duy đột nhiên mở ra, trong đôi mắt có một tia ngân quang xẹt qua, hần liền tục biến đổi ba mươi sáu đạo thủ ấn, trong đan điền Nguyên khí cuồng bạo bắt đầu chậm rãi bị luyện hóa.

Oanh long long!

Lúc Diệp Duy vận chuyển Lạc Tinh Quyết luyện hóa Nguyên khí, trong đầu đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang như sấm, ở chỗ sâu trong Thức Hải của hần, hư ảnh một tòa núi xanh ngụy nga lặng yên hiển hiện, mấy chục vạn đạo Thần Văn phía trên ngọn núi như là đang sống, linh hoạt ngo ngoáy, thời gian trôi qua, một đạo bóng người mờ hồ đột nhiên từ trong núi đi ra.

Đạo nhân ảnh này, thân thể rất mờ nhạt, trong cơ thể rõ ràng có thể thấy được từng đạo kinh mạch có màu xanh và màu hồng.

Tại trong mắt Diệp Duy kinh ngạc tới cực điểm, đạo nhân ảnh kia khoanh chân mà ngồi, tựa hồ đang vận chuyển một loại công pháp nào đó, trong cơ thể từng đạo kinh mạch màu xanh và màu hồng có chút chấn động, nhàn nhạt hiện ra Nguyên khí màu bạc ở trong kinh mạch đang vận chuyển.

"Cái này là. . . Lạc Tinh Quyết?"

Diệp Duy lập tức mở to hai mắt nhìn, quỹ đạo vận chuyển Nguyên khí trong cơ thể bóng người mờ nhạt kia, lại vô cùng tương tự như công pháp Lạc Tinh Quyết tổ truyền của Diệp gia. Bất quá so với Lạc Tinh Quyết của mình đang tu luyện còn muốn phức tạp hơn.

Diệp gia tổ truyền Lạc Tinh Quyết, tổng cộng cần dùng đến ba mươi sáu đạo kinh mạch, mà bóng người mờ nhạt kia vận chuyển Lạc Tinh Quyết, trong cơ thể Nguyên khí lại vận chuyển tới một trăm lẻ tám đạo kinh mạch, tạo thành một vòng tuần hoàn vô cùng hoàn mỹ.

Bóng người mờ nhạt vền vền vận chuyển một lần, Nguyên khí cuồng bạo vận chuyển trong kinh mạch liền toàn bộ bị luyện hóa.

Diệp Duy vận chuyển Lạc Tinh Quyết để luyện hóa Nguyên khí, thì ít nhất phải vận chuyển chín lần mới có thể luyện hóa hết được Nguyên Khí cuồng bạo trong đan điền, mà bóng người mờ nhạt lại vền vền chỉ cần vận chuyển một lần là đã luyện hóa hoàn toàn. Tuy rằng Nguyên khí vận chuyển đi qua nhiều kinh mạch hơn, nhưng thời gian lại giảm bớt đi khoảng trên dưới một nửa.

"Công pháp Lạc Tinh Quyết của Diệp gia ta là công pháp trung cấp Huyền giai, tốc độ luyện hóa Nguyên khí vậy mà so với bóng người mờ nhạt kia chậm hơn nhiều như vậy, chẳng lẽ người này vận chuyển là công pháp cao cấp Huyền giai?"

Nghĩ đến đây, trong đôi mắt Diệp Duy đột nhiên bắn ra ra hai đạo hào quang kinh người, thân là Diệp gia đệ tử, Diệp Duy rất rõ ràng công pháp cao cấp Huyền giai có ý nghĩa như thế nào.

Công pháp cao cấp Huyền giai tốc độ luyện hóa Nguyên khí, so với công pháp trung cấp Huyền giai nhanh hơn gấp ba lần, chỉ cần thiên phú không kém cỏi giống như mình, tốc độ luyện hóa Nguyên khí nhanh gấp ba lần, thì tốc độ tu luyện gần như có thể tăng lên gấp hai lần.

Tốc độ tu luyện nhanh gấp hai lần, đây là cái khái niệm gì?

Đường ca Diệp Trọng năm nay hai mươi hai tuổi, là cảnh giới tứ tinh Vô giả, dùng thiên phú của đường ca Diệp Trọng, tu luyện đạt tới cảnh giới ngũ tinh Vô giả, ít nhất phải khổ tu hai ba năm, nếu là tốc độ nhanh gấp hai lần, như vậy vẹn vẹn chỉ cần một năm, đường ca Diệp Trọng có thể đạt được tới cảnh giới ngũ tinh Vô giả.

Hai mươi ba tuổi, cảnh giới ngũ tinh Vô giả, phóng mắt nhìn toàn bộ người trẻ tuổi ở Thanh Nguyệt thành, đều chính là cường giả tuyệt đối.

Hơn nữa, toàn bộ Thanh Nguyệt thành, các gia tộc có được công pháp cao cấp Huyền giai cũng không nhiều hơn năm nhà, Diệp gia nếu là có được công pháp cao cấp Huyền giai, địa vị của gia tộc tại Thanh Nguyệt thành ít nhất có thể cao lên một tầng nữa.

Bóng người mờ nhạt liên tục vận chuyển ba lượt công pháp, từng đạo thủ ấn kia cùng quỹ đạo vận chuyển Nguyên khí, dường như được khắc vào trong đầu Diệp Duy, rõ ràng vô cùng.

Ô...ô...n...g!

Diệp Duy đang khoan chân ngồi ở tám ván gỗ trên giường toàn thân đột nhiên run lên, hai mắt mở ra.

Ông ông ô...ô...n...g!

Hai tay Diệp Duy hóa thành từng đạo tàn ảnh, liên tục biến đổi một trăm lẻ tám đạo thủ ấn, theo thủ ấn ngưng kết lại, Nguyên khí cuồng bạo trong đan điền theo một trăm lẻ tám đạo kinh mạch trong cơ thể bắt đầu nhanh chóng vận chuyển.

Một canh giờ, vẹn vẹn chỉ qua một canh giờ, Tất cả Nguyên khí cuồng bạo đã đạt tới trạng thái bảo hòa ở trong đan điền đều bị Diệp Duy luyện hóa, tốc độ luyện hóa Nguyên khí đã tăng lên gấp hai lần.

"Trong truyền thuyết, Diệp gia đã từng xuất hiện một vị cảnh giới Đế Tôn cường giả, tổ truyền công pháp Lạc Tinh Quyết truyền lại cũng chỉ là tàn khuyết, ta vẫn cho đây chỉ là tin đồn, hiện tại xem ra, những lời đồn kia có lẽ là sự thật".

"Ít nhất, tin đồn Lạc Tinh Quyết bị tàn khuyết là sự thật"

"Ồ trong Thức Hải, hư ảnh mờ nhạt đi ra từ bên trong Thần Sơn giúp ta hoàn thiện Lạc Tinh Quyết, làm phẩm chất Lạc Tinh Quyết đạt đến cấp độ cao cấp Huyền giai."

Diệp Duy trong đôi mắt lóe ra thần sắc kinh ngạc khó có thể tin, trên mặt càng toát ra vẻ mừng như điên không cách nào che giấu, hân xiết thật chặt hai nắm tay, tâm tình bắt đầu rung động kịch liệt trong lòng.

"Lạc Tinh Quyết" phẩm chất đạt tới cấp bậc cao cấp Huyền giai, cái này bất luận là đối với bản thân Diệp Duy, hay là đối với toàn bộ Diệp gia, đều sẽ mang đến chỗ tốt rất lớn.

Thật lâu sau, Diệp Duy hít sâu vài ngụm không khí, lại chậm rãi thở ra, tâm tình kích động mới chậm rãi bình tĩnh khôi phục lại.

"Cường độ lực lượng thân thể đã đạt đến cực hạn cảnh giới nhất tinh Học đồ, Xem ra không cần ăn 'Viêm Dương Luyện Thể Đan' nữa, ngày mai có lẽ cũng có thể đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ rồi!"

Diệp Duy hưng phấn mà thì thào tự nói, lần nữa hân lại bắt đầu dốc lòng tu luyện.

Sáng Sớm ngày thứ ba, lúc ánh mặt trời chói mắt thoáng thoáng xuyên qua cửa sổ chiếu đến khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ hơi non nớt của Diệp Duy, hân từ từ mở mắt, chợt thấy Diệp Duy hưng hăng nắm chặt nắm tay, đột nhiên hướng phía phía trước đâm ra một cái.

Nương theo một tiếng "Vù ...." sắc nhọn rít lên, Diệp Duy kinh hi mà cảm thụ được một quyền này, ẩn chứa lực lượng rất cường đại trong đó.

"Cái này chính là cảnh giới nhị tinh Học Đồ sao?" khòe mắt Diệp Duy thoáng chút ươn ướt, bước vào Nam Tinh học viện trọn vẹn ba năm rồi, dừng lại tại cảnh giới nhất tinh Học đồ trọn vẹn ba năm, giờ này khắc này, rốt cuộc cũng đột phá.

Cảnh giới nhất tinh Học Đồ cho đến cảnh giới tứ tinh Học Đồ cũng sẽ không có cái gì biến hóa rõ ràng, chẳng qua là cường độ lực lượng thân thể trở nên mạnh mẽ một ít, tốc độ, tăng cường một ít, chỉ khi nào bước cảnh giới vào ngũ tinh Học Đồ, tư chất mới tăng lên.

Sau khi bước vào cảnh giới ngũ tinh Học Đồ, da thịt toàn thân sẽ cứng rắn như sắt, tốc độ, lực lượng cũng sẽ tăng lên rất nhiều lần.

"Cha, mẹ, con đã đột phá rồi! cuối cùng con cũng đã bước vào cảnh giới nhị tinh Học Đồ rồi!" Diệp Duy nhìn về phương hướng gia tộc của hắn, nước mắt ẩm áp theo gương mặt lạnh lẽo chảy xuống.

Tròn ba năm rồi. . . Lúc này đây ý nghĩa của việc đột phá đối với Diệp Duy mà nói, người bên ngoài căn bản không thể giải thích được.

"Về nhà!"

Diệp Duy không thể chờ đợi được mà nghĩ rằng, phải đem tin tức chính mình đột phá nói cho cha mẹ, nói cho đường ca Diệp Trọng, người một mực luôn chiều cô hắn, dù sao cũng đã liên tục trốn học hai ngày, Diệp Duy cũng không quan tâm việc trốn học thêm một ngày nữa.

Đơn giản thu thập qua một chút hành lý, đem bình còn thừa chín viên “Viêm Dương Luyện Thể Đan” cẩn thận từng li từng tí mà giấu kỹ vào trong ngực áo, đóng lại cửa phòng ký túc xá, Diệp Duy liền hướng về cửa lớn Nam Tinh học viện đi tới.

Bởi vì mới là sáng sớm, các học viên đều đã đi học, trong học viện cũng không có bao nhiêu người dừng lại, Nam Tinh học viện tuy rằng dạy học rất thoải mái, nhưng tuyệt đại đa số đệ tử cũng đều rất thành thật tới lớp nghe giảng bài.

Đón ánh mặt trời, Diệp Duy đi ra khỏi học viện, bước lên đường đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đồ gia đệ tử

Nam Tinh học viện tọa lạc tại góc Đông Bắc của Thanh Nguyệt thành, mà phủ đệ của Diệp gia thì ở tại góc Tây Nam của Thanh Nguyệt thành, ở vào hai phương hướng hoàn toàn trái ngược nhau.

Tuy rằng cảnh giới của Diệp Duy đã là nhị tinh Học đồ, lực lượng cùng tốc độ đều cao hơn xa người bình thường, nhưng mà dưới tình huống không cưỡi xe ngựa, Đạo Khí Xa Liễn, thì cũng cần năm, sáu canh giờ mới có thể đi từ Nam Tinh học viện trở về nhà.

Tại Thanh Nguyệt thành, rất thịnh hành phương tiện đi lại tổng cộng có ba loại, bình thường nhất là xe ngựa, đắt đỏ hơn chút là xe Man Thú, còn có loại phương tiện cực kỳ trân quý là “Đạo Khí Xa Liễn”.

Bình thường xe ngựa giá cả khoảng một nghìn lượng bạc ròng đến ba nghìn lượng bạc ròng, Man Thú xe thì đắt đỏ hơn nhiều, rẻ nhất cũng phải từ ba đến năm vạn bạc ròng, về phần Đạo Khí Xa Liễn thì có tiền cũng không mua được.

Đạo Khí Xa Liễn cùng xe ngựa bình thường bất đồng, không dùng Man Thú kéo xe, thân xe toàn dùng kim loại trân quý chế tạo thành, phía trên có Thần Văn đại sư khắc Thần Văn ấn trận, dùng Thần Văn ấn trận thúc giục Thiên Địa Nguyên khí vận hành. Không chỉ có tốc độ rất nhanh, hơn nữa rất ổn định, toàn bộ Thanh Nguyệt thành có thể cưỡi Đạo Khí Xa Liễn cũng chỉ vụn vặt vài chục người mà thôi.

Phương tiện đi lại của gia tộc Diệp gia chính là “Thanh Tấn Độc Giác xe” giá trị bốn vạn lượng bạc ròng, Thanh Tấn Độc Giác thú là con lai giữa Độc Giác Man Thú cùng Thanh Tấn Mã, có sức chịu đựng và tốc độ của Độc Giác Man Thú, nhưng không có khả năng cuồng bạo của Độc Giác Man Thú, xem như là Man Thú xe cấp thấp.

"Sớm muộn gì có một ngày, ta cũng sẽ có một cỗ Đạo Khí Xa Liễn"

Diệp Duy một mình đi dọc theo bên đường, ánh mặt trời cực nóng chiếu vào trên mặt, làm trên mặt hắn toát đầy mồ hôi, thỉnh thoảng xe ngựa từ bên người xẹt qua vài cái, Man Thú xe, cùng với người đi đường ở phía xa nhao nhao né tránh Đạo Khí Xa Liễn, Diệp Duy xoa xoa mồ hôi trán, hắn nhìn đến phát thèm mà luôn miệng xuyết xoa.

Đương nhiên Diệp Duy cũng chỉ mơ mộng mà thôi, đừng nói Đạo Khí Xa Liễn có tiền cũng không mua được, đến như Man Thú xe, Diệp Duy cũng chưa từng được ngồi qua.

Nắng mùa hè chói chang nóng như thiêu như đốt, với tu vi hiện tại của Diệp Duy là cảnh giới nhị tinh Học đồ, cũng không có cách nào dùng Nguyên khí để ngăn cản sức nóng, hắn hiện tại chỉ có thể cắn răng chịu đựng, nhưng mà nghĩ đến việc sắp được gặp cha mẹ của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn chút vẻ non nớt của Diệp Duy không tự chủ mà hiện ra nụ cười vui vẻ.

Khi Mặt trời lặn xuống phía Tây, Diệp Duy đã đi được hơn một nửa đường về nhà, Ở Nam Tinh học viện rốt cuộc tiếng chuông tan học đã vang lên, Nam Tinh học viện cứ ba tháng nghỉ học một lần, mỗi lần được nghỉ học bảy ngày.

Theo tiếng chuông vang lên không khí yên tĩnh tại Nam Tinh học viện lập tức trở nên náo nhiệt, lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp cùng với lớp Thiên tài duy nhất,

Cả một đám đệ tử liền ào ra khỏi phòng học.

Ở lớp Sơ cấp năm thứ 3, sư phụ giảng dạy vừa mới rời khỏi thì một đám đệ tử lớp cao cấp tản ra khí tức cường đại liền đứng chặn cửa ra vào, đám người kia tu vi yếu nhất cũng là cảnh giới bát tinh Học đồ, tên cầm đầu là một thanh niên mặc áo bào trắng đã bước chân vào cảnh giới Võ giả đỉnh cao.

Thanh niên áo bào trắng đó tên là Đỗ Minh Trạch, là đệ tử của một trong năm lớp cao cấp nhất của Nam Tinh Học Viện, là cường giả đệ tử bài danh thứ 15 của toàn bộ Nam Tinh học viện. Đồng thời hắn cũng là một trong những kẻ theo đuổi cuồng nhiệt Tử Nghiên tiểu thư.

Diệp Duy cùng với Tử Nghiên tiểu thư kẻ vai sát cánh bước vào Thanh Loan viện, hơn nữa ở trước sân Thanh Loan viện, sự việc Tử Nghiên tiểu thư thân mật ôm lấy cánh tay của Diệp Duy, chỉ trong ba ngày đã truyền khắp toàn bộ Nam Tinh học viện.

Những người cuồng nhiệt theo đuổi Tử Nghiên tiểu thư gần như là phát cuồng không giống như bình thường, điên cuồng mà điều tra thân phận của Diệp Duy, Nam Tinh học viện tổng cộng hơn năm nghìn vị đệ tử, chỉ trong ba ngày thời gian, Những người cuồng nhiệt theo đuổi Lâm Tử Nghiên tiểu thư đã đem Nam Tinh học viện lật tung lên rồi.

"Ta tìm Diệp Duy, những người khác. . . Cút!"

Thanh niên áo bào trắng Đỗ Minh Trạch đứng giữa một đám người vây quanh giống như là những ngôi sao vây quanh trăng sáng, ánh mắt hân hạnh như băng, mặt không đổi sắc nhìn đảo qua một lượt đám đệ tử sơ cấp năm thứ 3.

"Là Đỗ Minh Trạch! Nam Tinh bảng bài danh thứ mười lăm Đỗ Minh Trạch!"

"Đi! Đi! Đi mau!"

"Là tìm Diệp Duy? Diệp Duy lần này thật sự thảm rồi, hân như thế nào chọc tới Đỗ Minh Trạch a? Đỗ Minh Trạch đã là Võ giả, Đỗ gia chính là một trong tam đại thế gia cao cao tại thượng tại Thanh Nguyệt Thành"

"Coi như là Diệp Duy có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, nhưng mà thiên phú dù sao chẳng qua chỉ là thiên phú, trừ phi hắn chính là Thần Văn đại sư, nếu không ai dám trêu vào Đỗ gia a"

Đám đệ tử sơ cấp Tam năm thứ 3 nhìn về phía thanh niên áo bào trắng trong đôi mắt tràn đầy kính sợ, lại càng thương cảm đối với Diệp Duy, mọi người đều cảm như hén, nguyên một đám cẩn thận từng li từng tí men theo góc tường mà đi ra khỏi phòng học, đến thờ mạnh cũng không dám.

"Khắc... khắc...! Diệp Duy, ta xem lần này ai còn có thể bảo vệ ngươi!"

Thần sắc trên mặt Tiểu Kỳ vẫn rất bình tĩnh, trong nội tâm đang đắc ý cười lớn, Diệp Duy khi thể hiện ra thiên phú của Thần Văn sư liền “khô tận cam lai”, Tiểu Kỳ thân là đệ tử có cảnh giới cao nhất của lớp đệ tử sơ cấp năm thứ 3 cũng không dám tìm Diệp Duy gây chuyện.

Mấy ngày hôm nay Tiểu Kỳ rất không cam tâm, khó chịu tới cực điểm, bây giờ nhìn thấy Đỗ Minh Trạch muốn tìm Diệp Duy gây phiền toái, trong nội tâm hẳn quả thực khoan khoái tới mức không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

"Bất quá tiểu tử Diệp Duy kia đã ba ngày không đi học, lần này lại khiến hắn may mắn tránh thoát được một kiếp. . ." Tiểu Kỳ nhìn qua chỗ ngồi trống rỗng của Diệp Duy, lắc đầu cực kỳ tiếc nuối.

"Diệp Duy nhất định là đang ở ký túc xá" Hai trông mắt Tiểu Kỳ đảo quanh, phỏng đoán Diệp Duy khẳng định là đang trốn ở ký túc xá.

Tại thời điểm đang Tu luyện Nguyên khí, tuyệt đối không cho phép người khác quấy rầy, bởi vậy Nam Tinh học viện có quy định, bất luận là kẻ nào cũng không được tự tiện xông vào ký túc xá đệ tử, cho dù là đạo sư cũng không được, bởi vậy Tiểu Kỳ cảm thấy Diệp Duy nhất định là đang trốn ở ký túc xá.

Nguyên một đám đệ tử co ro đi ra khỏi phòng học, trong nháy mắt liền chỉ còn lại có một mình Tiểu Kỳ.

"Ngươi chính là Diệp Duy?" Hai đầu lông mày mang theo thần sắc bướng bỉnh của thanh niên áo bào trắng Đỗ Minh Trạch chậm rãi bước vào phòng học, nhìn qua Tiểu Kỳ một người duy nhất còn lưu lại, trong đôi mắt đen xi trũng sâu xẹt qua một tia sát ý rét lạnh, lạnh lùng hỏi.

"Không, không, không! Minh Trạch Đại ca, ta là Tiểu Kỳ, Tiểu Hàn Quý sư phụ dạy lớp cao cấp là phụ thân của ta. Ta là muốn nói cho ngươi biết, Diệp Duy ba ngày này hẳn không đến lớp học, khẳng định là hắn đang trốn ở ký túc xá, ta biết rất rõ ký túc xá của hắn ở nơi nào"

Nhìn qua thần sắc lạnh như băng Đỗ Minh Trạch, Tiểu Kỳ mang trên mặt nụ cười nịnh nọt ton hót, cuồng quít nói ra.

"Con của sư phụ Tiểu?"

Sắc mặt âm trầm của Đỗ Minh Trạch thoáng hòa hoãn trở lại, hẳn chính là đệ tử có cảnh giới cao nhất trong năm lớp cao cấp, là học sinh đắc ý của Tiểu Hàn Quý.

"Tử Nghiên tiểu thư là thay sư phụ đến dạy chúng ta, Diệp Duy tên hỗn đản kia không những ở trong giờ học của Tử Nghiên tiểu thư nằm ngủ, còn lớn tiếng hô to gọi nhỏ, làm cho Tử Nghiên tiểu thư tức giận, cuối cùng lại còn dám ở trước mặt cả lớp nói Tử Nghiên tiểu thư thi triển thần thông có sai lầm,

làm cho Từ Nghiên tiểu thư rất mất mặt, ta nhìn hán đã thấy ngứa mắt từ lâu rồi!"

"Nếu không phải tiểu tử kia thể hiện ra Thần Văn đại sư. . ."

Tiểu Kỳ đi đến bên cạnh Đỗ Minh Trạch, thêm mắm thêm muối, nói đến chỗ Diệp Duy có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, đột nhiên ý thức được mình nói lỡ lời, liền cuống quýt im miệng.

Đỗ gia mặc dù là một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành, nhưng Tiểu Kỳ lại không biết Đỗ gia có nguyện ý hay không đi trên choker vào người có thiên phú trở thành Thần Văn sư, vạn nhất Đỗ Minh Trạch bởi vì Diệp Duy có được thiên phú trở thành Thần Văn sư liền buông tha cho Diệp Duy, như vậy chẳng phải là chính mình sẽ hối hận đứt ruột a, nghĩ đến đây, Tiểu Kỳ biết rằng tự mình đã nói quá nhiều.

"Tiểu Kỳ huynh đệ, ta không thích người nói chuyện vòng vo tam quốc, cũng không thích nghe lời nói lấp lửng"

Thanh niên áo bào trắng Đỗ Minh Trạch nhìn nhìn Tiểu Kỳ, mày kiếm thô đen như mực có chút nhếch lên, thoáng có ý không vui nói ra, trong lúc vô hình, một cỗ uy áp của Võ gia chi mỗ mình hán có hướng về phía Tiểu Kỳ trùm tới.

Tiểu Kỳ chỉ cảm thấy một cỗ uy áp trầm trọng giống như trái núi ập vào mặt, ép tới bản thân có chút không thở nổi, hán loạn choạng thối lui về sau ba bốn bước mới ổn định được thân thể, toàn thân xuất ra mồ hôi lạnh, trong ánh mắt nhìn về phía Đỗ Minh Trạch tràn đầy vẻ kính sợ.

"Dạ! Đúng! Ở trước mặt Đỗ Minh Trạch, Tiểu Kỳ lập tức trở nên khúm núm.

"Minh Trạch Đại ca, tiểu tử Diệp Duy kia không biết gặp được cái vận khí cứt chó gì, liền đoán đúng câu hỏi về Thần Văn tri thức của Từ Nghiên tiểu thư, Từ Nghiên tiểu thư cảm thấy được tiểu tử Diệp Duy kia có thiên phú có thể trở thành Thần Văn đại sư, sau khi tan học liền trực tiếp mang Diệp Duy đi theo, ta, ta chỉ biết có như vậy. . . Minh Trạch Đại ca nếu muốn đi đến ký túc xá của Diệp Duy thì ta có thể dẫn đường!" Tiểu Kỳ cẩn thận từng li từng tí mà nhìn sắc mặt âm tình bất định của Đỗ Minh Trạch, đảo tròn mắt, bổ sung tiếp "Hôm nay học viện nghỉ, không có người trông coi ký túc xá!"

"Dẫn đường!" Đỗ Minh Trạch có chút thoải mái gật đầu, đi đến bên người Tiểu Kỳ, vỗ vỗ bả vai Tiểu Kỳ : "Tại Nam Tĩnh học viện, nếu có người tìm người phiền toái, có thể báo tên của ta!" Nghĩ thầm, con trai của Tiểu Hàn Quý sư phụ, thật là rất biết trên biết dưới a.

"Vâng!"

Tiểu Kỳ được sủng ái mà lo sợ, cuống quýt gật đầu, tuy rằng cha mẹ của mình đều là sư phụ dạy ở Nam Tĩnh học viện, nhưng mà giữa các học viên có rất nhiều chuyện sư phụ không thuận tiện nhúng tay vào, Đỗ Minh Trạch không chỉ là cháu chắt chính hệ Đỗ gia, lại còn là một Võ gia, bài danh thứ mười lăm tại Nam Tĩnh băng cường giả, đây chính là chỗ dựa phù hợp nhất của mình.

Tiểu Kỳ đi ở phía trước dẫn đường, trong lòng thầm dương dương đắc ý, mang theo đám người Đỗ Minh Trạch đã tìm được ký túc xá của Diệp Duy.

"Chỗ này là ký túc xá của Diệp Duy!"

Đi đến cửa vào ký túc xá, Tiểu Kỳ chỉ vào một cái phòng đang đóng chặt cửa, hướng về phía Đỗ Minh Trạch nói ra.

Đỗ Minh Trạch không nói gì, hán chỉ khẽ gật đầu, dùng ánh mắt có ý bảo một đám đệ tử lớp cao cấp đi theo sau lưng mở cửa, Nam Tĩnh học viện không cho phép bất luận là kẻ nào dám tự tiện xông vào ký túc xá đệ tử, nhưng hôm nay nghỉ, căn bản không có sư phụ nào quản.

Phanh!

Một tên có tu vi đạt tới cảnh giới bát tinh Học đồ, thân thể cực kỳ cường tráng là đệ tử lớp cao cấp bước tiến lên một bước, giơ lên nắm đấm giống như đồng cát lớn, hung hăng đập một quyền trên cửa phòng ký túc xá của Diệp Duy.

Rầm!

Theo một tiếng nổ vang trầm thấp, cửa phòng liền bị phá vỡ, ở trước mắt bọn họ chỉ thấy một căn phòng trống không chỉ kê một cái giường cùng một cái bàn đơn giản.

"Không có ai?"

Tiểu Kỳ tròn tròn mắt, Diệp Duy vậy mà lại không có ở ký túc xá.

"Phá cho ta!"

Đỗ Minh Trạch nhìn thấy gian phòng trống rỗng, sắc mặt cực kỳ âm trầm, hung dữ nói.

"Vâng!"

Lập tức, một đám đệ tử lớp cao cấp nhao nhao ra tay, trong chớp lát liền đem căn phòng ở ký túc xá của Diệp Duy phá tan tành, căn phòng ở ký túc xá chỉ còn lại một đồng đồ nát.

Mặc dù đập phá như vậy nhưng Đỗ Minh Trạch vẫn có cảm giác cực kỳ khó chịu, cuối cùng lại ra lệnh mọi người đứng đái vào tấm nệm trên giường của

Diệp Duy, lúc này hần mới mang theo một đám người nghênh ngang bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Diệp Gia

Đỗ Minh Trạch sau khi đập phá ký túc xá của Diệp Duy, cả bọn lại vạch quần đái lên trên chần đệm của Diệp Duy, cuối cùng mới chịu rời đi.

Sau mấy canh giờ, Diệp Duy đi qua vài đoạn đường rẽ cuối cùng cũng về tới trước cửa chính phủ đệ của Diệp gia.

Diệp gia so với toàn bộ Thanh Nguyệt thành không thấm vào đâu, nhưng mà ở tại góc Tây Nam này thì thực sự được cho là gia tộc phú hào thuộc tầng lớp giàu có rồi, diện tích phủ đệ chiếm chừng trăm mẫu, địa thế sáng sủa, cửa lớn màu son, vòng đồng sáng ngời, cửa chính có một đôi sư tử bằng đá xanh, khí phách uy vũ, cửa ra vào có bốn tên gia đình ánh rất lợi hại đang đứng canh cổng.

Xem ra ở trong mắt mọi người, Diệp phủ quả là đầy đủ khí phái danh môn, nhưng vừa đi đến trước cửa chính, Diệp Duy nhìn qua bốn tên gia đình thủ vệ hai hàng lông mày liền lập tức nhíu lại, thần sắc có chút nghi hoặc.

"Hả? Như thế nào chỉ có bốn người thủ vệ?"

Gia đình hào phú thường rất chú ý phô trương, số lượng thủ vệ cùng thực lực chính là biểu tượng cho thể diện của gia tộc, bình thường trước cửa chính của Diệp gia đều có tám vị cường giả cảnh giới cấp bậc thất tinh Học Đồ đứng thủ hộ, nhưng hôm nay lại không biết là sao chỉ có bốn người.

"Diệp Duy Thiếu gia!"

"Diệp Duy Thiếu gia!"

Bọn hộ vệ nhìn thấy Diệp Duy liền có chút khom người, Diệp Duy gật gật đầu, mang theo tâm tình nghi hoặc, bước chân vào phủ đệ, hướng về phía tiểu viện nhà mình ở sâu trong phủ đệ bước tới.

Mới vừa đi đến trước tiểu viện, thoáng có chút thanh âm huyền ảo cách bức tường, truyền đến trong tai Diệp Duy.

"Phúc Thuận, tháng này tiền tiêu vật hàng tháng chỉ có năm mươi lượng bạc ròng thôi ư? Tiểu Duy nhà ta vẫn còn đang học ở Nam Tinh học viện, chút tiền này làm sao mà đủ? bình thường không phải là một trăm năm mươi lượng bạc ròng hay sao? Như thế nào thoáng một cái liền ít đi như vậy?"

"Phu nhân, không dám dối gạt người, Diệp gia chúng ta. . . Diệp gia đã không còn được như trước rồi. Ngay cả Thanh Tán Độc Giác xe của Gia chủ (Chủ gia đình) đều phải bán đi, lại còn phải phân phát tiền cho rất nhiều hộ vệ. . ."

"Cái gì? ! Đã đến hoàn cảnh này rồi sao? . . ." giọng nói đứt quãng, thanh âm thoáng có chút mơ hồ bên vách tường truyền vào trong tai Diệp Duy, làm hai hàng lông mày của Diệp Duy lần nữa nhíu lại, thần sắc trên mặt lộ vẻ hoang mang.

Diệp gia nói như thế nào cũng là gia tộc giàu có, như thế nào mà bỗng nhiên lại trở thành nghèo rớt mùng tơi như vậy? ngay cả phương tiện đi lại của gia chủ là Man Thú xe đều phải bán đi?

Tuy rằng địa vị của Diệp Duy trong gia tộc không cao, nhưng gia tộc phát tiền tiêu vật hàng tháng cũng không phải là ít, các thành viên trong gia tộc đều vô cùng hiền lành, gia chủ mỗi ngày đều vì sinh ý của gia tộc mà bỏn ba cực nhọc.

Cột kẹt..t..tttt ——

Mang tâm tình có chút nặng nề, Diệp Duy đẩy ra cửa gỗ của tiểu viện.

"Cha, mẹ, con đã về rồi!" Diệp Duy đi vào trong phòng nói.

"Tiểu Duy!"

Cửa chính căn phòng mở ra rất nhanh, một vị phụ nhân kinh hi chạy ra đón chào, nhìn qua nàng khoảng hơn ba mươi tuổi, tuy rằng quần áo giản dị, nhưng trên mặt mang theo lớp phấn trang điểm, đôi má xinh đẹp tuyệt trần, làm cho người ta có một loại cảm giác ôn nhã.

Nàng chính là mẫu thân của Diệp Duy tên là Kiều Uyển.

"Thiếu gia Diệp Duy đã về rồi." ở bên cạnh mẫu thân của Diệp Duy, quản gia Phúc Thuận đang cung kính đứng chào, nhìn thấy Diệp Duy, trên khuôn mặt đang có vẻ mệt mỏi liền cố lộ ra một nụ cười gượng gạo.

Tuy rằng thiên phú thức hải của Diệp Duy chỉ là Hồng cấp, nhưng ở Diệp gia, cũng không có ai trào phúng chê cười, khi dễ Diệp Duy, bởi vì thiên phú quá yếu, khẳng định là không cách nào trở thành Vô gia được, trong suy nghĩ của gia tộc mọi người cũng lơ đãng không quan tâm nhiều. Trọng tâm của toàn gia tộc, tự nhiên là đặt ở trên nhóm người mấy vị thiếu niên hậu bối có thiên phú hơn người.

Một nhà Diệp Duy coi như là com áo không phải lo, nhưng mà trong gia tộc bây giờ gặp phải tai hoạ từ bên ngoài đến, tất cả mọi người nhất định đoàn kết cùng gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn này.

"Phúc bá!" Diệp Duy mỉm cười vẫn an.

"Phu nhân, ta cáo lui trước!"

Quản gia Phúc Thuận đặt xuống tí tiền màu xám, hơi khom người đối với mẫu thân Diệp Duy, rồi cung kính thối lui.

"Tiểu Duy, nhìn con xem đồ mờ hôi khắp người rồi kìa, vừa mới về tới nơi phải không? Đến đây, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi, ài... cái thằng nhóc này, đã nói với con bao nhiêu lần, Nam Tinh học viện cách chúng ta xa như vậy, sao không biết đường đi thuê một cái xe ngựa mà về? chút tiền này Diệp gia chúng ta có thiếu đâu" Kiều Uyển giận dỗi liếc nhìn Diệp Duy, mở miệng liên tục cầu nhàu, hai tay lại không để yên, một tay lấy ra khăn tay cho Diệp Duy lau mồ hôi, một tay rót trà vào cốc.

"Cha đâu mẹ?" Diệp Duy hỏi, mắt liếc qua túi tiền mà quản gia Phúc bá để lại, trong nội tâm lo lắng càng nhiều.

"Cha của con mấy ngày nay đều đang bận rộn vì công việc làm ăn của gia tộc, năm ba ngày cũng không thấy bóng dáng đâu cả, cũng không biết vì sao lại bận rộn như vậy, mặc kệ ông ta, con đói bụng chưa? Mẹ đi nấu cho con một ít thức ăn nhé." Kiều Uyển khẽ cười nói.

Gia chủ của Diệp gia bây giờ Diệp Chính Thanh ông nội của Diệp Duy, bảy mươi hai tuổi, cảnh giới cấp bậc là tam tinh Ngưng Nguyên.

Diệp Chính Thanh có bốn con trai, ba con gái, cha của Diệp Duy là Diệp Dịch là con trai thứ ba, chịu trách nhiệm buôn bán vải vóc của gia tộc, Đại bá, Nhị bá phân biệt chịu trách nhiệm công việc kinh doanh quan trọng nhất gia tộc là Đạo Khí và Thần Quyền, tiểu thúc kinh doanh một nhà hàng từ lâu, ba cô cô (chị em gái của bố, miền nam gọi là o:D), ngoại trừ tiểu cô cô ra, đại cô cô cùng nhị cô cô cũng đã lập gia đình.

"Mẹ, con không đói bụng, không cần vội, gia tộc có phải hay không là đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Duy nhìn không được, đứng lên, nhìn thẳng qua mẫu thân, trịnh trọng mà hỏi thăm.

Trước khi chưa bước vào Diệp phủ, Diệp Duy liền cảm thấy có chút không ổn, hơn nữa vừa rồi mẫu thân cùng quản gia Phúc Thuận nói chuyện, Diệp Duy càng thêm xác định phỏng đoán của mình. Diệp gia nhất định là đã xảy ra chuyện.

Hơn nữa khẳng định không phải là chuyện nhỏ, nếu không phụ thân hẳn cũng sẽ không phải năm, ba ngày cũng chưa về nhà, hộ vệ canh cổng cũng sẽ không chỉ có bốn người như vậy, Thanh Tán Độc Giác xe của ông nội cũng sẽ không cần phải mang bán đi.

"Ồ! cái thằng nhóc này, quan tâm tò mò làm cái gì, con cứ ở Nam Tinh học viện tu luyện cho tốt là được rồi" Kiều Uyển trong giọng nói mang theo một tia trách cứ, ánh mắt lại thoáng có chút bối rối.

"Mẹ, con đã lớn rồi, con cũng là con cháu của Diệp gia, Chuyện của Diệp gia chính là chuyện của con!" thanh âm Diệp Duy trầm thấp, nhìn vào đôi mắt mẫu thân, ngữ khí có chút ngưng trọng mà nói.

"Ài, Duy nhi của ta đã lớn rồi a!" Mẫu thân đi đến trước người Diệp Duy, sờ sờ lên đầu Diệp Duy, khẽ thở dài một tiếng, nhẹ giọng u oán nói. Trong lòng có chút trần trụi, có một số việc không biết có nên nói với Diệp Duy hay không đây?

"Biết rõ Đồ gia không?" Mẫu thân thở dài.

"Đồ gia? Một trong ba đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành? Công việc làm ăn của Gia tộc chúng ta lại bị Đồ gia chèn ép rồi hả?" Diệp Duy nhíu mày.

"Ừ!" Mẫu thân nhẹ gật đầu.

"Thần Quyền, Đạo Khí, từ lâu, vải vóc, mã trận, từng cái công việc làm ăn tất cả đều bị chèn ép, đặc biệt là việc buôn bán Thần Quyền, bảy phần mười thu nhập của gia tộc chúng ta đều đến từ việc buôn bán Thần Quyền, Đồ gia không biết từ đâu mời tới một vị đệ tử cấp cao nhất của Thần Văn đại sư, Thần Quyền bọn họ buôn bán, đều là do người kia tự mình viết ra, mà Thần Quyền của Diệp gia chúng ta, đều là do một vị đệ tử bình thường của Thần Văn sư liên minh viết mà thôi, hơn nữa giá cả Thần Quyền mà bọn họ bán ra so với chúng ta còn thấp hơn ba thành, việc này làm cho Thần Quyền của chúng ta cơ hồ đều không thể bán được...". Mẫu thân của Diệp Duy vẻ mặt mặt u sầu nói.

"Không bán được vậy nên chúng ta chỉ có thể hạ giá, Đồ gia lại là một trong tam đại thế gia của Thanh Nguyệt thành, tiềm lực bọn họ thâm sâu, chịu đựng được rất tốt, nhưng Diệp gia chúng ta không chịu được"

"Đau khổ, cất lực chèo chống hai tháng rồi, Diệp gia chúng ta giống như đèn đã cạn dầu, Phương tiện đi lại của Ông nội của người Thanh Tán Độc Giác thú xa đều phải bán đi... Gia tộc bây giờ đã lâm vào nguy cơ cực lớn"

"Tiểu Duy, sự tình của gia tộc đã có ông nội của con, thúc thúc của con, bá bá, còn có cha của con chống đỡ rồi, con cứ an tâm ở Nam Tinh học viện tu luyện, chỉ đến khi nào trở thành cường giả giống như đường ca Diệp Trọng của con, lúc đó mới có thể giúp đỡ gia tộc được"

"Hiện tại con không cần phải suy nghĩ bất kỳ chuyện gì, tiền học phí, tiền sinh hoạt con cũng không cần lo lắng, cho dù là tình huống xấu nhất xảy ra, Diệp gia chúng ta mà suy sụp, mẹ của con cũng còn không ít của hồi môn, có thể xoay sở lo được đầy đủ đến khi con tốt nghiệp"

Mẫu thân vỗ vỗ bả vai Diệp Duy trấn an mà nói, hiển nhiên bà đã chuẩn bị tốt cho phương án xấu nhất có thể xảy ra.

"Đỗ gia vì cái gì đột nhiên muốn lần át Diệp gia chúng ta? Diệp gia chúng ta còn chưa có tư cách đắc tội với Đỗ gia a?"

Diệp Duy ngược lại là không có để ý đến học phí của mình, về chuyện tiền sinh hoạt, mình đã thể hiện ra thiên phú có thể trở thành Thần Văn đại sư ở trước mặt Lâm Tử Nghiên tiểu thư, chỉ cần đợi Phó viện trưởng trở về, tin tưởng rằng Nam Tinh học viện nhất định sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng mình, căn bản không cần vì học phí, tiền sinh hoạt những chuyện nhỏ nhặt này mà phải lo lắng.

Quan trọng là chuyện của gia tộc, nếu như gia tộc thật sự suy sụp, ông nội phải làm thế nào? Đại bá bọn họ phải làm thế nào? Phụ thân phải làm thế nào? tất cả Diệp gia lớn bé hơn ba trăm miệng ăn phải làm thế nào?

Diệp Duy cảm giác được gánh nặng đang đè trên vai của mình, mình là con cháu của Diệp gia, cái gánh nặng này, nhất định phải gánh vác.

Mặc dù tu vi của mình mới chỉ là cảnh giới nhị tinh Học đồ, mặc dù chính mình so ra còn xa mới bằng đường ca Diệp Trọng, nhưng đã có trong đầu những tri thức về Thần Văn kia, cùng với sự nhạy cảm của Linh Hồn lực, có thể làm được rất nhiều rất nhiều chuyện.

Thậm chí giúp đỡ Diệp gia vượt qua cửa ải khó cũng không phải là chuyện không thể, chẳng qua Diệp Duy có chút không rõ ràng cho lắm chính là, thân là một trong ba đại thế gia của Thanh Nguyệt thành, Đỗ gia tại sao lại đột nhiên muốn trấn áp Diệp gia? Diệp gia tuy rằng cũng xem như là hào phú nhà giàu đi, nhưng cùng với Đỗ gia căn bản là không phải cùng một đẳng cấp tồn tại, theo đạo lý mà nói, Diệp gia căn bản là không có cơ hội, cũng không có tư cách để mà đắc tội với Đỗ gia.

"Chúng ta Diệp gia đương nhiên không có tư cách để đắc tội với Đỗ gia, Đỗ gia bọn họ coi trọng mảnh đất tổ Bắc Sơn Vịnh của Diệp gia chúng ta, muốn mua đất Tổ của chúng ta, Tiểu Duy, ngươi nên biết, Đất tổ Bắc Sơn Vịnh là Diệp gia chúng ta đời đời lưu truyền xuống đấy, ông nội của ngươi như thế nào mà chịu đem bán được?"

"Cũng bởi vì ông nội của ngươi không muốn bán mảnh đất kia, Đỗ gia liền bắt đầu chèn ép chúng ta, ngay từ đầu chẳng qua chỉ nhằm vào tửu lâu, mã trận, những thứ sản nghiệp này bị chèn ép rồi cũng không sao cả, hai tháng trước lại đột nhiên bắt đầu chèn ép việc kinh doanh Thần Quyền, việc kinh doanh Thần Quyền chính là mạch máu của Diệp gia chúng ta a!" Mẫu thân về mặt oán giận nói.

"Đây là cái đạo lý gì"

Diệp Duy cũng nổi giận, ngươi muốn mua, ta liền phải bán sao? Đây cũng quá là khi dễ người a. Nếu là những vật khác như thế cũng chấp nhận được, nhưng mảnh đất Bắc Sơn Vịnh kia, là đất tổ của Diệp gia, nỗ mà cha ông đều chôn ở đây, đừng nói ông nội không muốn bán, từ trên xuống dưới Diệp gia hơn ba trăm miệng ăn, ai nguyện ý bán?

"Thôi những chuyện này không nên suy nghĩ nhiều, Diệp gia chúng ta còn có việc vui, tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh của con tu vi đột phá đến cảnh giới thất tinh Võ giả, đêm nay thiết gia tiệc, chúng ta chúc mừng một chút!" Mẫu thân trên mặt lộ ra dáng tươi cười.

"Tiểu cô cô thật là lợi hại!"

Diệp Duy trên mặt cũng lộ ra nụ cười hưng phấn, cùng cảnh giới Học Đồ giống nhau, đối với cường giả cảnh giới võ giả mà nói, cảnh giới ngũ tinh Võ giả, thất tinh Võ giả đều là một cửa ải quan trọng, sau khi đột phá được thực lực sẽ tăng cường lên rất nhiều.

Như cảnh giới Học Đồ, sau khi đột phá đến thất tinh, liền có thể thi triển thần thông rồi, mà cảnh giới Võ giả đột phá đến thất tinh, Nguyên khí chấn động ở bên ngoài thân thể có thể hình thành Nguyên khí khinh vũ (Giống kiểu khinh công), lại làm cho phòng ngự cùng lực lượng đều tăng cường rất nhiều, hơn nữa có thể mượn nhờ Nguyên khí khinh vũ trong thời gian ngắn ngửi mà bay lên giữa không trung, tốc độ tăng cường gấp mấy lần.

Bởi vậy coi như là năm vị cảnh giới lục tinh Võ giả cũng không phải là đối thủ của một vị cảnh giới thất tinh Võ.

Tiểu cô cô của Diệp Duy tên là Diệp Tinh Tinh, năm nay hai mươi lăm tuổi, là người có thiên phú mạnh nhất Diệp gia, so với đường ca Diệp Trọng còn lợi hại hơn một chút, năm nay hai mươi lăm tuổi cũng đã là thất tinh Võ giả, tuyệt đối có hi vọng bước vào cảnh giới Ngưng Nguyên.

Cường giả cảnh giới Ngưng Nguyên chính là trụ cột của gia tộc, hôm nay Diệp gia cũng chỉ có hai vị cường giả cảnh giới Ngưng Nguyên, một người là ông nội Diệp Chính Thanh cường giả cấp bậc tam tinh Ngưng Nguyên, một người là Đại bá Diệp Hải cường giả cấp bậc nhất tinh Ngưng Nguyên.

Ở Diệp gia, người hiểu rõ Diệp Duy nhất, ngoại trừ cha mẹ chính là tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh cùng đường ca Diệp Trọng rồi, tiểu cô cô đột phá, Diệp Duy tự nhiên cao hứng phi thường.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Tiệc Tối

Màn đêm lặng yên buông xuống, từng cái hành lang gấp khúc bên trong Diệp phủ, ở phía trên đều phủ lên đèn lồng đỏ thắm, khắp nơi giăng đèn kết hoa, trong đại sảnh, một đám thành viên chủ yếu của Diệp gia trên mặt đều lộ nét tươi cười đã lâu chưa thấy.

Thời gian gần đây, tình cảnh gia tộc làm tất cả mọi người trong gia tộc đều là bộ dạng bi thảm, khó có được một việc vui để cho mọi người có thể cao hứng một chút.

Tên Đại sảnh buổi tiệc, ông nội Diệp Chính Thanh ngồi ngay ngắn ở ghế chủ tọa bên trên, đó là một lão giả uy nghiêm, hơn bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, nhưng mà bởi vì có tu luyện, thân thể thập phần cường tráng, trên mặt hiện ra thần sắc hồng hào khỏe mạnh, toàn thân lộ ra một cỗ khí thế uy nghiêm.

Người ngồi bên tay trái theo thứ tự là Đại bá Diệp Hải, Nhị bá Diệp Hàn, phụ thân Diệp Dịch cùng với tiểu thúc Diệp Vũ, bên tay phải là tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh, cùng với đường ca Diệp Trọng, đường ca Diệp Hiên, đường tỷ Diệp Thu, đường muội Diệp Linh đều là những tiểu bối nổi bật trong gia tộc.

Đại bá Diệp Hải đã là cường giả cấp bậc nhất tinh Ngung Nguyên, mà Nhị bá Diệp Hàn cùng Diệp Duy phụ thân Diệp Dịch, tiểu thúc Diệp Vũ đều là cảnh giới cấp bậc Thập tinh Vô giả.

Gia tộc hào phú, vị trí chỗ ngồi đều là vô cùng chú trọng, những hậu bối thiên phú bình thường như Diệp Duy này, chỉ có thể ngồi trong góc, lần lượt cùng mẹ của mình ngồi xuống. Tuy rằng như thế, ở trong đại sảnh mọi người quan hệ với nhau vô cùng hòa hợp, không có câu nệ đẳng cấp thâm nghiêm thế gia đại tộc, bọn tiểu bối cũng có thể tùy ý mở miệng nói chuyện với nhau.

Diệp Duy nhìn Diệp Chính Thanh chủ tọa ngồi bên trên, tuy rằng khí thế Diệp Chính Thanh nghiêm nghị, toàn thân lộ ra dáng vẻ kiên cường, nhưng thần sắc từ hai đầu lông mày, thỉnh thoảng có thể nhìn ra một tia mệt mỏi, đoán chừng các loại sự tình phát sinh trong gia tộc gần đây, đã làm cho ông có chút lao lực quá độ.

Trong lòng Diệp Duy có điểm không được tốt cho lắm, nếu là mình có thể giúp đỡ ông nội chia sẻ bớt một ít thì tốt rồi.

"Diệp gia chúng ta hơn ba tháng không có cử hành qua gia tiệc rồi, lần này gia tiệc chủ yếu là để ăn mừng Tinh Tinh đột phá đến cảnh giới thất tinh Vô giả" thanh âm hùng hồn có lực của Diệp Chính Thanh vang lên.

Diệp Chính Thanh vỗ vỗ bả vai con gái Diệp Tinh Tinh, có chút tự hào, nhìn qua mọi người của Diệp gia nói: "Hy vọng là đám tiểu bối của Diệp gia chúng ta, có thể quyết chí tự lực tự cường, phát dương quang đại Diệp gia chúng ta"

"Chúc mừng tiểu muội, Diệp gia chúng ta lại có thêm một vị thất tinh Vô giả, đến, Đại ca mời người một ly!" Đại bá Diệp Hải người thứ nhất đứng lên, cười tươi cười, hướng Diệp Tinh Tinh mời rượu.

"Đại ca đã là cường giả cảnh giới Ngung Nguyên, tiểu muội còn kém xa lắm!" Diệp Tinh Tinh bưng chén rượu lên, cực kỳ hào sảng mà uống một hơi cạn sạch.

"So ra thì kém Đại ca, nhưng lại vượt nhanh qua ta, đến đây, nhị ca cũng mời người một ly!" Nhị bá Diệp Hàn hắc hắc cười cười, cũng bưng chén rượu lên.

"Đa tạ nhị ca!" Tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh lại uống một hơi cạn sạch, không có chút tư thái nào của nữ nhi, cực kỳ tiêu sái.

Diệp Tinh Tinh làm việc lão luyện thông khoái, hào khí giống như nam nhân, cùng những tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực hoàn toàn bất đồng, cho nên đã hai mươi sáu tuổi rồi vẫn còn không có đi lấy chồng, bất quá nàng làm người là vô cùng tốt, bình thường đám người Diệp Chính Thanh, Đại bá rất ít khi ở trong gia tộc, những chuyện bình thường đều do Diệp Tinh Tinh chủ sự, đối với Diệp Duy có chút chiếu cố.

Diệp Duy lơ mơ còn nhớ rõ, tiểu cô cô đã từng nói là cả đời sẽ không lấy chồng, chỉ muốn bảo vệ Diệp gia, nhìn thấy Diệp gia hưng vượng, là nàng vui mừng rồi, trước kia Diệp Duy không hiểu chuyện, cho rằng là tiểu cô cô nói giỡn, bây giờ suy nghĩ một chút, hai con mắt không khỏi có chút ửng đỏ.

Tiểu cô cô là không đành lòng nhìn thấy Diệp gia dần dần lui sụt!

"Ăn cơm đi!" Diệp Chính Thanh nhìn qua gia đình hòa hợp ấm áp, trên khuôn mặt già nua đã từ từ nở một nụ cười, cầm lấy chiếc đũa, hướng đến mọi người nói.

Tuy rằng trên yến tiệc có một chút không khí vui mừng, nhưng trong lòng mọi người, vẫn cảm thấy đáng chất khó có thể giải sầu, dù sao nguy cơ của gia tộc cũng giống như là mây đen vây quanh không thể xóa tan được.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, tạm thời đem phiền não ưu sầu đều ném qua một bên.

Ăn vào lưng dạ, Diệp Duy từ trong đại sảnh đi ra, đi dạo hóng mát ở bên ngoài, hần tự hỏi làm như thế nào dùng trí thức về Thần Văn trong đầu, trợ giúp gia tộc thoát khỏi khốn cảnh trước mắt. Dùng thiên phú trước mắt của hắn, nếu có Lâm Từ Nghiên dẫn tiến, nói không chừng có thể trở thành đệ tử của Dịch đại sư.

Dịch đại sư là một trong ba vị Thần Văn đại sư có thân phận và địa vị cao nhất ở Thanh Nguyệt thành, trở thành đệ tử của Dịch đại sư, thì có thể giảm

bớt nguy cơ của gia tộc rồi à?

Diệp Duy kiên quyết nắm chặt nắm tay, tốt, tiếp theo cứ như vậy làm a!

Diệp Duy đang chìm trong suy tư, Đại bá Diệp Hải của hắn đã trực tiếp hướng bên này đi tới.

Trong tất cả mấy vị thúc thúc bá bá, người có quan hệ kém nhất với Diệp Duy chính là Đại bá Diệp Hải, Diệp Hải đối với Diệp Duy cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí là hà khắc, Diệp Duy đối với Diệp Hải cũng không có thân cận cho lắm, mỗi lần nhìn thấy Đại bá, trong nội tâm hắn nhìn không được lại có chút sợ hãi.

Nhìn thấy Diệp Hải đi tới, Diệp Duy tranh thủ thời gian cúi đầu xuống, chuẩn bị đánh bài chuẩn.

"Diệp Duy, đứng lại!" Diệp Hải trầm quát to một tiếng, hiển nhiên không định buông tha Diệp Duy.

"Đại bá. . ." Diệp Duy lí nhí, kêu một tiếng.

"Không phải cháu đang ở Nam Tinh học viện học tập sao? Hôm nay như thế nào lại chạy về đây?" Diệp Hải trên mặt hiện lên một tia sắc mặt giận dữ.

"Cháu. . ." Diệp Duy đang muốn giải thích.

"Cháu có phải hay không lại trốn học rồi hả? Học tập không cố gắng như vậy, tới khi nào mới có thể đột phá đến cảnh giới nhị tinh Học Đồ?" Diệp Hải trầm giọng nói, ngữ khí vô cùng nghiêm khắc, "Ở trong tất cả đám con cháu, thì cháu là người có tu vi kém cỏi nhất rồi, cháu nhìn một chút mấy đứa đệ đệ muội muội, cũng đã vượt xa cháu rồi!"

Diệp Duy rất muốn nói mình đã là nhị tinh học đồ, nhưng mà lời nói lên đến miệng, rồi lại không nói ra, nhìn thấy thần sắc nghiêm khắc của Diệp Hải, hắn cúi đầu nói: "Vâng, cháu sẽ cố gắng ạ!" Nghĩ thầm chính mình không cần phải tranh luận cái gì, sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ dùng sự thực để làm cho Đại bá phải im miệng đấy.

Nhìn thấy bộ dạng khúm núm của Diệp Duy, thần sắc Diệp Hải thoáng có chút hòa hoãn lại, có chút hào hứng cù lần mà nói: "Được rồi, cháu đi đi, tình cảnh của gia tộc hiện tại không tốt, bọn tiểu bối các cháu nhất định phải càng thêm cố gắng mới được!"

Không nghĩ tới Đại bá sẽ dễ dàng như vậy mà buông tha chính mình, Diệp Duy tranh thủ thời gian cất bước đi ra, chứng kiến vẻ mặt thất vọng của Diệp Hải, trong nội tâm Diệp Duy càng có một loại khát khao mãnh liệt muốn ngay lập tức trở nên mạnh mẽ.

Ở trong lòng của các người, ta vĩnh viễn đều là tu vi kém cỏi nhất, là người thấp kém ở dưới đáy, sớm muộn cũng có một ngày, ta sẽ cho các người dụi mắt mà nhìn đấy! trong nội tâm thiếu niên hắn âm thầm mà thề.

Lúc đi qua góc tường, khéo mắt Diệp Duy thoáng liếc qua nhìn, đột nhiên chứng kiến ông nội Diệp Chính Thanh cùng Nhị bá Diệp Hàn thần sắc ngưng trọng đi tới bên người Diệp Hải, không biết bọn họ sẽ nói chuyện gì đó, bước chân Diệp Duy liền chậm lại đứng ở sau bức tường, lén lút nghe thử.

Trong bóng đêm, ba cái thân ảnh ngao nghễ, cao ngạo mà đứng, bọn họ là trụ cột của Diệp Thị gia tộc.

"Diệp Hải, việc kinh doanh Thần Quyền của gia tộc thế nào rồi?" Diệp Chính Thanh thanh âm trầm thấp mà hỏi thăm, Đại bá Diệp Hải chịu trách nhiệm quan trọng nhất của gia tộc kinh doanh Thần Quyền.

"Thần Quyền giá cả giảm ba thành, vẫn như trước không có gì tiến triển, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. . ." Diệp Hải chán nản nói ra, "Thần Quyền của đồ gia do chính tay vị đệ tử cao nhất của Thần Văn đại sư kia viết ra, có thể bộc phát ra Nguyên thần thông ba thành uy năng, Thần Quyền của Diệp gia chúng ta tới đa chỉ có thể bộc phát Nguyên thần thông hai thành uy năng, mặc dù giá cả đã giảm xuống, cũng không có bất kỳ ưu thế nào."

Đại bá Diệp Hải trên mặt hiện ra nụ cười cực kỳ đáng chất, hắn đã tận lực, nhưng vẫn như cũ không có cách nào挽回 việc kinh doanh của Diệp gia.

Nghe được thanh âm Đại bá nói chuyện, Diệp Duy chợt phát hiện, nam nhân kiên cường bá đạo như ông ta, rõ ràng cũng vì việc này mà hứng thú tiêu tan, tình cảnh gia tộc hiện nay, thật sự hồng đã đến bước này rồi sao?

"Lão nhị, buôn bán Đạo Khí thế nào?" Ông nội Diệp Chính Thanh có chút nhíu nhíu mày, nhìn nhị bá Diệp Hàn người chịu trách nhiệm buôn bán Đạo Khí.

Diệp gia sản nghiệp tuy rằng không ít, nhưng kiếm được lợi nhuận nhiều nhất chính là buôn bán Thần Quyền cùng Đạo Khí.

"Đạo Khí của Đồ gia so với giá tiền của chúng ta thấp bốn thành, hai tháng này Diệp gia chúng ta chỉ bán ra được hai kiện Đạo Khí. Hơn nữa ký danh đệ tử của Dịch đại sư đã truyền lời tới, nếu như việc buôn bán của chúng ta còn không có khởi sắc, sẽ hủy bỏ tư cách đại lý của Diệp gia chúng ta, đổi một nhà đại lý khác" Nhị bá Diệp Hàn mặt trầm như nước, công việc buôn bán kiếm lợi nhuận nhiều nhất của Diệp gia, Thần Quyền cùng Đạo Khí cũng chỉ là làm đại lý cho người ta, đều mua vào từ người khác rồi mang về đây bán lại.

"Không hổ là một trong tam đại thế gia của Thanh Nguyệt thành, thủ đoạn quả nhiên tàn nhẫn"

"Đồ gia khinh người quá đáng"

Quyển 1 - Chương 16: Thần Thông: Bạch Hồ Sát Sinh

"Phụ thân, bây giờ chúng ta phải làm gì?" Diệp Hải nhíu mày hỏi.

"Diệp gia chúng ta có mấy trăm năm cơ nghiệp, nếu là bị hủy hoại trong chốc lát, tộc nhân khó mà tránh khỏi sẽ phải ly tán bốn phương, đến lúc đó những gia tộc cùng chúng ta từng có quan hệ thế gia, cũng tất nhiên sẽ bỏ đá xuống giếng" Diệp Chính Thanh thở dài thật sâu một tiếng, ngược đầu nhìn lên, trời đất bao la, cũng không dung đường được một cái Diệp gia nhỏ nhỏ hay sao?

"Mảnh đất Bắc Sơn Vịnh kia, là Đất Tổ của Diệp gia chúng ta, các thế hệ tổ tiên đều chôn cất tại đó, dẫu cho là thịt nát xương tan, cũng không thể nhượng bộ."

Diệp Duy đứng ở đằng sau bờ tường, nghe được mấy người Diệp Chính Thanh nói chuyện, làm tâm tình hắn đặc biệt trầm trọng, trước kia hắn cũng không biết được tình cảnh của Gia tộc, hiện tại hắn mới phát hiện, nguyên lai gia tộc một mực cung cấp che chở cho mình, hoàn cảnh đã nguy hiểm đến mức này.

"Vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đồng ý khiêu chiến cùng Đồ gia" Diệp Chính Thanh chậm rãi từ trong lòng ngực lấy ra một tấm thiếp kiểu chiến màu vàng, "Hôm qua, Đồ gia phái người đưa tới chiến thiếp này, ba ngày sau để cho hai hậu bối thiên tài nhất trong gia tộc quyết phân thắng bại. Trận chiến này nếu như thắng, Đồ gia sẽ không tiếp tục chèn ép công việc làm ăn của Diệp gia chúng ta nữa, nếu như thất bại, chúng ta phải bán mảnh đất tổ Bắc Sơn Vịnh của Diệp gia cho Đồ gia"

"Chuyện này không thể làm được!" Diệp Hải lo lắng nói, "Trọng nhi cho tới bây giờ mới là tứ tinh Vô giả, mà mấy người ưu tú nhất của Đồ gia, đều là ngũ tinh Vô giả trở lên, mạnh nhất là tên Đồ Nguyệt Hàn, hiện tại đã là lục tinh Vô giả"

"Trọng nhi sợ là không cách nào đảm đương nổi trách nhiệm như thế" Diệp Hàn cau mày mà nói, kết quả cơ hồ là thua chắc.

"Kể tiếp trong khoảng thời gian này, ta sẽ đối với Trọng nhi tiến hành đơn độc huấn luyện, với tư cách là nam nhi của Diệp gia ta, chính là lúc Trọng nhi phải bắt đầu đối mặt với giông bão rồi, cho dù là thất bại, chúng ta cũng phải tận lực mà làm" Diệp Chính Thanh bùi ngùi thở dài, Diệp gia đã bị Đồ gia bức vào đường cùng, không còn có sự lựa chọn nào khác.

Diệp Hải, Diệp Hàn tinh thần cũng không khỏi chán nản.

"Mặt khác, chúng ta còn chuẩn bị vẹn toàn, nếu như Diệp gia chúng ta thật sự suy thất bại, nhất định sẽ có người bỏ đá xuống giếng, đến lúc đó chúng ta sẽ đem hậu bối mang đến Dương gia ở Ninh Thành a." Diệp Chính Thanh thở dài, thần sắc đặc biệt tiêu điều.

"Phụ thân. . ." Diệp Hàn nắm thật chặt nắm đấm.

Diệp Hải trầm mặc hồi lâu, nói: "Nếu quả thật phải đi đến bước đường cùng này, cũng không thể làm gì khác hơn. Những người khác ta cũng không phải lo lắng, ta lo lắng nhất là hải tử Diệp Duy của Tam đệ, mấy hải tử khác thiên phú cũng không có tệ lắm, mặc dù phải đi đến gia tộc khác, chí ít có thể làm thị vệ, ít nhất cũng có thể nuôi sống một gia đình, thế nhưng Diệp Duy chỉ có Hồng cấp Thức Hải, nếu đến Dương gia, chỉ sợ cũng phải chịu bị xa lánh. Ở Diệp gia chúng ta có thể che chở cho hắn, ít nhất là bảo vệ hắn cả đời cơm áo không lo, nhưng đã đến gia tộc khác, tình cảnh Diệp Duy chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn!"

Nghe được những lời Diệp Hải nói, Diệp Duy đang trốn ở sau tường toàn thân liền chấn động, hắn cũng nhận không được, hai hàng nước mắt từ trên hai gò má thanh tú lăn dài xuống.

Diệp Duy vẫn cho là, trong số các vị thúc thúc bá bá, Diệp Hải đối với hắn thái độ nghiêm khắc nhất, là một người tính tình khó ưa nhất, trong lòng của hắn vẫn luôn không thích Đại bá Diệp Hải, nhưng không nghĩ tới, Diệp Hải rõ ràng lại quan tâm chính mình như vậy.

Trong nội tâm Diệp Duy tràn đầy cảm giác áy náy sâu sắc, nguyên lai chính mình một mực đã hiểu lầm Đại bá, thì ra Đại bá sở dĩ nghiêm khắc như vậy, cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn.

"Trước kia là ta không hiểu chuyện, giống như lời ông nội đã nói, ta là nam nhi Diệp gia, là lúc bắt đầu phải đối mặt với giông tố của gia tộc rồi. Chỉ cần Diệp Duy ta còn có một hơi thở, ta nhất định phải thủ hộ ở Diệp Thị gia tộc! Không thể để cho thúc thúc bá bá cùng các tộc nhân bỏ mình mà đi, không thể để cho những huynh đệ tỷ muội kia phiêu bạt tứ hải. Ta Diệp Duy ở chỗ này thế!" Diệp Duy hít sâu một hơi, xóa đi nước mắt trên mặt, kiên định xoay người rồi đi, thân ảnh của hắn chậm rãi biến mất vào trong bóng tối.

Sau một lúc lâu, Diệp Chính Thanh liền ở trên yến hội của gia tộc tuyên bố cùng Đồ gia đồ ước.

Nghe được Diệp Chính Thanh nói, sắc mặt của mọi người Diệp gia trong lúc đó trở nên khó coi dị thường, Diệp Trọng là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia, thậm chí tại toàn bộ Thanh Nguyệt thành cũng có chút danh tiếng, nhưng Diệp Trọng tuyệt đối không có bất kỳ một cơ hội làm đối thủ

của những thiên tài đệ tử của Đỗ gia. Trong đám hậu bối thiên tài của Đỗ gia, người mạnh nhất đã là lục tinh Võ giả. Diệp Trọng tu vi chỉ là tứ tinh Võ giả, chênh lệch trọn vẹn hai cấp bậc liền.

"Diệp gia chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. . ." Gia gia Diệp Chính Thanh nhìn qua thần sắc oán giận của mọi người, hồ hững thờ dãi, trong chốc lát giống như đã già đi mười mấy tuổi.

"Quá phận!" Tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh hung hăng vỗ một cái lên bàn, đột nhiên đứng lên, tức giận nói, "Lão nương cùng người của Đỗ gia liều mạng" Diệp Tinh Tinh vẻ mặt sát khí, khí phách hiển lộ ra ngoài, không biết là bởi vì uống quá nhiều rượu, hay là đã quá mức phẫn nộ rồi, khuôn mặt nàng đỏ bừng.

"Phụ thân, không có biện pháp khác sao? Nếu không người tìm Dịch đại sư nói chuyện? Trọng nhi nếu như ứng chiến, chắc chắn sẽ thua không thể nghi ngờ, mảnh đất Bắc Sơn Vịnh kia là đất tổ của Diệp gia chúng ta, mồ mà liệt tổ liệt tông đều ở tại Bắc Sơn Vịnh" Diệp Dịch phụ thân của Diệp Duy đứng lên, nhíu mày hỏi.

Thanh Nguyệt thành tổng cộng có ba vị Thần Văn đại sư, trong đó địa vị tối cao, cũng là đức cao vọng trọng nhất chính là Dịch đại sư, Dịch đại sư nếu như chịu mở miệng, mặc dù là Đỗ gia cũng không dám không nể mặt mũi.

"Dịch đại sư. . ." ông nội của Diệp Duy, Diệp Chính Thanh cười khổ lắc đầu, "Dịch đại sư địa vị tôn quý, cho dù là gia chủ ba đại thế gia của Thanh Nguyệt thành muốn gặp Dịch đại sư một lần đều rất khó, nhân vật như thế thử hỏi là ta muốn gặp liền có thể gặp được hay sao?"

"Ông nội, người của Đỗ gia lúc nào tới đây?" Diệp Trọng một mực trầm mặc chậm rãi đứng lên, trên gương mặt cương nghị mang theo một vẻ kiên quyết, rõ ràng từng câu từng chữ mà hỏi.

Vì đất tổ của Diệp gia, mặc dù chết trận, cũng không thể thua. Nắm tay Diệp Trọng canh cánh vang lên, trong số đám đường huynh đường đệ, chỉ có tu vi của hắn mạnh nhất, hắn tự nhiên là tự biết việc nên làm thì phải làm.

"Ba ngày sau!" Ông nội Diệp Chính Thanh nhìn qua thần sắc kiên nghị, tựa hồ đã nhìn thấy được ý niệm liều chết trong đầu Diệp Trọng, có chút lo lắng nói, "Trọng nhi, cháu làm hết sức mình là được rồi, thất bại thì thất bại, không ai có thể trách cháu, nhưng nhất định không thể nóng nảy, cháu là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Diệp gia, rất có hy vọng vượt qua ông nội, tương lai một đám đệ đệ muội muội, cũng còn cần cháu tới chiếu cố" Ông nội Diệp Chính Thanh lo lắng Diệp Trọng sẽ làm chuyện điên rồ, dùng lời nói thăm thía mà dằn dò.

"Vâng! Ông nội, phụ thân, Nhị thúc, Tam thúc, tiểu thúc, tiểu cô cô, con lui xuống trước đây" Diệp Trọng nhẹ gật đầu, mang tâm tình nặng nề, đi ra đại sảnh.

"Đường ca!"

Diệp Duy nhìn qua bóng lưng Diệp Trọng rời đi, hung hăng nắm chặt lại nắm đấm, vận mệnh của Gia tộc đều nắm giữ ở trong tay đường ca Diệp Trọng. Diệp Duy có thể tưởng tượng được trong nội tâm Diệp Trọng đường ca có bao nhiêu áp lực, có thể tưởng tượng trọng trách trên vai đường ca Diệp Trọng nặng nề bao nhiêu.

Từ nhỏ đến lớn, Diệp Trọng vẫn luôn rất chiếu cố hắn, lúc hắn bị phát hiện ra là Hồng cấp Thức Hải, Diệp Trọng còn một mực kiên nhẫn an ủi hắn.

Đường ca vì gia tộc, rất có thể sẽ liều mình mà vứt bỏ tính mạng, mà chính mình thì sao? chẳng lẽ mình chỉ biết trốn ở trong góc phòng yên lặng nhìn xem hết thảy sao?

"Không được, ta nhất định phải làm chút gì đó. Ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào đối với Diệp gia mưu đồ làm loạn, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào làm tổn thương đường ca Diệp Trọng!" Nghĩ đến chuyện chính mình bởi vì hoàn thiện Tam Trọng Triều Tịch Chương, đã làm cho thần thống Linh giai cấp thấp Tam Trọng Triều Tịch Chương biến thành thần thống Linh giai trung cấp, làm Từ Nghiên tiêu thư được lực lượng Thiên Đạo tẩy rửa, tu vi đột phá đến cảnh giới Vô giả, trong nội tâm Diệp Duy khẽ động, nghĩ thầm chính mình có lẽ sẽ hoàn thiện thần thông mà đường ca Diệp Trọng tu luyện, làm cho tu vi của đường ca Diệp Trọng đột nhiên tăng mạnh.

"Bất luận là như thế nào đều phải thử một lần" Diệp Duy chậm rãi ngẩng đầu, lặng yên nắm chặt nắm tay lại.

Sau khi gia tiệc giải tán, Diệp Duy đi theo phụ thân cùng mẫu thân đi ra khỏi đại sảnh, về tới tiểu viện nhà mình.

"Tiểu Duy, từ Nam Tinh học viện đi về đây, chắc con cũng mệt mỏi lắm rồi a? đi nghỉ ngơi sớm một chút đi." Phụ thân Diệp Dịch sờ lên đầu Diệp Duy, thanh âm có chút sa sút nói.

"Vâng! cha, mẹ, cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Diệp Duy nhu thuận gật gật đầu, hắn về tới phòng của mình, cha mẹ cũng đều đi nghỉ ngơi.

Đêm dần dần khuya, ánh sáng toả ra trên những chiếc đèn lồng treo cao trên các hành lang gấp khúc đã yếu đi, toàn bộ Diệp phủ chìm trong không khí rất yên tĩnh, gió nhẹ thổi qua, chấp chôn làm rung động đám lá cây không ngừng tựa hồ như cũng có chút mệt mỏi.

Mọi âm thanh đều yên ắng, sao trên trời cũng lặn dần, chỉ còn lại một mảnh trăng tròn cô độc, treo ở phía xa mà ngấm nhìn màn đêm yên tĩnh, đang lơ lửng giữa đêm đen mà phát ra ánh sáng vàng dịu nhẹ, Diệp Duy lặng lẽ đẩy cửa phòng bước ra, hướng về tiểu viện của đường ca Diệp Trọng mà đi đến.

Đường ca Diệp Trọng đã trưởng thành, hắn không ở một chỗ cùng cha mẹ, mà là có một cái tiểu viện riêng của mình, Diệp Duy cất bước trong cảnh đêm đi đến trước tiểu viện của đường ca Diệp Trọng, như Diệp Duy phỏng đoán đường ca Diệp Trọng vẫn đang ở trong đình viện khổ tu.

"Diệp Trọng đường ca tu luyện đã bao lâu rồi?" đứng sau khe hở trên cánh cửa, Diệp Duy hướng về phía trong tiểu viện nhìn qua, chỉ thấy đường ca Diệp Trọng toàn thân bao phủ một tầng sương trắng mờ mờ lung.

Sương trắng kia chính là do mồ hôi trên người bốc lên.

Diệp Trọng đường ca lần lượt thi triển Linh giai cao cấp thần thông "Bạch Hổ Sát Sinh", Niệm lực, Nguyên lực tiêu hao, khiến cho hô hấp của Diệp Trọng có chút dồn dập, sắc mặt tái nhợt.

Thần thông Linh giai cao cấp, là thần thông cao nhất mà cường giả cảnh giới võ giả có thể thi triển được, thần thông "Bạch Hổ Sát Sinh" là một trong những loại thần thông mạnh nhất trong mười sáu môn Linh giai cao cấp thần thông của Diệp gia, cũng là thần thông mà đường ca Diệp Trọng am hiểu nhất.

Cùng là thần thông Linh giai cao cấp nhưng cũng có sự phân chia mạnh yếu, thần thông Linh giai cao cấp bình thường, Thần thông Linh giai cao cấp nhất lưu, thần thông Linh giai cao cấp đỉnh phong, cùng với thần thông Linh giai cao cấp mạnh nhất là thần thông linh giai cấp độ cấm thuật.

Bởi vì thần thông cấp độ cấm thuật đối với thân thể, ý thức đều có sự tổn thương rất lớn, bởi vậy mặc dù thần thông cấp độ cấm thuật có uy năng rất mạnh, cũng hầu như không có người nào dám tu luyện.

Thần thông "Bạch Hổ Sát Sinh" là thần thông là Linh giai cao cấp nhất lưu, uy lực là tương đối lớn.

Màn đêm dưới ánh trăng huyền ảo, nhàn nhạt mờ mờ lung, Diệp Trọng hiện tại đang thi triển thần thông "Bạch Hổ Sát Sinh", từng đạo Thần văn huyền ảo phức tạp, hiện ra ánh sáng nhàn nhạt lơ lửng ở xung quanh thân thể hắn.

Trong lúc mơ hồ, những thứ Thần Văn này tựa như đã ngưng tụ thành một con mãnh hổ toàn thân tuyết trắng.

Mặc dù Diệp Duy đứng ở bên ngoài sân nhỏ, khoảng cách vài chục trượng, cái hư ảnh con Bạch Hổ kia vẫn mang đến cho Diệp cảm giác áp bách cực kỳ mãnh liệt, khiến cho hơi thở của Diệp Duy có chút khó khăn, mồ hôi lạnh sau lưng tràn ra, một cỗ hàn khí từ lòng bàn chân chạy thẳng lên óc, cảm giác âm thầm sợ hãi bao trùm Diệp Duy.

Nhưng thần sắc Diệp Duy lại không hề có bất kỳ sự biến hóa nào, tinh thần trấn định tĩnh táo, ánh mắt xuyên qua khe cửa, chăm chăm nhìn thẳng vào hư ảnh Bạch Hổ đang lơ lửng trên đỉnh đầu của đường ca Diệp Trọng.

Trong thức hải của Diệp Duy hư ảnh Thần Sơn lại lặng yên hiển hiện ra, ánh sáng màu đỏ trong thức hải đang có một đám tơ vàng lơ lửng từ từ vận chuyển, lúc này ở sâu trong đôi mắt đen như mực của Diệp Duy hiện lên một tia ánh sáng nhàn nhạt.

"Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh là dùng một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn tạo thành, đường ca Diệp Trọng thi triển thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, trong đó tại hai nơi tiết điểm có vấn đề, lúc Nguyên lực chảy xuôi qua hai nơi tiết điểm kia, tốc độ rõ ràng chậm đi rất nhiều" con mắt Diệp Duy trở nên sáng ngời cực kỳ, giống như hai ngôi sao chói lọi trong bầu trời đêm đen kịt.

Đường ca Diệp Trọng am hiểu nhất là thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, nếu có thể hoàn thiện hai chỗ sai lầm kia tất nhiên sẽ làm cho uy năng tăng lên không ít, ta phải giúp đỡ đường ca hoàn thiện thần thông này.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 17: Cải biến Rất Nhỏ

Trước khi nhìn thấy đường ca Diệp Trọng thi triển thần thông, Diệp Duy cũng không tuyệt đối nắm chắc rằng mình có thể giúp đỡ đường ca Diệp Trọng hoàn thiện thần thông hay không, nhưng bây giờ, rốt cuộc Diệp Duy có thể khẳng định rằng mình có thể giúp được Diệp Trọng đường ca rồi.

Dưới sự kích động, hưng phấn, bàn tay Diệp Duy đang đặt ở trên cửa chính đột nhiên run rẩy quơ loạn, đập trúng cánh cửa khiến cho cửa lớn phát ra âm thanh tiếng kêu "Cọt kẹt..t.tttt".

Diệp Duy hoảng sợ, cuống quýt thu tay về.

"Ài? !"

Trong nháy mắt ngay tại thời điểm Diệp Duy thu tay về, Diệp Trọng đang ở trong đình viện khổ tu sắc mặt đột nhiên biến đổi, trong đôi mắt bắn ra hai đạo hàn quang lạnh như băng, bàn chân đột nhiên đạp mạnh xuống đất, toàn thân giống như một con mãnh hổ xuống núi, trong chốc lát đã vọt tới trước công chính.

Diệp Trọng là cường giả cảnh giới tứ tinh Võ giả, trên cửa phát ra tiếng động cho dù nhỏ đi nữa cũng không thể giấu giếm được lỗ tai của hắn.

Bàn tay hắn nâng lên, trong lòng bàn tay nở rộ ánh sáng màu đỏ thẫm, một chương này nếu là đánh xuống, toàn bộ cửa lớn đều sẽ bị phá thành từng mảnh nhỏ, Diệp Duy đang trốn ở sau cửa lớn nếu không chết cũng sẽ trọng thương.

"Diệp Trọng đường ca, là đệ" Cảm nhận được cổ khí tức khủng bố này đập vào mặt, Diệp Duy toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội vàng kêu lên.

"Diệp Duy?"

Diệp Trọng nghe được ngoài cửa truyền đến thanh âm quen thuộc, lập tức rung mình, suýt đã xảy ra tai nạn trong nháy mắt, hắn đột ngột thu chương về, lực cản trả mãnh liệt khiến cho sắc mặt Diệp Trọng càng thêm tái nhợt đi.

Cột kệt.t.t.ttt!

Diệp Trọng mở cửa lớn ra, nhìn Diệp Duy còn chưa hoàn hồn đang đứng bên ngoài cửa lớn, có chút dờ khóc dờ cười nói: "Diệp Duy, đã trở thể như vậy, đệ như thế nào còn chưa ngủ? Biết rõ vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm không?"

Diệp Trọng vuốt vuốt đầu Diệp Duy, có ý nghiêm mặt quát lớn.

"Cái thời tiết mặc toi này ời bức kinh khủng quá, đệ ngủ không được, liền đi ra đi dạo một chút, chẳng ngờ đi liền tới chỗ này của đường ca " Diệp Duy vuốt cái ót cười hắc hắc, tùy tiện tìm cái lấy có.

" Tiểu tử này, đi vào đây"

Diệp Trọng thoáng có chút bất đắc dĩ lắc đầu, kéo Diệp Duy tiến vào tiểu viện, sau đó đóng cửa lớn lại.

"Đỗ Hàn Nguyệt là lục tinh Võ giả, đường ca có phải là đang có chút khẩn trương?" Diệp Duy nhìn qua sắc mặt có chút tái nhợt mặt mũi của đường ca, hỏi.

"Tiểu hài tử biết cái gì!" đường ca Diệp Trọng gõ vào đầu Diệp Duy, hắn ngẩng đầu nhìn vàng trắng đang treo giữa bầu trời đêm, trên gương mặt tái nhợt toát ra vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng.

Khẩn trương ư?

Mình tại sao không khẩn trương cho được, đối thủ là thiên tài uy danh cực lớn tại lớp hậu bối của Thanh Nguyệt thành, cảnh giới cấp độ lục tinh Võ giả, mà chính mình chỉ là tứ tinh Võ giả, nếu mà thua thì đất tổ của Diệp gia liền không giữ được.

Trách nhiệm này quá nặng, quá nặng nề, ép cho Diệp Trọng hầu như không thở nổi.

"Đường ca, vừa rồi đệ ở ngoài cửa nhìn thấy huynh thi triển thần thông, đó là thần thông Bạch Hổ Sát Sinh phải không? Đây chính là thần thông Linh giai cao cấp a. Ài.. đệ không biết khi nào mới có thể thi triển được thần thông, thật là hâm mộ đường ca quá đi"

"Đường ca có thể hay không lại thi triển một lần nữa, để cho đệ mở mang tầm mắt? Vừa rồi khoảng cách quá xa, trong lúc nhất thời không có nhìn rõ ràng " Diệp Duy gãi gãi đầu, ánh mắt nóng bỏng, nhìn qua đường ca Diệp Trọng chờ đợi.

Diệp Duy lo lắng rằng mình nhìn nhầm, cho nên muốn xác định lại một lần nữa.

"Chỉ cần cố gắng cho tốt, đệ nhất định cũng sẽ làm được" Diệp Trọng nghĩ đến Diệp Duy hẳn chỉ là Hồng cấp Thúc Hải thiên phú, võ nghệ lên bả vai Diệp Duy, an ủi.

Tu vi đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ, mới có thể thi triển được thần thông, với thiên phú của Diệp Duy, nếu muốn đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ không biết phải bao nhiêu lâu, mười năm? Hai mươi năm? Hoặc là ba mươi năm?

"Đệ đứng xa một chút nhé." Diệp Trọng thật sự không đành lòng cự tuyệt Diệp Duy.

"Vâng!"

Diệp Duy kích động gật gật đầu, lui về phía sau ba trượng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào đường ca Diệp Trọng, chờ đợi đường ca thi triển thần thông "Bạch Hổ Sát Sinh".

Ông ông ô...ô...n...g!

Diệp Trọng đường ca chậm rãi duỗi ngón tay ra, Niệm lực quanh quẩn ở đầu ngón tay, dùng Niệm lực làm bút, Nguyên khí làm mực, cực kỳ quen mà viết xuống từng đạo Thần Văn ở trong hư không.

Sau vài lần hô hấp, liền đã hiện ra một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn đang phát ánh sáng nhàn nhạt, lẳng lẳng lơ lơ ở xung quanh thân thể của Diệp Trọng, đắm chìm trong làn sương mù sáng bóng do Thần Văn tạo thành, toàn bộ thân người Diệp Trọng tản ra khí tức huyền ảo thần bí.

"Bạch Hổ Sát Sinh!"

Theo từng tiếng quát khê của đường ca Diệp Trọng, một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn kia tựa như từng đạo ánh sáng, trong chớp lát lưu chuyển cực nhanh, dùng phương thức cực kỳ huyền ảo phức tạp đã tổ hợp lại thành một đồ hình.

Gào.....!

Trong lúc mơ hồ một hư ảnh Bạch Hồ đã lơ lửng ở đỉnh đầu Diệp Trọng, đầu Bạch Hồ ngửa mặt lên trời thét dài, không khí kịch liệt chấn động, chấn động vô hình, giống như như ngọn nước tạo nên, xoáy bốc lên lá khô trong đình viện, mặc dù cách ba trượng khoảng cách, Diệp Duy cũng cảm nhận được một cỗ uy áp đáng sợ đột nhiên kéo tới, thân thể không bị khống chế mà vẫn run rẩy một trận, loạng choạng bước lui về sau năm sáu bước mới ổn định được thân thể.

"Quả nhiên là có vấn đề"

Trong đôi mắt Diệp Duy chợt loé lên một vòng ánh sáng, nhìn chăm chăm vào hư ảnh đầu Bạch Hồ kia, con mắt Diệp Duy trở nên cực kỳ sáng ngời, Diệp Duy đã nhìn thấy trong phương thức tổ hợp huyền ảo một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn có hai cái tiết điểm khi Nguyên lực chảy qua tốc độ liền giảm xuống.

Trong đó một cái tiết điểm sai lầm rất rõ ràng, có thể hoàn thiện rất nhanh, nhưng mặt khác có một chỗ tiết điểm sai lầm cũng rất không rõ ràng, nếu muốn hoàn thiện cũng có chút phiền toái.

"Nếu là ta mạo muội mà chỉ ra hai cái sai lầm một lúc của thần thông Bạch Hồ Sát Sinh, đường ca Diệp Trọng chắc chắn sẽ không tin tưởng..." Diệp Duy cau mày, phải làm như thế nào để cho đường ca tin tưởng mình là cả một vấn đề.

"Hai chỗ sai lầm ở bên trong, cái chỗ sai lầm rất rõ ràng kia, chỉ cần đem một đạo Thần Văn bên trong thoảng đổi vị trí một chút là có thể giải quyết rồi, nhất định phải thuyết phục đường ca thử xem" trong nội tâm Diệp Duy thầm suy tính toán.

"Đường ca thật là lợi hại" Diệp Duy chậm rãi hít vào một hơi, thu liễm tâm thần, nhìn qua đường ca Diệp Trọng, vẻ mặt hiện lên thần sắc hâm mộ không thôi, chợt hần chậm rãi đi tới trước người Diệp Trọng, "Đường ca, một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn tạo thành thần thông Bạch Hồ Sát Sinh này, vị trí của chúng đều là cố định sao? Nếu như thay đổi vị trí Thần Văn sẽ như thế nào? Ví dụ như hai đạo Thần Văn này, đem vị trí của hai đạo Thần Văn này đổi chỗ một chút có được hay không?"

Đường ca Diệp Trọng sau khi nghe được Diệp Duy nói, cười ha ha nói: "Bình thường vị trí Thần Văn của thần thông đều là cố định, các tiên bối đã nghiên cứu ra tổ hợp Thần Văn vô cùng hoàn thiện, làm sao có thể đổi chỗ lung tung được chứ? Nếu như mà đổi chỗ thì sẽ không cách nào vận hành, hoặc là uy lực sẽ bị suy yếu đi rất nhiều"

"Nghe nói Võ giả đều có thể tùy ý điều khiển Thần Văn, ài, với thiên phú của đệ, không biết đến khi nào mới có thể viết ra Thần Văn, thật là muốn thoảng ném thử một chút cảm giác điều khiển Thần Văn a" Diệp Duy cúi đầu, cố ý giả bộ như thần sắc sa sút, mặt mày ủ rũ, hần muốn làm cho đường ca dựa theo ý nghĩ của mình điều chỉnh Thần Văn, nói, "Nếu không đường ca Diệp Trọng biểu diễn cho ta xem một chút a?"

Ánh mắt Diệp Trọng cung chiêu nhìn thoảng qua Diệp Duy, Diệp Duy chỉ có Hồng cấp Thức Hải, làm sao có thể điều khiển được Thần Văn, tâm tình nhất định vô cùng sa sút, hần tự nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu nhỏ nhoi của Diệp Duy như vậy, hần cười cười nói: "Điều khiển Thần Văn cũng không khó, Tiểu Duy, bất cứ lúc nào cũng không nên buông bỏ quyết tâm của chính mình, thiên phú chênh lệch chút ít cũng không sao, Thần Phong Đế Tôn lúc còn là thiếu niên, thiên phú cũng rất là kém cỏi"

"Được rồi, người xem, điều khiển Thần Văn thật là sự tình đơn giản." Đường ca Diệp Trọng yêu thương nhìn Diệp Duy, ngón tay khê nhúc nhích, Niệm lực tại đầu ngón tay giống như là một sợi tơ vô hình, dễ dàng đem đạo Thần Văn mà Diệp Duy mới chỉ kia đổi chỗ từ trên xuống dưới một phát.

Thần Văn chảy xuôi, nhanh chóng tạo thành một cái thần thông nguyên vẹn.

Đạo Thần Văn kia sau khi đổi vị trí xong, tạo thành thần thông "Bạch Hồ Sát Sinh", một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn càng thêm hoàn mỹ mà kết hợp cùng một chỗ, Nguyên lực lưu động so với bình thường đã trôi chảy hơn rất nhiều.

Trong một chớp mắt, ngân quang bắn ra bốn phía, từng đạo ánh sáng Thần Văn phát ra rất chói mắt, hư ảnh Bạch Hồ càng trở nên rõ ràng thêm, rõ ràng có thể thấy được cả bộ lông hổ, chợt, hai tiếng hổ gầm trầm thấp đột nhiên vang lên, giống như là tiếng sét đánh, đem gạch vụn ở các phòng ốc xung quanh đều bay tứ tung.

Rống!

Mắt hổ tròn lên, khí phách nghiêm nghị, gầm lên một tiếng khí thế tràn đầy, trùng trùng điệp điệp, vang vọng không dứt.

Lúc này thi triển thần thông, Nguyên khí mà Diệp Trọng sử dụng so với bình thường cũng chưa dùng tới một nửa, nhưng uy lực so với bình thường đã kinh người hơn nhiều.

"Cái này, cái này đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Diệp Trọng sợ ngây người, thần sắc mờ mịt ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà nhìn qua hư ảnh Bạch Hồ lơ lửng lên đỉnh đầu, sau khi thay đổi vị trí đạo Thần Văn kia, hần có thể tình tường cảm ứng được, Uy năng của thần thông Bạch Hồ Sát Sinh đã tăng lên trọn vẹn mấy thành.

Thần thông Bạch Hồ Sát Sinh là một thần thông mạnh nhất trong mười sáu môn thần thông Linh giai cao cấp của Diệp gia, đã là thần thông Linh giai cao

cấp nhất lưu rồi, hôm nay, vèn vèn thay đổi một đạo Thần Văn, uy năng thần thông Bạch Hổ Sát Sinh vậy mà tăng vọt tới mấy thành.

Không nghĩ tới cái biến một điểm nhỏ, hiệu quả rõ ràng lại mạnh như vậy, trên mặt Diệp Trọng toát ra thần sắc rung động thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh

Thật lâu sau Diệp Trọng cũng không thể khôi phục lại được tinh thần, cảm thụ được "Bạch Hổ Sát Sinh" tràn đầy lực lượng bây giờ đã siêu việt hơn trước rất nhiều, không khỏi đưa mắt nhìn Diệp Duy thật sâu.

Vận khí? Trùng hợp?

Bạch Hổ Sát Sinh thần thông được tạo thành từ một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn, tùy ý ở trong đó thay đổi một đạo Thần Văn liền trùng hợp hoàn thiện thần thông sao? Điều này sao có thể.

Âm thanh Hổ gầm truyền khắp toàn bộ Diệp Thị gia tộc, đám người Diệp Chính Thanh bỗng nhiên cả kinh, nhao nhao nhìn về phía chỗ ở của Diệp Trọng.

"Không nghĩ tới Trọng nhi ở dưới áp lực nặng nề, rõ ràng đã đột phá. Âm thanh Hổ gầm trầm thấp có lực, đây là do Trọng nhi ngộ ra, uy lực so với trước đây lớn hơn mấy thành" trên mặt Diệp Chính Thanh lộ vẻ vui mừng.

"Trọng nhi vậy mới tốt chứ. Với thiên phú của Trọng nhi, chỉ cần có thêm chút thời gian, lo gì không thể chấn hưng gia tộc!" Đám người Diệp Dịch cũng đều mừng rỡ không thôi.

Nghe tin tức tu vi Diệp Trọng tu vi tăng lên, một đám bọn tiểu bối cũng đều không khỏi sùng bái ngưỡng mộ, cho tới nay, Diệp Trọng Đại ca đều là tấm gương cho bọn hắn theo đuổi.

Hai tay Diệp Trọng khẽ run, tí mỉ mà hồi tưởng lại quá trình vừa rồi thi triển thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, Diệp Duy đem đổi vị trí hai đạo Thần Văn kia, quả thực như là Thần đến từ bút, nếu như là sửa đổi đạo Thần Văn khác, quả quyết không có hiệu quả như vậy.

Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh là do tổ tiên truyền thừa xuống, đã trải qua vô số lớp tiền bối hoàn thiện, nhưng Diệp Duy lại chỉ liếc qua một cái liền chỉ ra trong đó chỗ tiết điểm không hoàn thiện.

"Tiểu Duy, đệ thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc đến cùng là chuyện gì xảy ra? Không được nói cho ta biết là vận khí, trùng hợp, đệ biết đấy, ta không có khả năng tin tưởng những chuyện như thế" đường ca Diệp Trọng thần tình kích động, hai tay lắc mạnh trên bờ vai Diệp Duy, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Diệp Duy, mỗi chữ mỗi câu, thần sắc cực kỳ trịnh trọng mà hỏi hấn.

"Đệ cũng không biết là chuyện gì xảy ra, ở trong học viện đạo sư nói đệ có cảm giác Linh Hồn lực mạnh mẽ phi thường, có, có thiên phú để trở thành Thần Văn đại sư." Diệp Duy bình tĩnh mà nhìn qua thần tình kích động của đường ca, gãi gãi đầu, thoáng có chút ngượng ngập nói.

"Cảm giác Linh Hồn lực rất mạnh? Có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư?" Diệp Trọng ngây ngẩn cả người, trong đầu ông ông quay cuồng, đột nhiên xuất hiện chuyện kinh hi như vậy, làm cho hắn tưởng mình đang nằm mộng.

Thức Hải chi là Hồng cấp, Diệp Duy tiểu đệ lại có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư?

Diệp Trọng chăm chú mà nắm lấy bả vai Diệp Duy, lại một lần nữa khó có thể tin hỏi: "Là sự thật sao?"

"Ân!" Diệp Duy nhẹ gật đầu.

Diệp Duy tùy ý chỉ điểm, liền giúp đỡ Diệp Trọng hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, Diệp Trọng cũng đã tin tưởng, lúc này Diệp Trọng vẫn như trước còn đang lâng lâng giống như là đang ở trong mơ.

Có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, việc này thật sự quá kinh người.

Toàn bộ Thanh Nguyệt thành, vèn vèn cũng chỉ có ba Thần Văn đại sư, coi như là tính cả chúng đệ tử của Thần Văn đại sư, cũng chỉ rải rác có mấy chục người mà thôi. Thần Văn đại sư chính là những tồn tại vô cùng cao quý ở trên cái thế giới này, cho dù là gia chủ của ba đại thế gia ở Thanh Nguyệt Thành, nhìn thấy Thần Văn đại sư cũng sẽ rất là cung kính.

Ai có thể cam đoan, chính mình sẽ không có việc cần cầu đến Thần Văn đại sư? Chỉ cần là Thần Văn đại sư nguyện ý, lập tức có thể tìm được một nhóm lớn cường giả bị bọn hắn sai khiến.

Ở trong mấy nghìn, mấy vạn người, cũng không tìm thấy được một người có cảm giác Linh Hồn lực mạnh mẽ.

Nhưng mà, Diệp Duy lại có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, việc này làm cho Diệp Trọng không thể không khiếp sợ.

Từ nay về sau, ai còn dám nói Diệp Duy thiên phú kém cỏi? Những người trước kia nói thiên phú Diệp Duy quá kém, đều là có mắt mà không nhìn được ngọc ở trong đá. Diệp Duy mới chính là đệ nhất thiên tài của Diệp gia.

Giả như có một ngày, Diệp Duy đã trở thành Thần Văn đại sư, ai còn dám khi dễ Diệp gia, ai còn dám chủ ý đánh Diệp gia, Đồ gia thì như thế nào? Một trong tam đại thế gia của Thanh Nguyệt thành thì như thế nào? Lực uy hiếp của Thần Văn đại sư không kém. Cường giả cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên chút nào cả.

Không có bất kỳ người nào dám xem nhẹ gia tộc có Thần Văn đại sư trấn giữ.

Diệp Trọng khó có thể tưởng tượng, nếu như ông nội, phụ thân bọn hắn biết rõ Diệp Duy có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, sẽ kích động cuồng hi tới cỡ nào, Diệp gia đã bị áp chế quá lâu, quá lâu rồi.

"Sau này ai còn dám nói tiểu đệ của ta là phế vật, Diệp Trọng ta sẽ đánh vỡ đầu của hắn!" Diệp Trọng nắm chặt nắm tay, cười mở mà cười ha ha, nét âm u trên mặt lúc trước đã bay sạch.

"Mặc dù có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, trước tiên đệ phải tu luyện tới cảnh giới thất tinh Học Đồ, mới có thể hoàn thiện hoặc là tự nghĩ ra thần thông, dùng tốc độ tu luyện của đệ, mười năm tám năm nữa sợ là cũng khó có cái thành tựu gì, Diệp gia chúng ta còn cần phải dựa vào đường ca Diệp Trọng nhiều rồi" Diệp Duy thoáng có chút chán nản nói ra, hắn biết rõ tình huống của mình, đều muốn quật khỏi, tu vi trước hết phải đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ.

"Tam thúc, tam thẩm, ông nội bọn họ biết rõ thiên phú của đệ chứ?" đường ca Diệp Trọng chậm rãi hít vào một hơi, thoáng bình phục lại tâm tình kích động, nhìn qua Diệp Duy hỏi.

"Đệ còn chưa nói cho bọn họ biết, đệ chuẩn bị sau một thời gian ngắn nữa mới tìm bọn họ nói." Diệp Duy nói, nếu như là hắn bây giờ nói ra, đối với cục diện trước cũng thật sự vô bổ.

"Sự việc đệ có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, nên tìm thời cơ nói cho ông nội bọn họ a, nhưng ngàn vạn lần đừng cho nhiều người ngoài biết rõ" Diệp Trọng ngữ khí ngưng trọng nói ra, nếu như biết rõ Diệp Duy có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, Đồ gia tuyệt đối sẽ không để mặc cho Diệp Duy phát triển, một khi phong phanh để lộ ra, Diệp Duy sẽ rất nguy hiểm.

"Vâng!" Diệp Duy gật nhẹ đầu, trước mắt hắn còn không biết thiên phú của mình đạt đến trình độ nào, Lâm Tử Nghiên chuẩn bị đem hắn giới thiệu cho Dịch đại sư, chờ hắn thông qua được kiểm tra của Dịch đại trước đã rồi hãy nói.

Diệp Trọng vỗ một cái lên bả vai Diệp Duy, cười mở nói: "Phải nói cho ông nội trước, đệ cần tài nguyên tu luyện loại gì thì cứ trực tiếp nói với ta, đường ca sẽ giúp đệ giải quyết"

"Cảm ơn đường ca!"

"Là người một nhà không nên nói lời thừa" Diệp Trọng khắc khắc cười nói, Diệp Duy có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, hôm nay lại giúp hắn hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, tối nay tâm tình của hắn đặc biệt thoải mái.

"Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, còn có một chỗ tiết điểm có vấn đề, hoàn thiện chỗ sai lầm này có chút phức tạp, đệ cũng không có nắm chắc, đường ca, huynh phải phối hợp tốt với ta nhé!" Diệp Duy nhìn qua đường ca Diệp Trọng, trịnh trọng nói.

"Còn có một chỗ sai lầm?" Hai mắt Diệp Trọng đột nhiên sáng ngời, hắn kinh ngạc mà nhìn Diệp Duy, trải qua việc Diệp Duy hoàn thiện thần thông, thần thông Bạch Hổ Sát Sinh đã đạt đến cấp bậc thần thông Linh giai cao cấp đỉnh phong, lại còn có thể hoàn thiện tiếp? Sau khi tiếp tục hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh sẽ mạnh lên bao nhiêu đây?

So sánh với thần thông cấp độ cảm thuật? Hay là trực tiếp tăng lên một cấp bậc, đạt tới cấp bậc thần thông Huyền giai bình thường?

Diệp Trọng chẳng qua là cường giả cấp bậc tứ tinh Võ giả, chỉ có thể thi triển được Linh giai thần thông, Nguyên khí trong đan điền còn chưa đủ để đáp ứng thi triển ra được thần thông Huyền giai, nhưng mà nếu là thần thông Bạch Hổ Sát Sinh thật sự tăng lên một cấp bậc, đạt đến cấp độ thần thông Huyền giai, Thiên Đạo sẽ ban xuống lực lượng, làm tu vi, thiên phú Thức Hải của Diệp Trọng đều được tăng lên.

Hoàn thiện thần thông, cùng với việc làm cho thần thông tăng lên một cấp bậc, đều có thể đạt được lực lượng của Thiên Đạo, làm cho Thức Hải cùng tu vi đồng thời tăng lên, đây là lực lượng tới từ Thần Sơn muôn đời, loại lực lượng này vô cùng tinh khiết và cường đại, bằng với người bình thường khổ tu mấy năm.

Hơn nữa, nếu như là do chính mình hoàn thiện thần thông, lại có thể vượt cấp mà thi triển được.

"Chúng ta phải trang thủ thời gian a!" Ba ngày sau đó, đường ca Diệp Trọng liền phải cùng thiên tài hậu bối của Đồ gia đánh một trận, thời gian rất cấp bách, chỉ có hoàn thiện thần thông, hơn nữa phải khiến cho bản chất thần thông tăng lên một cấp bậc, lực lượng Thiên Đạo mới có thể ban xuống, tăng lên thiên phú cùng tu vi của Diệp Trọng đường ca, Diệp Duy không có nhiều thời gian để lãng phí.

"Chúng ta phải làm như thế nào?" Diệp Trọng chờ mong mà nhìn về phía Diệp Duy, tiếp tục hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, đến cùng là có thể đạt tới trình độ nào, hẳn đã có điểm không thể chờ đợi được rồi.

"Đệ cũng không rõ ràng lắm phải làm như thế nào để hoàn thiện tiết điểm này, chúng ta chỉ có thể trước tiên làm thử mấy lần, đệ xem Nguyên khí lưu động một chút, mới có thể đưa ra phán đoán" Diệp Duy trầm ngâm nói.

"Tốt! Đệ chỉ cần nói ra là được rồi, ta sẽ theo như lời đệ nói mà làm!" Diệp Trọng nhẹ gật đầu.

Hai huynh đệ nhìn nhau cười cười, ở trong đêm khuya, bắt đầu ra tay hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh.

Đã có kinh nghiệm lần trước giúp đỡ Lâm Tử Nghiên hoàn thiện Tam Trọng Triều Tịch Chương, lần này Diệp Duy quen việc dễ làm, liền bắt tay vào chỉ điểm Diệp Trọng làm như thế nào để hoàn thiện cơ cấu của tổ hợp Thần Văn.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Thiên Đạo Chi Lực

"Đạo thần văn thứ hai mươi ba tấn đi, vị trí đạo thứ ba mươi tám, đạo bốn cùng vị trí đạo thứ năm mươi bảy, sáu mươi ba thoáng đổi một cái, cái đạo này những đạo Thần Văn mảy điều chỉnh hướng lên trên một chút!"

Dưới sự chỉ điểm của Diệp Duy, Diệp Trọng bắt đầu phác họa nổi lên Thần Văn ở trong hư không, Diệp Trọng đối với thần thông Bạch Hổ Sát Sinh hầu như là quen thuộc đến tận xương tủy, khi thi triển ra vô cùng thuần thực, hơn nữa hai huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tâm ý tương thông, Diệp Duy thoáng chỉ điểm, Diệp Trọng liền có chỗ lĩnh hội, cho nên thi triển ra vô cùng trôi chảy.

"Đúng, chính là như vậy, từ từ mà đến, không được dịch chuyển quá nhanh" Diệp Duy thỉnh thoảng lại nhíu mày một chút, cố gắng cảm ứng Nguyên khí lưu động.

Mỗi một đạo Thần Văn đều cực kỳ phức tạp, hơn nữa thần thông Bạch Hổ Sát có một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn, so với Tam Trọng Triều Tịch Chương phức tạp hơn, muốn hoàn thiện được độ khó lại càng lớn.

Ở trong màn đêm, Diệp Duy, Diệp Trọng hai huynh đệ một mực chăm chú hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, lần lượt trải qua thất bại, sắc mặt Diệp Trọng cũng càng ngày càng tái nhợt.

Niệm lực, Nguyên khí tiêu hao quá lớn.

Tu vi của Diệp Trọng cũng chỉ là cảnh giới tứ tinh Vô giả mà thôi, Nguyên khí trong đan điền còn chưa đủ để cho hắn tiêu hao liên tục như vậy.

"Đường ca, trước tiên nghỉ ngơi một chút đi!"

Diệp Duy nhìn thấy Diệp Trọng sắc mặt tái nhợt, trên trán hiện đầy mồ hôi, cơ bắp toàn thân đều run rẩy, có chút lo lắng nói, hoàn thiện thần thông đích thực không phải một chuyện dễ dàng, hơn nữa dù sao cũng không phải là Diệp Duy tự mình thao tác.

"Ừ, nghỉ một lát"

Diệp Trọng nhẹ gật đầu, xoa xoa mồ hôi trán, không kiên trì nữa, hẳn xác thực là chống đỡ không nổi rồi, trong đan điền còn có một chút Nguyên khí, nhưng mà Niệm lực lại tiêu hao hầu như không còn rồi, đầu óc hỗn loạn, khiến cho tỉ lệ thất bại cao hơn, hỏng nhiều hơn được, hẳn chính xác cần phải nghỉ ngơi.

Diệp Trọng tại đây xếp bằng ngồi ở trong đình viện, yên lặng vận chuyển công pháp Lạc Tinh Quyết Diệp gia tổ truyền, khôi phục Nguyên khí và Niệm lực, Lạc Tinh Quyết là công pháp Huyền giai trung cấp, ở Thanh Nguyệt thành có thể cho là công pháp đỉnh cấp rồi, khôi phục Nguyên khí, Niệm lực tốc độ rất nhanh, qua hai canh giờ, lúc phương Đông đã nổi lên một quang trãi bạc, Diệp Trọng một lần nữa mở mắt, chậm rãi thở hắt ra, đứng lên.

"Chúng ta tiếp tục!"

Hai đầu lông mày đường ca Diệp Trọng không cách nào che giấu được sự mệt mỏi, hắn nhanh nắm chặt lại nắm tay, kiên định mà đi đến trước người Diệp Duy.

"Đường ca, trời đã sắp sáng rồi, nếu không hôm nay trước tiên chỉ như vậy thôi? buổi tối đệ lại đến?" Diệp Duy nhìn về mặt mệt mỏi của đường ca Diệp Trọng, lại nhìn sắc trời một chút, thoáng có chút lo lắng nói.

Suốt cả đêm đều thi triển thần thông, trên thân thể mệt mỏi vẫn còn có thể chịu được, nhưng tinh thần mệt mỏi cũng không phải dễ dàng khôi phục như

vậy, Lạc Tinh Quyết chỉ có thể khôi phục Niệm lực, cũng không thể làm cho tinh thần người ta dồi dào lên, thời điểm này đường ca Diệp Trọng cần phải nghỉ ngơi, cần ngủ một giấc thật tốt mới được.

Ba ngày sau, đường ca Diệp Trọng cùng Đỗ Hàn Nguyệt phải đánh một trận, tuy rằng thời gian có chút khẩn trương, bất quá chỉ cần cố gắng, thì vẫn đủ thời gian, Diệp Duy đối với phương thức lưu động Nguyên khí của thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, đã lý giải được vô cùng chính xác rồi, Diệp Duy không muốn đường ca cứ dốc sức liều mạng như vậy.

"Không có việc gì, ta còn cảm cự được!"

"Thử lại ba lượt, nếu giống như trước không có thành công, thì buổi tối lại tiếp tục tiếp" Diệp Trọng đường ca nhìn cảnh đèn lạng yên dần dần chuyển sắc, kiên trì nói.

"Cái này. . . Được rồi, thử lại ba lượt!" Diệp Duy có chút bất đắc dĩ gật gật đầu, hắn có thể lý giải được tam tinh vô vàng của đường ca.

Thất bại!

Thất bại!

Một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn lần lượt tiêu tán, rất hiển nhiên, Diệp Duy, Diệp Trọng hai huynh đệ hấn lại thất bại, cả đêm hi hục hoàn thiện thần thông đều đã thất bại, Diệp Duy đối với việc hoàn thiện thần thông đã thuần thục hơn nhiều, mỗi lần thất bại hấn đều có lĩnh hội mới.

Tiếp tục thử thêm một lần cuối cùng.

Nếu lại không thành công, bọn hấn cũng chỉ có thể chờ đến buổi tối lại tiếp tục, ban ngày Diệp Trọng còn phải đi theo ông nội tu luyện nữa.

"Thử một lần cuối cùng!" Diệp Trọng đột nhiên hít vào một hơi, mang theo một chút không khí ẩm ướt hơi lạnh vào tận phổi, Diệp Trọng trong thời gian ngắn đã thanh tĩnh lại rất nhiều.

Sáng sớm ngày hè, không khí cũng chưa oi bức quá mức, gió thổi nhẹ pha lẫn hơi đất thoang thoang bốc lên, làm cho Diệp Duy cùng Diệp Trọng hai huynh đệ bận rộn một buổi suốt cả đêm đều cảm thấy tinh thần trở nên tốt hơn rất nhiều.

"Đạo Thần Văn thứ hai mươi ba tàn đi, vị trí đạo thứ ba mươi tám, bốn mươi cùng đạo thứ năm mươi bảy, sáu mươi ba đổi chỗ cho nhau!"

"Vị trí đạo Thần Văn thứ mười hai bên trái, bổ sung thêm vào đạo Thần Văn thứ một trăm lẻ ba!"

Diệp Duy đứng ở trước người đường ca Diệp Trọng, cực kỳ thuần thục chỉ vào từng đạo Thần Văn đang hiện ra ánh sáng lấp lánh kia, trải qua vô số lần luyện tập, Diệp Duy đối với kết cấu Thần Văn tạo thành thần thông Bạch Hổ Sát Sinh đã rõ như trong lòng bàn tay.

Ngón tay của Diệp Trọng dựa theo từng lời chỉ điểm của Diệp Duy vũ động rất nhanh, cả đêm liên tục trải qua thất bại, sự phối hợp giữa hai người so với lúc đầu đã ấn ý hơn rất nhiều.

Leng keng!

Một đạo Thần Văn cuối cùng theo ngón tay Diệp Trọng vẽ ra, chỉ trong chốc lát, một trăm ba mươi sáu đạo Thần Văn lóe ra ngân quang chói mắt, một bộ lông hổ trắng rõ ràng có thể nhìn thấy được, trên trán hư ảnh Bạch Hổ đã có thêm một cái sừng đột nhiên ngưng tụ thành.

"Xích Viêm Độc Giác Hổ!" Diệp Trọng có chút rung mình, thần sắc vô cùng rung động, đây là một loại Yêu Thú phi thường cường đại.

Ngao ô ô ô ô!

Ngao ô ô ô ô!

Ngao ô ô ô ô!

Độc Giác Bạch Hổ ngửa mặt lên trời hét dài, tạo nên ba tiếng hô gầm đinh tai nhức óc, vang tận mây xanh, thanh âm hô gầm kia khiến cho mặt đất kịch liệt run rẩy lay động, mặt đất bị đánh rách tả tơi gạch đá văng khắp nơi.

Khi tiếng hô gầm kinh khủng vang lên, màng nhĩ Diệp Duy giống như bị dao đâm thủng, hấp đáp đáp trên mặt đất lui về phía sau liên tục vài bước, khí huyết không ngừng nhộn nhạo, sắc mặt trở nên tái nhợt thiếu chút nữa thì té ngã, bất quá trên mặt của hấn cũng lộ ra nét vui mừng khó có thể áp chế, cuối cùng đã thành công.

Với cảnh giới hiện tại của Diệp Duy đây chính là trạng thái tổ hợp Thần Văn hoàn mỹ nhất mà hấn có thể cảm ứng được.

Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, cuối cùng là có thể so sánh được với thần thông Linh giai cấm thuật, hay là lại tăng lên một cấp bậc trở thành thần thông cấp Huyền giai?

Đang lúc Diệp Trọng cùng Diệp Duy đắm chìm trong nỗi khiếp sợ xen lẫn cảm giác vui mừng muốn phát cuồng, đột nhiên từ trên trời phủ xuống một cột sáng màu trắng, chòm xuống thân thể Diệp Trọng.

Đắm chìm giữa biển sáng bạc rộng rãi mênh mông, sắc mặt Diệp Trọng đang tái nhợt lập tức đỏ ửng lên, lỗ chân lông khắp người liền giãn ra, nhận lấy lực lượng của Thiên Đạo tẩy rửa. Cổ lực lượng Thiên Đạo này, hùng dũng liên tiếp tiến vào trong cơ thể của Diệp Trọng.

Cổ lực lượng Thiên Đạo này so với lần Lâm Tử Nghiên hoàn thiện thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương thì cường đại hơn rất nhiều.

Dù sao Lâm Tử Nghiên chẳng qua chỉ hoàn thiện thần thông Linh giai cấp thấp, đem thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương từ Linh giai cấp thấp tăng lên tới Linh giai cao cấp, mà Diệp Trọng chính là đem thần thông Linh giai cao cấp, hoàn thiện trở thành thần thông cấp Huyền giai. Cho nên lực lượng Thiên Đạo kéo đến mênh mông cuộn cuộn không ngừng hơn xa Lâm Tử Nghiên khi đó gấp mấy lần.

Trong lúc nhất thời Diệp Trọng căn bản không có cách nào thu nạp quá nhiều lực lượng Thiên Đạo như vậy, hắn không ngừng cố gắng hấp thu, nhưng vẫn có không ít lực lượng Thiên Đạo tản mát ra ngoài.

Tại thời điểm Diệp Trọng đắm chìm trong lực lượng Thiên Đạo, trong lúc vô tình Diệp Duy cũng tiếp xúc phải một tia lực lượng Thiên Đạo, hắn lập tức đem một tia lực lượng Thiên Đạo này hút vào đến bên trong cơ thể, trong nháy mắt hắn giống như là đang ngâm mình trong suối nước nóng, toàn thân lỗ chân lông đều thư giãn ra, trong cơ thể Nguyên khí mênh mông cuộn cuộn dâng lên.

Diệp Duy bây giờ chẳng qua chỉ là cảnh giới cấp bậc nhị tinh Học đồ mà thôi, mặc dù chỉ là một tia lực lượng Thiên Đạo, đối với Diệp Duy mà nói cũng rất là có ích lợi rồi, Diệp Duy kinh hi mà cảm giác được rằng, đạo kim quang trong Thước Hải màu đỏ của chính mình càng trở nên nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Thần Thông Cấp Bậc Huyền Giai

Cột sáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, lực lượng Thiên Đạo mênh mông hướng đỉnh đầu hạ xuống, xông vào Thước Hải Diệp Trọng.

Àm!

Theo một hồi nổ vang trong đầu, rốt cuộc Diệp Trọng cũng đột phá cấp độ trước mắt, từ cảnh giới tứ tinh Vô giả bước chân vào ngũ tinh Vô giả.

Không ngờ tới lực lượng Thiên Đạo mạnh mẽ như thế, trong nội tâm Diệp Trọng cuồng hi không thôi, phải biết rằng hắn tiến cấp đến tứ tinh Vô giả còn chưa được bao lâu, dựa theo tiến độ hiện tại, nếu muốn đạt tới ngũ tinh Vô giả không biết là cần bao nhiêu thời gian, khả năng ít nhất phải một hai năm trở lên, lúc này đây Thiên Đạo lực lượng quán đỉnh, bằng với Diệp Trọng một hai năm khổ tu.

Tam Trọng Triều Tịch Chương chỉ là thần thông Linh giai cấp thấp, sau khi Diệp Duy hoàn thiện chỉ tăng lên một cấp bậc, làm cho Tam Trọng Triều Tịch Chương đạt đến cấp độ thần thông Linh giai trung cấp, mặc dù là như vậy nhưng cũng khiến cho Lâm Tử Nghiên hấp thu lực lượng Thiên Đạo lại trực tiếp bước chân vào cảnh giới Vô giả.

Còn lần này, Diệp Duy làm cho thần thông Linh giai cao cấp Bạch Hổ Sát Sinh trực tiếp vượt qua một cái phẩm giai, từ cấp độ Linh giai biến thành cấp độ Huyền giai.

Lực lượng Thiên Đạo ban xuống càng thêm mênh mông, tu vi Diệp Trọng mới vào cấp bậc tứ tinh trực tiếp tăng lên tới cấp bậc ngũ tinh Vô giả cũng rất bình thường.

Diệp Trọng không thể hấp thu được nhiều Thiên Đạo chi lực như vậy, lực lượng bị tản mát rất nhiều, nếu như hấp thu toàn bộ, sợ là tấn cấp lực tinh Vô giả cũng không phải là việc khó.

"Tu vi của ta đạt đến cảnh giới ngũ tinh Vô giả" Diệp Trọng thần sắc phấn khởi vô cùng, kích động nói: "Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh biến thành thần thông cấp bậc Huyền giai, Diệp gia chúng ta lại có thêm một môn thần thông Huyền giai rồi!"

Diệp Trọng đột nhiên nắm chặt nắm đấm, cảm ứng thấy được ở trong đan điền mênh mông Nguyên khí cùng với cơ bắp toàn thân ẩn chứa lực lượng rất kinh khủng.

Thần thông Huyền giai chính là nền móng căn bản của gia tộc.

Như Diệp gia bây giờ so với toàn bộ Thanh Nguyệt thành cũng tạm coi như cao cấp hơn gia tộc nhị lưu một chút, thần thông cấp bậc Linh giai cao cấp có khoảng chừng mười sáu môn, nhưng thần thông cấp bậc Huyền giai lại chỉ vụn vụn có ba môn mà thôi.

Thần thông cấp bậc Huyền giai có tiền cũng mua không được, chỉ có tại đấu giá hội ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một lần, mỗi lần bán ra đều là cái giá trên trời, mà bây giờ bởi vì Diệp Duy, thần thông cấp bậc Huyền giai lại có thêm một môn. Bình thường thần thông cấp bậc Huyền giai, giá trị đều là một cái giá tộc nhiều thế hệ truyền thừa.

Dưới tình huống bình thường thì cảnh giới cấp bậc Vô giả sẽ không có cách nào thi triển được thần thông cấp bậc Huyền giai, nhưng thần thông Bạch Hổ Sát Sinh là do Diệp Trọng tự mình hoàn thiện lấy, cho nên Diệp Trọng có thể vượt cấp mà thi triển.

"Tiểu Duy!" Diệp Trọng ánh mắt cực nóng mà nhìn qua Diệp Duy, "Tiểu Duy, ngươi là thiên tài! Chính thức thiên tài!" Diệp Trọng nắm lấy bả vai Diệp Duy muốn phản kích động nói ra.

"Đệ cũng chỉ là gặp may mắn một chút mà thôi!" Diệp Duy cười nhạt một tiếng nói, chứng kiến đường ca của mình, Diệp Trọng tấn cấp, hơn nữa lại nắm giữ một môn thần thông cấp bậc Huyền giai, hẳn cảm thấy rất là vui vẻ.

"Hắc hắc Haaaa...! Quan nó là may mắn hay không phải may mắn, ta chỉ biết rõ rằng chính bởi vì đệ, tu vi của ta đã đạt đến cảnh giới ngũ tinh Vô giả, bởi vì đệ, Diệp gia chúng ta đã có nhiều hơn một môn thần thông cấp bậc Huyền giai rồi!" Giờ phút này bất luận có dùng thiên ngôn vạn ngữ thế nào đi nữa cũng không thể nào hình dung được tâm tình đang kích động của Diệp Trọng, trong lòng của hắn đối với Diệp Duy đang tràn đầy cảm kích.

Diệp Duy ở trong gia tộc vẫn luôn là không có tiếng tăm gì đây, thiên phú cũng là kém nhất, nhưng ai có thể nghĩ đến, chẳng bao lâu nữa chính là cái tiểu đệ thiên phú kém nhất này, lại có được thiên phú cảm giác Linh Hồn lực kinh diễm như thế?

"Tốt rồi, đường ca, đệ về trước đi ngủ!" Diệp Duy ngáp một cái, buồn ngủ díp mắt nói, thấy được tu vi Diệp Trọng đạt đến cảnh giới ngũ tinh Vô giả, sau khi học được cách hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, thần kinh Diệp Duy từ trạng thái đang căng thẳng được thư giãn buông lỏng xuống, lập tức con buồn ngủ từng đợt kéo tới giống như đại hồng thủy.

"Ân, đi ngủ đi, ta còn muốn tiếp tục luyện hóa lực lượng Thiên Đạo vừa mới hấp thu, tu luyện tiếp mấy lần thần thông Bạch Hổ Sát Sinh nữa" Diệp Trọng còn đang đắm chìm trong tâm trạng cuồng hỉ, tinh thần vô cùng phấn chấn, không cảm thấy có bất kỳ chút nào buồn ngủ.

Diệp Duy cáo biệt Diệp Trọng, đi trong ánh sáng mờ mờ, rón ra rón rén mà về tới gian phòng của mình, vui đầu vào giường nằm ngủ, hẳn thật sự rất mệt mỏi, cả đêm điều chỉnh Thần Văn, tinh thần đều rất căng thẳng, làm sao có thể không mệt?

Tầng sáng, màu xanh nhạt trên bầu trời khảm nạm vào mấy ngôi sao sắp tàn như ẩn như hiện, sương trắng mỏng lung, làm cho Diệp phủ như là khoác lên một tầng lụa mỏng hoa râm.

Gió nhẹ lay động, trong không khí đang thấm nham nhát làn hơi sương, Diệp Duy hiện tại đang ngủ say, Ông nội Diệp Chính Thanh long hành hổ bộ, sải bước mà đi đến trước tiêu viện của đường ca Diệp Trọng, ông đến chính là để huấn luyện Diệp Trọng.

"Trọng nhi năm nay mười bảy tuổi, là người mạnh nhất trong đám thanh niên đồng lứa của Diệp gia chúng ta, nhưng mà so sánh với thanh niên đồng lứa của Đồ gia vẫn là kém một ít, chưa nói tới người mạnh nhất Đồ Hàn Nguyệt cảnh giới lục tinh Vô giả kia, chỉ so với mấy vị ngũ tinh Vô giả khác, Trọng nhi cũng không thể đối phó được. . ."

"Nhưng, Diệp gia chúng ta không có sự lựa chọn nào khác, cố gắng hết sức nghe theo mệnh trời thôi!"

"May mà Trọng nhi cũng không chịu thua kém người ta, đêm qua có vài tiếng hổ gầm, trầm ổn hữu lực, chắc hẳn là trên thần thông Bạch Hổ Sát Sinh lại có đột phá mới!" Ông nội Diệp Chính Thanh lộ ra nụ cười vui mừng trên nét mặt già nua, sau khi trầm ngâm một chút, rồi đưa tay gõ cửa.

"Ai?" Trong đình viện, Diệp Trọng đứng đó, vẫn như trước đắm chìm trong cuồng hỉ không thôi. Sau đó hắn quay người ra mở cửa.

"Ông nội!"

Nhìn thấy ông nội râu tóc bạc trắng, hai đầu lông mày rõ ràng rất mệt mỏi, Diệp Trọng cảm thấy đau xót, những ngày này, ông nội Diệp Chính Thanh dường như đã già đi rất nhiều.

"Trọng nhi, thần thông Bạch Hổ Sát Sinh của cháu, có phải hay không đã có tiến triển mới?" Diệp Chính Thanh nhìn về phía Diệp Trọng, ánh mắt chờ mong mà hỏi thăm.

"Đúng vậy, Trọng nhi đã có đột phá mới!" Diệp Trọng rất muốn nói cho ông nội rằng, mình đã là ngũ tinh Vô giả, rất muốn nói cho ông nội rằng Diệp Duy giúp hắn hoàn thiện thần thông Bạch Hổ Sát Sinh, làm cho Diệp gia nhiều hơn một môn thần thông cấp bậc Huyền giai, nhưng cuối cùng lại cắn răng, cố kìm nén lại.

Chuyện này, nên để cho Diệp Duy chính mình nói ra.

"Thần thông Bạch Hổ Sát Sinh là thần thông cháu am hiểu nhất, Ông cũng không còn gì có thể dạy cho cháu rồi, hôm nay ông muốn huấn luyện cho cháu kinh nghiệm chiến đấu" Diệp Chính Thanh đứng thẳng nói, "Trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia chúng ta, cũng chỉ có thể dựa vào cháu là chính rồi, mấy đứa đệ đệ muội muội của cháu mặc dù thiên phú không tệ, nhưng sinh thời nếu muốn đột phá đến cảnh giới Ngưng Nguyên, vẫn có chút khó khăn. Nếu có một ngày, ta đã qua đời, các đệ đệ bọn muội muội phải nhờ vào cháu chăm sóc rồi."

Nghe được ông nội Diệp Chính Thanh nói, Diệp Trọng tranh thủ thời gian nói ra: "Ông nội tinh thần như Rồng như Hổ, ít nhất còn có thể sống thêm năm mươi năm nữa" Diệp Trọng nắm chặt lại nắm đấm, thiên tài lớp hậu bối của Diệp gia, cũng không chỉ mình hắn một người, còn có Diệp Duy nữa. Nghĩ đến Diệp Duy, Diệp Trọng mỉm cười, cuối cùng sẽ có một ngày, Diệp Duy sẽ đạt tới cảnh giới mà hắn cũng khó có thể sánh bằng.

Diệp Trọng quyết định trước tiên giúp đỡ Diệp Duy giấu giếm, ẩn tàng thực lực, đi theo ông nội khổ tu cả ngày, ông nội Diệp Chính Thanh chính là cường giả cảnh giới Ngưng Nguyên, hẳn tự mình kèm cặp, làm kinh nghiệm thực chiến của Diệp Trọng phong phú lên rất nhiều.

Chiến đấu có đôi khi không chỉ nhìn vào tu vi, thần thông, kinh nghiệm chiến đấu cũng là rất trọng yếu.

Diệp Trọng ban ngày đi theo ông nội tu luyện, buổi tối thì cùng một chỗ với Diệp Duy hoàn thiện thần thông, ba ngày này, dưới sự chỉ điểm của Diệp Duy, Diệp Trọng tổng cộng đã hoàn thiện được ba môn thần thông.

Ngoại trừ thần thông Bạch Hổ Sát Sinh đã tấn cấp đến cấp bậc huyền giai, còn có hai môn thần thông nữa.

Thần thông Linh giai cao cấp, Đạp Lăng Bộ.

Thần thông Linh giai cao cấp, Tam Kiếp Sát Kiếm.

Hai môn thần thông này cũng là thần thông chủ tu của Diệp Trọng, trong đó thần thông Bạch Hổ Sát Sinh là thần thông có uy lực mạnh nhất trong mười sáu môn thần thông Linh giai cao cấp của Diệp gia, hôm nay đã được Diệp Duy hoàn thiện thành thần thông cấp bậc Huyền giai, hai môn thần thông khác tức thì thua kém đi một ít.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Diệp Duy Tân Sự

Tu vi của Diệp Trọng là cảnh giới ngũ tinh Võ giả, nguyên khí trong đan điền không có cách nào đủ để chống đỡ cho hắn thi triển thần thông Huyền giai, nhưng bởi vì "Bạch Hổ Sát Sinh" thần thông là do hắn hoàn thiện lấy, có lực lượng Thiên Đạo chống đỡ, cho nên có thể thi triển vượt cấp.

Đạp Lăng Bộ vốn chỉ là thần thông Linh giai cao cấp bình thường, nhưng sau khi trải qua Diệp Duy hoàn thiện, Đạp Lăng Bộ đã đủ để so sánh với thần thông linh giai cao cấp đỉnh phong rồi.

Tam Kiếp Sát Kiếm nguyên bản cũng chỉ là thần thông Linh giai cao cấp bình thường, nhưng tiềm lực rất lớn, sau khi Diệp Duy hoàn thiện ba chỗ sai lầm, thần thông Tam Kiếp Sát Kiếm uy năng đã vượt qua cấp độ thần thông Linh giai cao cấp đỉnh phong, đạt đến cấp bậc thần thông cấm thuật.

Thần thông cấp độ Linh giai cao cấp cấm thuật, là thần thông mạnh nhất trong cấp bậc thần thông Linh giai, nhưng bởi vì thần thông cấm thuật đối với thân thể, Thức Hải tổn thương phi thường lớn, mặc dù là có thần thông cấm thuật, cũng hầu như không có người tu luyện.

Nhưng mà thần thông Tam Kiếp Sát Kiếm lại bất đồng, sau khi trải qua Diệp Duy hoàn thiện, thần thông Tam Kiếp Sát Kiếm tuy rằng đạt đến cấp độ thần thông cấm thuật, nhưng đối với thân thể cùng Thức Hải tổn thương rất ít, chỉ có tiêu hao Nguyên khí nhiều một chút mà thôi. Nếu như không phải bất đắc dĩ, đương nhiên là ít thi triển thì tốt hơn, bởi vì khi thi triển thần thông này đối với Diệp Trọng thân thể sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Ngoại trừ Diệp Duy, những người khác trong Diệp gia cũng không biết tu vi của Diệp Trọng đã đạt đến cảnh giới ngũ tinh Võ giả, không có ai biết Diệp Trọng nắm giữ thần thông cấm thuật, cũng không người nào biết Diệp Trọng nắm giữ thần thông Linh giai cao cấp Đạp Lăng Bộ.

Tuy rằng tu vi của Diệp Trọng chưa tới cảnh giới cấp bậc lục tinh Võ giả, nhưng đối mặt Đỗ Hàn Nguyệt thì ít nhất cũng đã có sức đánh một trận rồi. Không biết Diệp Trọng có thể có bao nhiêu phần thắng.

Qua đêm nay, ngày mai người của Đỗ gia sẽ gặp mang theo người nổi bật nhất trong đám thanh niên đồng lứa đến đây khiêu chiến, Diệp Trọng, Diệp Duy hai huynh đệ ngồi trên cây liễu trăm năm cực lớn ở trong đình viện, ở dưới ánh trăng mờ lung, tâm sự chuyện riêng của mình.

Diệp Duy đang nói đến chuyện giữa mình cùng Kiều Nhân Nhi phát sinh những chuyện kia.

"Kiều Nhân Nhi vậy mà dám nói ra những lời như thế, thật sự là rất quá phận. Nàng cho rằng nàng là ai?" Nghe được sự tình Diệp Duy hắn bị Kiều Nhân Nhi làm cho nhục nhã, Diệp Trọng sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi, nắm đấm nắm khanh khách rung động.

"Điều này cũng khó trách, hôm nay nàng đã là đệ tử Thanh Loan viện của Nam Tinh Viện, chỉ trách tự chính mình không hăng hái phấn đấu" Diệp Duy tuy rằng nói như vậy, nhưng trong đôi mắt hiện lên một tia thần thái kiên định, đây chẳng qua chỉ là quá khứ của hắn, hắn tin tưởng vững chắc, tương lai hắn nhất định có thể trở thành một cường giả.

"Tiểu Duy đệ không được tự xem nhẹ mình, dùng cảm giác Linh Hồn lực của đệ, sớm muộn có một ngày cũng sẽ một bước lên trời. Rõ ràng không ở cùng với hắn? Hừ hừ, không biết ai là Rõ ràng ai là Rắn, để cho nàng chờ hồi hận đi" Diệp Trọng vỗ vỗ bả vai Diệp Duy nói ra, Diệp Trọng tuy rằng không phải đệ tử Nam Tinh học viện, nhưng có thể tưởng tượng ba năm này Diệp Duy ở trong Nam Tinh học viện chịu bao nhiêu trào phúng cùng nhục nhã.

Nghĩ đến những năm gần đây Diệp Duy đã bị ức khuất nhiều, đáy lòng Diệp Trọng đột nhiên dâng lên một cỗ tà hỏa, hắn thật sự rất thương cảm cho Diệp Duy, mình bạch Diệp Duy chịu đựng khổ sở. Hành động của Kiều Nhân Nhi, hắn là làm tổn thương thương Diệp Duy rất nhiều. Ở Thanh Loan viện bị một người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã làm nhục trước mặt mọi người, trong nội tâm thống khổ bao nhiêu có thể nghĩ được.

Diệp Trọng trước kia cũng hỏi qua Diệp Duy sự tình ở học viện, nhưng Diệp Duy chưa từng có nói qua, hôm nay Diệp Duy lần thứ nhất mở rộng cửa lòng, đem chuyện này hoàn toàn nói cho Diệp Trọng.

Bởi vì những chuyện kia, từng là vết sẹo trong lòng Diệp Duy, cho đến hôm nay, rốt cuộc Diệp Duy mới thoải mái.

"Ha ha, Đệ sớm đã thành thói quen. Trước kia đệ cũng chỉ là đem Kiều Nhân Nhi xem như là muối mè mà thôi, ta cùng nàng xem như bà con, trong lòng cũng không có ý nghĩ gì khác, chẳng qua là không nghĩ tới nàng trở mặt như vậy, bất quá mọi chuyện cũng qua rồi. Diệp Duy ta cảm được thì cũng buông được, từ nay về sau, Diệp Duy ta cùng với nàng sẽ không có bất kỳ dây dưa gì nữa" Diệp Duy nghiêng người dựa vào bên trên chạc cây, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên trời, khẽ cười nói, hẳn có thể cảm nhận được tình cảm của đường ca Diệp Trọng phát ra từ nội tâm, điều này làm cho Diệp Duy trong lòng cảm thấy ấm áp rất nhiều.

Có được tình cảm huynh đệ chí thân quan tâm chính mình như vậy đủ rồi, về phần Kiều Nhân Nhi, mọi chuyện để cho gió cuốn đi.

Diệp Duy trong đầu đột nhiên xẹt qua một cái bóng dáng uyển chuyển, đó chính là Lâm Từ Nghiên, nhớ tới đủ loại cảm xúc cùng Lâm Từ Nghiên, Diệp Duy trong nội tâm không khỏi cảm thấy một tia ấm áp, ngoại trừ người thân trong nhà, chỉ sợ cũng chỉ có Lâm Từ Nghiên đối với chính mình rất tốt.

"Bất quá Lâm Từ Nghiên kia người dạy thay sư phụ ngược lại là rất không tồi, nàng có phải là đệ tử lớp Thiên tài? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?" Đường ca Diệp Trọng xoay chuyển lời nói, nhìn qua Diệp Duy hơi có thâm ý mà trêu ghẹo nói.

"Lâm Từ Nghiên? Mười lăm tuổi rồi a?"

Diệp Duy làm sao lại nghe không hiểu ẩn ý trong lời nói của đường ca Diệp Trọng, đôi má hơi non nớt lập tức trở nên đỏ bừng, có chút lúng túng gãi gãi đầu.

"Mười lăm tuổi?" Diệp Trọng khẽ vuốt cằm vừa cười vừa nói, "Tiểu Duy của chúng ta so với nàng cũng kém không nhiều. hơn có hai tuổi mà thôi!"

"Đường ca, chuyện cười này cũng không nên trêu đùa, lúc Lâm Từ Nghiên cho đệ Viêm Dương Luyện Thể Đan, nàng cũng không có nháy mắt lấy một cái, gia thế sâu không lường được, không phải là đệ có thể treo cao được đâu. . ." Diệp Duy nhún vai, tuy rằng hẳn đối với Lâm Từ Nghiên trong lòng rất có hảo cảm, nhưng trước khi trở thành Thần Văn đại sư, hẳn cũng không dám si tâm vọng tưởng.

"Nói hươu nói vượn, ở trên thế giới này có nữ hài nào mà tiểu đệ của ta không xứng? Lâm Từ Nghiên, Lâm Từ Nghiên, Thanh Nguyệt thành chúng ta, hình như cũng không có thể gia họ Lâm. . ." Diệp Trọng như có điều suy nghĩ mà nhẹ giọng lầm bầm, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra có đại gia tộc nào họ Lâm.

"Đường ca, thời gian không còn sớm, liên tục ba ngày huynh cũng không có nghỉ ngơi, đêm nay liền nghỉ ngơi cho tốt một chút, gánh nặng của gia tộc đã rơi vào trên người của huynh rồi" Diệp Duy nhìn nhìn ánh trăng treo trên cao, nhìn qua Diệp Trọng đang còn suy nghĩ nói.

Ngày mai, một trận chiến này rất là trọng đại.

Nghe được Diệp Duy nói, Diệp Trọng lập tức cảm thấy trên người đang mang trách nhiệm trọng yếu, thần sắc kiên định nói nói: "Nhất định. Kể cả là mất mạng, ta cũng nhất định phải thắng"

Bất kể như thế nào, đất tổ Diệp gia tuyệt đối là không thể chấp tay dâng cho người ta được. Bằng không Diệp gia mơ tưởng có thể ngăn được đầu ở Thanh Nguyệt thành, người của Diệp gia sợ là phải ly khai xa xứ rồi bỏ chỗ ở của mình đã truyền qua nhiều thế hệ rồi.

"Đệ đi về trước" Diệp Duy nhẹ gật đầu, thả người từ trên cây nhảy xuống đất.

"Tốt!" Diệp Trọng gật đầu nói, hẳn ngửa đầu nhìn vàng trắng sáng tỏ trên cao, hai tay nắm chặt nắm đấm, một trận chiến này, mặc dù thịt nát xương tan, hẳn cũng phải vì Diệp gia mà chiến, vì các tộc nhân mà chiến.

Với tư cách là đại ca của bọn Diệp Duy hẳn, Diệp Trọng không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Cường Giả Thất Tinh Ngưng Nguyên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm, tại nơi diễn võ trường của Diệp gia.

Người đến dần dần nhiều lên, nếu so sánh thì Diệp gia là thế gia uy tín lâu năm ở Thanh Nguyệt thành, còn Đỗ gia mặc dù chỉ là trong vòng trăm năm gần đây mới quật khởi, nhưng hôm nay đã có tên ở trên danh sách ba đại thế gia của Thanh Nguyệt thành.

Các hạng mục sinh ý của Diệp gia liên tiếp gặp chèn ép, tin tức gia tộc dần suy yếu, sớm đã lan truyền giữa các thế gia khác. Một ít gia tộc cùng Diệp gia từng có đụng chạm, cũng có ý định không kìm nén nữa, lục tục chuẩn bị. Mà mấy gia tộc cùng Diệp gia có quan hệ tốt, thì lại lo lắng không yên.

Tin tức hậu bối Diệp gia cùng Đỗ gia quyết đấu đã truyền khắp từng cái thế gia, hấp dẫn không ít thế gia phái người đến đây quan sát thi đấu.

Đám người quan sát vây quanh ở võ tràng, đều đang nhỏ giọng mà nghị luận với nhau.

"Lần này Diệp gia sợ là lãnh ít dữ nhiều rồi. Đỗ gia mang tâm bất thiện mà đến, nghe nói là hướng đất tổ Bắc Sơn Vịnh của Diệp gia mà đến đấy"

"Đất tổ Bắc Sơn Vịnh của Diệp gia chính là phần mộ của tổ tiên, làm sao có thể đơn giản mà chấp tay dâng cho người ngoài được. Nếu quả thật là nhượng bộ rồi, Diệp gia kia ở tại Thanh Nguyệt thành cũng mơ tưởng mà có thể ngẩng đầu lên rồi"

"Mà dù sao Diệp gia cũng đã xuống dốc rồi, chỉ có hai cường giả đạt đến cảnh giới Ngưng Nguyên, hơn nữa một cái tam tinh Ngưng Nguyên, một cái mới nhất Ngưng Nguyên. Mà Đỗ gia, mặc dù chỉ là trăm năm gần đây mới quật khởi đấy, nhưng trong gia tộc đã có đến sáu cường giả đạt đến cảnh giới Ngưng Nguyên, tu vi mạnh nhất gia chủ Đỗ Nguyên Minh đã là cảnh giới lục tinh Ngưng Nguyên rồi"

"Hậu bối Diệp gia so với hậu bối Đỗ gia kém nhau quá xa, lần này đoán chắc là Diệp gia bị thua không thể nghi ngờ"

Đám người vây xem hướng phía trước võ tràng nhìn lại, Diệp Chính Thanh ngồi ngay ngắn ở bên trên, nghiêm nghị uy nghiêm, một cỗ khí thế mệnh mông cuộn cuộn quanh quần bên người.

Đám người Đại bá Diệp Hải, Nhị bá Diệp Hàn, phụ thân Diệp Dịch, tiểu thúc Diệp Vũ, tiểu cô cô Diệp Tinh Tinh đều đứng ở phía sau Diệp Chính Thanh, Diệp Trọng, Diệp Hiền, Diệp Thu những thanh niên đồng lứa nổi bật của Diệp gia đứng ở hai bên trái phải, Diệp Duy không có tư cách tham gia tỷ thí lần này, chỉ có thể đứng ở nơi hẻo lánh hầu như không có người chú ý tới.

Cuộc tỷ thí này liên quan đến mảnh đất tổ Bắc Sơn Vịnh của Diệp gia, không người nào dám không coi trọng, người của Diệp gia cả đám đều mang thần sắc ngưng trọng, Diệp Trọng, Diệp Hiền mấy vị nổi bật thanh niên đồng lứa trên mặt càng mang theo vẻ khẩn trương không cách nào che giấu.

Diệp Duy tập trung nắm chặt nắm đấm, trận chiến này liên quan trọng đại, hy vọng đường ca Diệp Trọng có thể đứng vững trước áp lực, ngàn vạn lần không để thua, bằng không mà nói Diệp gia liền tràn đầy nguy cơ rồi. Một khi từ vị trí thế gia rơi xuống, nếu muốn leo lên sẽ rất khó khăn, hơn nữa Diệp Duy cảm giác được, võ xung quanh võ tràng có rất nhiều thế người của thế gia khác họ tới là để xem kịch vui đấy, nếu như Diệp gia suy tàn rồi, bọn hắn nhất định sẽ ném đá xuống giếng. (Ý là thấy người té giếng chết đuối lại không cứu mà còn tặng thêm vài viên đá)

Người của Đỗ gia còn chưa tới, bầu không khí đã vô cùng ngưng trọng.

"Gia chủ Đỗ Nguyên Minh của Đỗ gia, tướng quân Chu Vũ, hội trưởng Lăng Hà thương hội Đồng Hạ đến thăm" Theo âm thanh một tộc nhân bẩm báo truyền đến, không khí bên trong võ tràng lập tức biến đổi.

Mọi người vây xem đang nhỏ giọng nghị luận to nhỏ đều không hẹn mà cùng ngậm miệng lại, thần sắc khác nhau mà nhìn về phía cửa vào võ tràng.

"Để cho bọn chúng tiến vào" Diệp Chính Thanh hừ lạnh một tiếng, cánh tay nổi lên gân xanh, trầm giọng nói, "Đỗ gia thật đúng là nhọc lòng, vậy mà mời tới tướng quân Chu Vũ cùng hội trưởng Lăng Hà" Sớm đã nghe đồn, hai người kia cùng Đỗ gia cấu kết với nhau làm việc xấu, quả nhiên là như thế.

Đỗ gia mời đến tướng quân Chu Vũ, hội trưởng Lăng Hà, chính là muốn hướng Diệp gia tạo áp lực, nếu như Diệp gia thua, nhưng vẫn không muốn giao ra mảnh đất Bắc Sơn Vịnh, chỉ sợ cũng phải chịu đã kích đến như lỗi đình.

Ở cửa lớn của Diệp gia, một đám người chen chúc mà vào, thăm hòng trải đất, chiêng to trống lớn mà vào, đám người kia mặc đồng phục Đỗ gia, trước người vẽ Xích Huyết Ngân Kiếm, một cỗ kinh khí khắc nghiệt đập vào mặt.

So sánh mà nói, Diệp gia bên này khí thế liền yếu đi rất nhiều.

Mọi người túm tụm vào bên trong, gia chủ Đỗ gia Đỗ Nguyên Minh một đường đi tới, cùng hai người bên cạnh chuyện trò vui vẻ, không có đem Diệp gia để vào mắt chút nào.

Hai người bên cạnh hắn, một người trong đó là tráng hán trung niên, mặc chiến bào đen kịt, cật đầu đinh, trên khuôn mặt dữ tợn có một vết sẹo, tướng đi trầm ổn, quanh người toàn bộ tản ra sát khí máu tanh đáng sợ, khí thế rất kinh người, người này chính là tướng quân Chu Vũ của Phủ Thành chủ, cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên.

Nghe nói tướng quân Chu Vũ này tại Thần triều lúc vây quét phản nghịch, từng suất quân vây giết loạn dân, thấy người chất đầy đồng, hung danh truyền xa ở bên ngoài.

Một người khác trên người mặc một thân trường bào bằng Thiên Tầm Ti quý báu, dáng người hơi mập, trên mặt đáng tuổi cười thanh thản, phú quý bức người, tự nhiên mà tản ra khí thế cao quý chỉ mỗi hắn mới có.

Người này chính là hội trưởng Đồng Hạ của Lăng Hà thương hội tại Thanh Nguyệt thành, cảnh giới cấp bậc ngũ tinh Ngưng Nguyên.

Tại sau lưng ba người bọn họ, mười tên thanh niên đi theo, những thanh niên kia trên mặt đều mang theo vẻ ngênh ngang không ai bì nổi, đối với Diệp gia xoi mói, trong ngôn ngữ tràn đầy khinh thường. Hậu bối Đỗ gia nhân tài đông đúc, mười tên thanh niên này chính là những người nổi bật nhất trong đám hậu bối của Đỗ gia, nhất là Đỗ Hàn Nguyệt trong đó, cảnh giới lục tinh Vô giả, tại toàn bộ thể hệ trẻ tuổi bên trong Thanh Nguyệt thành, cũng có thể sắp xếp vào danh sách năm vị trí đầu.

Mọi người Diệp gia đứng ở xa mà hướng phía bên này nhìn lại, đều toát ra ánh mắt cừu hận không che dấu, hai tháng này bởi vì Đỗ gia chèn ép, sinh ý của Diệp gia rút xuống nghìn trượng, khổ không thể tả.

Nghèo khổ một chút cũng không có gì, nhưng mà mục tiêu của Đỗ gia là mảnh đất tổ Bắc Sơn Vành của Diệp gia.

Mặc dù thịt nát xương tan, cũng không thể vứt bỏ mảnh đất tổ của Diệp gia đã qua nhiều thế hệ truyền thừa tới nay.

"Nguyên Minh huynh, xem ra, Đỗ gia các người đắc tội với người của Diệp gia không nhẹ a" Dáng người hơi mập, phú quý bức người Đồng Hạ lạnh nhạt nhìn lướt qua mọi người Diệp gia, cười ha ha mà trêu ghẹo nói.

"Không thể trách tội người khác, chỉ là do bọn chúng tài trí bình thường mà thôi" gia chủ Đỗ gia Đỗ Nguyên Minh khước miệng hơi nhếch lên, có vài phần khinh thường mà nói, "Thương trường như chiến trường, thua chỉ có thể trách chính mình không có bản sự, không thể trách người bên ngoài"

"Vậy cũng được, có Lữ Phong công tử tọa trấn Đỗ gia, hơn nữa con đường làm ăn của Đỗ gia các người, Thần Quyền sinh ý, Vạn Cốt Đạo Khí, ai có thể cạnh tranh qua được các người?" Đồng Hạ hắc hắc cười sang sảng một tiếng, giữa Lăng Hà thương hội cùng Đỗ gia cũng có hợp tác rất nhiều.

Lữ Phong trong miệng Đồng Hạ là đệ tử cao cấp nhất của Mục đại sư, Thần Quyền sinh ý, Vạn Cốt Đạo Khí sinh ý của Diệp gia sở dĩ khó có thể cạnh tranh được, đều là bởi vì người kia.

Toàn bộ Thanh Nguyệt thành tổng cộng ba vị Thần Văn đại sư, theo thứ tự là Dịch đại sư, Ninh đại sư cùng Mục đại sư. Bên ngoài có tung tin vịt, cái vị Lữ Phong kia là con riêng của Mục đại sư, không biết chính xác có phải hay không.

"Lữ công tử cùng Đỗ gia chúng ta hợp tác, đó là vì hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, hy vọng Diệp gia có thể thức thời chút ít, thứ mà Lữ công tử muốn, Diệp gia tốt nhất ngoan ngoãn mà dâng lên" Đỗ Nguyên Minh có chút cười lạnh nói, trong mắt hiện lên một tia tình thế bất buộc, Lữ công tử muốn mảnh đất Bắc Sơn Vành kia là đất tổ của Diệp gia, chỉ cần Đỗ gia giúp đỡ Lữ công tử lấy được mảnh đất tổ kia, Lữ công tử sẽ cùng Đỗ gia ký một bản khế ước hợp tác ba mươi năm.

Về phần vì cái gì Lữ công tử đối với mảnh đất tổ Bắc Sơn Vành kia cảm thấy hứng thú, Đỗ Nguyên Minh trong nội tâm cũng có vài phần nghi hoặc.

"Diệp gia không còn sự lựa chọn nào khác, trận chiến này Diệp gia phải thua, thế hệ thiên tài trẻ tuổi của Đỗ gia, Diệp gia căn bản không thể nào có thể so sánh được" Khuôn mặt tràn đầy âm khí tướng quân Chu Vũ trầm giọng nói ra, giữa hắn và Lữ Phong, cũng có một ít giao dịch, chuyện này hắn nhất định phải giúp đỡ Lữ Phong làm cho thỏa đáng.

"Diệp huynh, hai ba tháng không gặp, người tựa hồ già đi rất nhiều, Thân là Diệp gia gia chủ, người cần phải chú ý thân thể của mình, nếu là lão nhân gia người không cẩn thận mà qua đời, một đại gia đình của người đều muốn lang thang đi ăn xin rồi!" Đỗ Nguyên Minh nhìn về phía Diệp Chính Thanh bên trên võ tràng cười vang nói, âm thanh cuộn cuộn như sét đánh vang lên, làm cho mọi người xung quanh võ tràng khí huyết đều chấn động.

Cái này là thực lực của cường giả cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên sao?

Xung quanh võ tràng từng người của các thế gia sắc mặt đều tái nhợt, đập đập trên mặt đất lui về phía sau. Bọn họ đều là đệ tử bình thường của các thế gia khác, bình thường cơ hội gặp được gia chủ đều rất ít, ở đâu từng gặp qua cường giả cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên?

Toàn bộ Thanh Nguyệt thành, có thể đạt tới được cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên, số lượng cũng đếm không quá mười ngón đầu tay mà thôi.

Một đám tộc nhân đang đứng sau lưng Diệp Chính Thanh cảm nhận được khí tức cường đại kia áp bách mà đến, sắc mặt không khỏi tái nhợt, đây chính là khí tức của cường giả thất tinh Ngưng Nguyên.

Diệp Chính Thanh quanh người mênh mông cuộn cuộn chi khí từ người phát ra, bảo vệ quanh thân, chống cự lại khí tức áp bách tràn đầy đến từ Đỗ Nguyên Minh, trầm giọng nói ra: "Không cần nhọc sức Đỗ gia chủ hao tâm tổn trí, lão già ta đây thân thể tốt lắm, tối thiểu còn phải sống tiếp năm mươi năm nữa. Ta sống lâu như vậy, so với sự mạnh mẽ bá đạo của Đỗ huynh đây, cũng đã thấy qua không biết bao nhiêu người, thế nhưng kết cục của những người này nguyên một đám đều rất thảm, duy chỉ có lão già ta còn đang sống rất tốt đấy"

Diệp Chính Thanh không chút nào yếu thế, tuy rằng khí thế không bằng Đỗ Nguyên Minh, lại có một loại lực lượng đánh thẳng vào nhân tâm.

Mặc dù là có ông nội hỗ trợ cản trở một bộ phận khí thế, Diệp Duy đứng ở trong góc phía sau khí tức áp đến vẫn cuộn cuộn như củ, dưới cổ lực lượng áp bách này, Diệp Duy cảm giác Thúc Hải đều muốn bị đập vụn rồi.

Thực lực của hắn quá yếu, cường giả cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên chỉ cần một tia lực lượng tản ra, cũng có thể mang hắn nghiền cho nát báy.

"Không được. mọi người trong nhà của ta đều không khuất phục trước khí thế của Đỗ Nguyên Minh, ta cũng sẽ không thể" Diệp Duy trên trán đã chảy ra một tầng mồ hôi mịn, trong Thúc Hải đang dốc sức liều mạng mà ngăn cản.

Dưới khí thế áp bách của cường giả thất tinh Ngưng Nguyên, Thức Hải của Diệp Duy mãnh liệt mà co rút lại, cái loại kịch liệt đau đớn này giống như là muốn đem đầu của hắn làm cho nổ tung.

"Ta không thể thua!" Trong nội tâm Diệp Duy điên cuồng hét lên, cho tới bây giờ, hắn đều là một kẻ yếu nhất trong gia tộc, hắn rất không cam lòng, hắn phải thay đổi trở thành mạnh mẽ.

Diệp Duy nhìn không tới chính là, trong lòng của hắn cố ý niệm kiên định này, đang hóa thành một cỗ lực lượng vô hình, xông thẳng lên trời mà đi.

Lờ mờ giữa Thức Hải, Diệp Duy lại thấy được tòa Thần Sơn nguy nga, trong thức hải một đạo ánh sáng thâm sâu chột lóc lên.

Oanh!

Trong thức hải của hắn giống như là vật gì đó vừa mới nổ tung, con bùng nổ này làm Diệp Duy đau đớn vô cùng sắc mặt trắng bệch, nhưng là tại nơi này thời khắc, Thức Hải Diệp Duy nhanh chóng khuếch trương lên, thân thể đối với Nguyên khí cảm ứng tựa hồ như càng mạnh, tu vi đột nhiên tăng vọt.

Bành!

Nguyên khí bắt đầu khởi động, thân thể Diệp Duy dưới sự tắm bổ của Nguyên khí, gân cốt cũng đều trở nên cường tráng rất nhiều.

Dưới khí thế áp bách của cường giả cảnh giới thất tinh Nguyên, tu vi Diệp Duy từ cảnh giới nhị tinh Học đồ đã đột phá đến cảnh giới tam tinh Học đồ, nhanh chóng mà tăng lên một cấp.

Cảm xúc của Diệp Duy không khỏi ba động dâng trào, không nghĩ tới rõ ràng mình lại nhân họa đắc phúc, thăng cấp đến cảnh giới tam tinh Học đồ rồi.

Nếu như đổi lại là trước kia, chỉ sợ hắn phải trải qua mấy năm khổ tu, mới có thể đạt tới cảnh giới tam tinh Học đồ. Cùng với người khác bắt đầu chính là, Diệp Duy từ ngộ Thần Văn, có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, người khác là càng về sau tu luyện càng khó, mà Diệp Duy, chỉ cần tu luyện tới cảnh giới thất tinh Học đồ, là hắn có thể bắt đầu hoàn thiện hoặc là tự nghĩ ra thần thông, đạt được lực lượng Thiên Đạo, đến lúc đó tu vi tăng lên ngược lại sẽ nhanh hơn.

Nhưng mà nếu muốn tăng lên tới cảnh giới thất tinh Học đồ, đối với Diệp Duy chỉ có Thức Hải Hồng cấp mà nói là quá khó khăn, mỗi khi tăng lên một cái cảnh giới, khoảng cách tới cảnh giới thất tinh Học đồ lại càng gần, Diệp Duy lại càng kích động.

Thế cục của Gia tộc đang đầy nguy cơ, hắn nhất định phải mau chóng đạt tới cảnh giới thất tinh Học đồ.

Chỉ có đạt tới cảnh giới thất tinh Học đồ, hắn mới có thể có được năng lực cải biến vận mệnh của gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Đạo Khí Xa Liễn

Tại bên trên võ tràng ở Diệp gia, tuy rằng thi đấu còn chưa có bắt đầu, nhưng bầu không khí cũng đã giương cung bạt kiếm.

Sau khi nghe Diệp Chính Thanh nói, sắc mặt Đỗ Nguyên Minh càng ngày càng âm trầm, trong nội tâm cả giận hừ lên một tiếng, lão già không chết miệng lưỡi bén nhọn, để ta xem ngươi còn có thể mạnh mẽ đến bao lâu.

Mấy thành viên Đỗ gia mấy người tại cái bàn đối diện với Diệp gia tại võ tràng, Đỗ Nguyên Minh, tướng quân Chu Vũ cùng đám người Đồng Hạ lạnh nhạt mà ngồi xuống, không đem người của Diệp gia để vào mắt chút nào.

Đỗ Nguyên Minh xem nơi đây là nhà của Đỗ gia sao?

"Diệp Chính Thanh, ở trước mặt của tướng quân Chu Vũ, hội trưởng Đồng Hạ, ta hỏi ngươi một lần nữa, mảnh đất Bắc Sơn Vịnh kia, ngươi có nguyện ý bán hay không?"

Đỗ Nguyên Minh đường đường ngửa to đầu lớn ngồi ở trên mặt ghế, con mắt giống như chim ưng rình mồi nhìn chăm chăm vào Diệp Chính Thanh, hừ lạnh một tiếng nói: "Hiện tại ngươi đối với còn kịp, Đỗ gia ta cũng không phải người hẹp hòi, biết rõ mảnh đất Bắc Sơn Vịnh kia là đất tổ của Diệp gia các ngươi, ta nguyện ý trả giá mười hai vạn lượng bạc rỗng"

"Nếu là ngươi còn chấp mê bất ngộ, đợi sau khi tỷ thí xong, giá cả sẽ không phải là mười hai vạn lượng bạc rỗng nữa đâu".

"Lúc đó, ta cho ngươi tối đa là một trăm lượng bạc rỗng phí an gia, tránh cho Diệp gia các ngươi khỏi phải lưu lạc đầu đường xó chợ, không lại nói Đỗ gia ta đây không đủ nhân nghĩa" Đỗ Nguyên Minh trong lời nói mang theo ý tứ vô cùng cuồng ngạo, kiêu ngạo mà nói.

Nghe được Đỗ Nguyên Minh nói, trong đôi mắt Diệp Duy bỗng nhiên hiện lên một tia hàn mang, trong lòng phần nộ tới cực điểm. Đỗ gia từng bước chèn ép như thế, xem bộ dáng đúng là không đem Diệp gia làm cho tan cửa nát nhà thế không bỏ qua

"Diệp gia ta chưa chắc sẽ thua, nếu như Đỗ gia các người thua, Đỗ gia các người liền phải buông tha cho công việc kinh doanh Thần Quyền, Man Cốt Đạo Khí, tửu lâu, mã trận, vải vóc, của chúng ta, hy vọng Đỗ gia các người không được nuốt lời" Diệp Chính Thanh nhìn qua Đỗ Nguyên Minh trầm giọng nói ra, tuy rằng biết rõ hy vọng thắng lợi vô cùng xa vời, nhưng khí thế của Diệp Chính Thanh cũng không có yếu đi chút nào.

"Đỗ gia chúng ta thất bại?" Đỗ Nguyên Minh cực kỳ khinh thường mà nhìn lướt qua thế hệ trẻ tuổi Diệp gia, cười lạnh một tiếng, "Chỉ bằng mấy người các người sao? Diệp Chính Thanh, chỉ cần Diệp gia người có bản lĩnh thắng được, Đỗ Nguyên Minh ta nói được thì làm được"

"Có tướng quân Chu Vũ, hội trưởng Đồng Hạ ở đây làm chứng, Diệp gia các người cũng không cần lo lắng Đỗ gia chúng ta sẽ nuốt lời" Đỗ Nguyên Minh cười ngạo nghễ, vô tình lạnh nhạt nói ra.

"Nói mà không có bằng chứng, tốt nhất là ký một bản khế ước đi" Diệp Chính Thanh xuất ra khế ước đã sớm chuẩn bị trước, tay phải lẳng không phát ra, từng đạo Thần Văn buộc vòng quanh trương khế ước kia thẳng tắp mà bay đi, lơ lửng ở trước ngồi gia chủ Đỗ gia Đỗ Nguyên Minh.

Thần thông của Diệp gia hư không nhiếp vật.

"Cũng tốt, ta còn lo lắng Diệp gia các người quyết nợ đây!" Đỗ Nguyên Minh khẽ hừ một tiếng, nhìn thoáng qua khế ước, không có chút gì do dự, trực tiếp nhấn xuống thủ ấn, cười lạnh nói, "Chúng ta trước tiên nói rõ ràng, trong lúc luận võ, sinh tử không thù oán"

Nghe được Đỗ Nguyên Minh nói, Diệp Chính Thanh khẽ rung mình trong lòng, nhìn đám người Diệp Trọng liếc qua.

Ánh mắt Diệp Trọng kiên nghị mà nhìn Diệp Chính Thanh, trịnh trọng gật gật đầu.

Thời điểm này, hẳn không thể lùi bước, trong lòng Diệp Chính Thanh phiền muộn thâm lương, nhưng vẫn nhấn xuống thủ ấn bên trên khế ước luận võ.

"Quy tắc so tài, hai bên có thể phái ba người con cháu trong gia tộc lên đài thi đấu, độ sức một chọi một, bị thua thì lui ra, cuối cùng bên nào còn có người trụ được cuối cùng ở trên võ đài, coi như là bên đó chiến thắng. Hai vị gia chủ có gì dị nghị không?" Tướng quân Chu Vũ trong đôi mắt hiện lên một tia lệ khí, nhìn chung quanh một vòng nói.

"Không có gì dị nghị" Diệp Chính Thanh trầm giọng nói.

"Không có gì dị nghị" Đỗ Nguyên Minh cũng tràn đầy tự tin mà đáp, vô luận Diệp gia gãy dựa như thế nào, cũng không có bất kỳ phản thắng nào. Nhìn thoáng qua thế hệ trẻ Đỗ gia, trên mặt Đỗ Nguyên Minh toát ra nụ cười lạnh lùng cực kỳ tự phụ.

"Hiện Hồng người đi đi" Đỗ Nguyên Minh tại Đỗ gia bên này tùy ý chỉ một người, nói ra.

"Vâng"

Đỗ Hiện Hồng khoe miệng ẩn chứa một tia cười lạnh buốt bình, sai bước mà đi lên trên Diễn Võ Trường.

Đỗ Hàn Nguyệt là lục tinh Võ giả, ba người Đỗ An Dịch, Đỗ Thừa Chí, Đỗ Vân Phàm đều là ngũ tinh Võ giả, mà Diệp gia mạnh nhất có Diệp Trọng cũng chỉ là tứ tinh Võ giả, Đỗ Nguyên Minh cảm thấy lại dễ cho Đỗ Hàn Nguyệt bốn người xuất thủ, thực sự là quá không biết xem trọng nhân tài rồi, liền chỉ phái một tên tứ tinh Võ giả lên sân đấu.

Đỗ Hiện Hồng là tứ tinh Võ giả, hẳn đủ sức để đánh bại thanh niên đồng lứa Diệp gia những tên được gọi là người nổi bật kia.

Lúc này, Đỗ Hàn Nguyệt đứng ở bên người Đỗ Nguyên Minh, đang mặc một bộ áo trắng, trên mặt toát ra vẻ cao ngạo, mấy tên Diệp gia này có ai xứng để cho hắn phải ra tay?

Đỗ Hiện Hồng là tứ tinh Võ giả, Diệp gia bên này có thể phái ai ứng chiến? Ngoại trừ Diệp Trọng, tựa hồ không có người nào là đối thủ của Đỗ Hiện Hồng, Diệp Trọng chính là người mạnh nhất trong đám thanh niên đồng lứa của Diệp gia, nếu bây giờ liền phái hắn đi lên, nhất định sẽ bị tiêu hao thực lực, đối với Đỗ Hàn Nguyệt lại càng không có phản thắng rồi.

Diệp Chính Thanh cũng không khỏi bi thương trong lòng, đường đường là Diệp gia, gia tộc hậu duệ Đế tôn, hôm nay lại xuống dốc đến như thế này, đám hậu bối trong thời kì suy tàn này, ai có thể chấn hưng lại Diệp gia?

Suru suru suru...

Ngay tại thời điểm Diệp Chính Thanh còn suy nghĩ để cho ai xuất thủ, một cổ Đạo Khí Xa Liễn đẹp đẽ quý giá bay đến, từng đạo Thần Văn vờn quanh thân xe, vàng sáng lấp loè, rực rỡ tươi đẹp chói mắt.

"Đạo Khí Xa Liễn!"

Diệp Chính Thanh, Đỗ Nguyên Minh, Chu Vũ cùng Đồng Hạ bốn người trên mặt đều lộ ra thần sắc nghi hoặc vẻ mặt ngưng trọng, tại Thanh Nguyệt thành người có tư cách cưỡi Đạo Khí Xa Liễn, có thể đem được trên đầu ngón tay.

Vị đại nhân vật nào đã đến?

Là thành chủ đại nhân? Hay vẫn là người trong liên minh Thần Văn sư? Hoặc là viện trưởng đại nhân Nam Tinh học viện?

Đang lúc mọi người còn đang khiếp sợ ánh mắt tràn đầy nghi hoặc ở bên trong, toàn thân Đạo Khí Xa Liễn màu xanh lam chậm rãi hạ xuống võ tròng bên cạnh Diệp gia, chợt một thân ảnh yếu điệu bóng dáng xinh đẹp, từ trong Đạo Khí Xa Liễn đi ra, đã rơi vào trong mắt mọi người.

"Tử Nghiên. . . Tỷ!" Một bên Diệp Duy nhìn rõ người vừa tới, miệng lập tức há to, kinh ngạc mà nhìn qua nữ hài thanh nhã đang chậm rãi đi xuống từ Đạo Khí Xa Liễn kia, ghen ngào kêu lên.

Đám người chợt im lặng xuống, Diệp gia, Đỗ gia, Chu Vũ tướng quân, Đồng Hạ ánh mắt đều hướng phía thiếu nữ nhìn lại.

Đang lúc ánh mắt mọi người đều tập trung tới, một vị thiếu nữ mặc quần áo xanh nhạt, bước nhẹ nhàng liên tục, từng bước chân ưu nhã, chậm rãi hướng về phía Diệp Duy đi tới, một đầu tóc dài mềm mại màu tím nhạt tùy ý buông xõa tại trên vai thom, khuôn mặt nhỏ nhắn tuy rằng hơi có vẻ non nớt, nhưng không có cách nào che giấu dung nhan tuyệt mỹ đủ để kinh thế hãi tục, gọi là nhan sắc chim sa cá lặn, cũng không quá đáng.

Người thiếu nữ này Cười Đạo Khí Xa Liễn mà đến, đến tới cùng là ai đây?

Đám thanh niên xung quanh Võ tròng tất cả đều chăm chăm nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Lâm Tử Nghiên, tất cả ánh mắt đều nóng rực, hô hấp dồn dập.

"Thế gian này lại có mỹ nhân xinh đẹp như vậy sao?" Đỗ Hàn Nguyệt đáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng nhìn về phía Lâm Tử Nghiên trong đôi mắt tràn đầy vẻ tham lam cuồng nhiệt.

Dung nhan tuyệt thế không thể bắt bẻ được, khí chất thanh nhã, cười Đạo Khí Xa Liễn, thân phận thần bí cao quý, trên cái thế giới này, cũng chỉ có cô gái như vậy mới xứng đôi với mình.

Đỗ Hàn Nguyệt tâm tình kích động, lòng ngực có chút ưỡn ra, sửa sang lại quần áo thoáng một phát, ho nhẹ hai tiếng, cất bước tiến lên, nện ra trên mặt nụ cười ôn hòa tự cho là không thể bắt bẻ, chuẩn bị cùng thiếu nữ tuyệt mỹ này lên tiếng gọi.

"Xin chào, ta là Đỗ Hàn Nguyệt một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành."

Nhưng mà, Lâm Tử Nghiên chẳng qua chỉ nhận nhạt mà nhìn lướt qua Đỗ Hàn Nguyệt, lại giống như là bình thường dường như không nhìn thấy hắn, trực tiếp đi qua bên cạnh Đỗ Hàn Nguyệt, mắt không hề chớp, hướng về phía đám thanh niên đồng lứa Diệp gia đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Đến Tìm Diệp Duy

Đỗ Hàn Nguyệt bàn tay duỗi ra định dưng ra giữa không trung, mang trên mặt nụ cười cứng ngắc, hồi lâu mới ngưng ngừng mà thu tay về, sắc mặt đỏ lên, giống như là bị người ta hung hăng cho một bạt tai.

Nụ cười trên mặt Đỗ Hàn Nguyệt sớm đã biến mất, ánh mắt oán độc, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Lâm Tử Nghiên, nếu không phải bởi vì Lâm Tử Nghiên là từ bên trên Đạo Khí Xa Liễn đi xuống, chỉ sợ Đỗ Hàn Nguyệt đã nhịn không được mà sớm động thủ.

Đỗ gia là một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành, Đỗ Hàn Nguyệt hẳn là người mạnh nhất trong đám thanh niên đồng lứa của Đỗ gia, toàn bộ Thanh Nguyệt thành, ai dám đem hắn không đề vào mắt như vậy?

"Cười Đạo Khí Xa Liễn, cô bé này bối cảnh khẳng định không đơn giản, nàng là hướng về phía Diệp gia đến hay sao? Cùng Diệp gia là quan hệ như thế nào?" gia chủ Đỗ gia Đỗ Nguyên Minh, tướng quân Chu Vũ, hội trưởng Đồng Hạ đều nhíu nhíu mày, âm thầm suy đoán.

Đám người Diệp Chính Thanh, Diệp Hải, Diệp Dịch, Diệp Tinh Tinh về mặt nghi ngờ nhìn qua Lâm Tử Nghiên đang chậm rãi đi đến, rất hiển nhiên bọn hắn cũng không biết Lâm Tử Nghiên là ai.

Nhưng Lâm Tử Nghiên là cười Đạo Khí Xa Liễn mà đến, tại Thanh Nguyệt thành có tư cách cười Đạo Khí Xa Liễn cũng chỉ ven vẹn rải rác có mấy người mà thôi, điều này làm đám người Diệp Chính Thanh không dám không coi trọng.

"Ông nội, mạnh khỏe" Lâm Tử Nghiên đối với Diệp Chính Thanh lễ phép khom người, âm thanh ngọt ngào vắn an, giọng nói thanh nhã nhẹ nhàng, êm tai như tiên nhạc, ánh mắt chợt lướt qua mọi người, tìm kiếm thân ảnh Diệp Duy ở trong đám người.

Trước đó vài ngày, Lâm Tử Nghiên đã từng nói qua, muốn đem Diệp Duy dẫn tiến cho Dịch đại sư, hôm nay sau khi được Dịch đại sư trả lời xong, Lâm Tử Nghiên liền có chút không thể chờ đợi được mà đến tìm Diệp Duy ngay.

"Tiểu cô nương, cháu tìm ai?" Diệp Chính Thanh nghi ngờ nhìn qua Lâm Từ Nghiên nhu thuận hiểu chuyện, từ trong ánh mắt Lâm Từ Nghiên, không khó nhìn ra tiểu cô nương này nhất định là đến đây tìm người.

Diệp gia có người quen với tiểu cô nương này?

"Cháu tìm Diệp Duy." Lâm Từ Nghiên nhìn hồi lâu, nhưng như cũ không nhìn thấy bóng dáng Diệp Duy, bèn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Diệp Chính Thanh nói ra.

Tìm Diệp Duy?

Đám người Diệp Chính Thanh, Diệp Hải, Diệp Dịch, Diệp Tinh Tinh đều ngây ngẩn cả người, tiểu cô nương này có dung nhan kinh thế, khí chất xuất chúng, bối cảnh sâu xa, đến đây là để tìm Diệp Duy hay sao?

Nếu là đến tìm Diệp Trọng, bọn hắn còn có thể hiểu một chút, dù sao Diệp Trọng cũng là người nổi bật trong đám thanh niên đồng lứa của Diệp gia, có tiểu cô nương ái mộ cũng là chuyện rất bình thường. Diệp gia hiện tại gia đạo sa sút, mặc dù là Diệp Trọng, chỉ sợ cũng không xứng với tiểu cô nương ở trước mặt này.

Nhưng tiểu cô nương này lại tới tìm Diệp Duy.

Thiên phú Thúc Hải của Diệp Duy chỉ là Hồng cấp, là thiên phú kém nhất trong đám thanh niên đồng lứa của Diệp gia, tại Nam Tinh học viện học tập ba năm, tu vi còn một mực dừng lại tại cảnh giới nhất tinh Học Đồ, bất luận là ở phương diện nào Diệp Duy cũng đều không hề thu hút chút nào, làm sao lại quen biết nữ hài xuất chúng như thế?

"Từ Nghiên. . . Tỳ, sao lại tới đây?" Diệp Duy mở miệng hỏi, cái chữ "Tỳ" này, hẳn thủy chung không có thốt ra thành tiếng chỉ mấp máy trong miệng, Diệp Duy đứng ở nơi hẻo lánh lẫn trong đám người đang chậm rãi đi ra, nhìn Lâm Từ Nghiên hỏi.

"Từ Nghiên? Tiểu cô nương này chính là người dạy thay sư phụ của tiểu đệ Diệp Duy sao? là Lâm Từ Nghiên kia?" Diệp Trọng đứng ở một bên trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, hẳn đã nghe Diệp Duy nói về Lâm Từ Nghiên, chẳng qua không nghĩ tới Lâm Từ Nghiên rõ ràng xinh đẹp như thế, Lâm Từ Nghiên thần thái ưu nhã cao quý, nhất định là được giáo dục rất tốt, nghe nói thiên phú cũng rất ưu tú.

Kiều Nhân Nhi cùng so sánh với Lâm Từ Nghiên, thật sự giống như là rom rác không đáng là cái gì rồi. Khó trách trong lòng Diệp Duy đã hoàn toàn không có bóng dáng Kiều Nhân Nhi.

Diệp Duy cùng tiểu cô nương này là quan hệ như thế nào? Đám người Diệp Chính Thanh, Diệp Dịch tất cả đều mở to hai mắt, kinh ngạc mà nhìn về phía Diệp Duy.

"Diệp gia kia, đến cùng là còn muốn luận võ hay không? Đám người không liên quan tranh thủ thời gian ly khai đi, không nên ở chỗ này ảnh hưởng luận võ" Bị Lâm Từ Nghiên bỏ qua trong nội tâm Đỗ Hàn Nguyệt rất bất mãn, phần nộ quát to một tiếng.

Nghe được Đỗ Hàn Nguyệt quát nạt, đôi mi thanh tú của Lâm Từ Nghiên cau lại, trên mặt toát ra thần sắc không vui, khẽ hừ một tiếng liếc lại Đỗ Hàn Nguyệt, nói: "Có biết là cất ngang người khác đang nói chuyện là rất không có lễ phép?"

Không có lễ phép? Trong nội tâm Đỗ Hàn Nguyệt âm thầm cười to, tiểu cô nương này xem chừng chưa từng trải qua sự đời, vì đến tìm tiểu tình nhân, rõ ràng đều không để ý hết thảy.

Đỗ Hàn Nguyệt đang định nói gì đó, muốn giáo huấn Lâm Từ Nghiên một chút, Đỗ Nguyên Minh đột nhiên kéo Đỗ Hàn Nguyệt lại, giữa đôi mắt của hắn lộ ra một tia sợ hãi thật sâu sắc, bởi vì hắn thấy được chỗ góc áo của Lâm Từ Nghiên, có thêm một đồ án hình hoa Uất Kim Hương, cái đồ án này nhỏ phi thường, đại khái chỉ có lớn chừng ngón cái, thường nhân căn bản không chú ý tới. Nhưng mà thân là cường giả cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên, Đỗ Nguyên Minh thấy được đồ án kia rất rõ ràng.

"Uất Kim Hương, chẳng lẽ là gia tộc đáng sợ kia?" Đỗ Nguyên Minh trong nội tâm đột nhiên trầm xuống, cảm giác trong lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh ngắt, mặc dù đối phương chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương, hắn cũng không cách nào dám sinh ra một tia tâm lý bất kính.

Gia tộc kia, căn bản không phải Đỗ gia có thể đối kháng được, bọn họ thậm chí chỉ cần phát tay một cái cũng có thể đem Thanh Nguyệt thành hủy diệt toàn bộ.

Đỗ Hàn Nguyệt rất kinh ngạc, phụ thân đây là ý gì, bất quá hắn cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện, sau khi Đỗ Nguyên Minh giữ chặt hắn, hắn cũng không dám lộn xộn rồi.

Diệp Chính Thanh như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Lâm Từ Nghiên.

Trong lúc mọi người ở đây suy đoán quan hệ giữa Lâm Từ Nghiên cùng Diệp Duy quan, chỉ nghe Lâm Từ Nghiên khẽ hé đôi môi đỏ mọng, cười nói: "Đi, Diệp Duy, cùng ta đi gặp Dịch đại sư"

"Đi gặp Dịch đại sư, ngay bây giờ sao?" Diệp Duy nhìn nhìn người của Đỗ gia phía đối diện, lại nhìn một chút Đỗ Hiền Hồng đã bước lên võ trường thi đấu, lông mày có chút nhíu lại.

Thi đấu giữa Đỗ gia và Diệp lập tức liền muốn bắt đầu, thời điểm này mình làm sao có thể đi đâu? Mặc dù biết chính mình ở tại chỗ này cũng không có gì ý nghĩa gì, nhưng Diệp Duy vẫn là không yên lòng.

Không yên lòng vì Diệp gia, không thể bỏ mặc đường ca Diệp Trọng.

Hiện tại hết thảy đều chỉ có thể dựa vào đường ca Diệp Trọng đến gánh vác rồi, mặc dù chính mình giúp đỡ đường ca Diệp Trọng hoàn thiện ba môn thần thông, nhưng tên Đỗ Hàn Nguyệt kia dù sao cũng là cảnh giới lục tinh Vô giả, so với đường ca Diệp Trọng thực lực của hắn chính xác là cao hơn hẳn một tầng.

"Ân, Dịch đại sư khó có được thời gian rảnh, nếu như ngươi bỏ qua cơ hội lần này, sau này còn muốn gặp được Dịch đại sư sẽ rất là khó khăn đấy" Lâm Tử Nghiên nói, nàng vẫn không rõ tình huống hiện tại ở vô trạch Diệp gia bây giờ rốt cuộc là như thế nào, không biết hiện tại tại đúng là thời khắc sinh tử tồn vong của Diệp gia, còn tưởng rằng chẳng qua là hai cái thế gia luận võ bình thường muốn độ sức mà thôi.

"Thế nhưng . . ." Lòng này Diệp Duy nhấn lại, do dự bất định.

Diệp Trọng đường ca có thể bằng vào thần thông Bạch Hổ Sát Sinh đánh bại Đỗ Hàn Nguyệt sao? Trong lòng Diệp Duy vẫn không yên, hắn vô cùng lo lắng cho đường ca Diệp Trọng.

Đối với tính cách của đường ca Diệp Trọng, để đạt được thắng lợi, dù là trả giá bằng sinh mạng, Diệp Trọng hắn cũng sẽ không nhủu mày chút nào.

Hắn có thể ly khai ở thời điểm này sao?

"Dịch đại sư muốn gặp Diệp Duy? Cái này, cái này rút cuộc là chuyện gì đây?" Nghe được Lâm Tử Nghiên cùng Diệp Duy đối thoại, mọi người Diệp gia tất cả đều bối rối.

Tất cả mọi người biết rõ, tại Thanh Nguyệt thành địa vị tối cao không phải Thành chủ, không phải gia chủ ba đại thế gia, cũng không phải viện trưởng Nam Tinh học viện, mà là Dịch đại sư.

Đến như là gia chủ ba đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành, thành chủ đại nhân, viện trưởng đại nhân những đại nhân vật này, muốn gặp Dịch đại sư cũng đều rất khó, chớ nói chi là những người khác.

Diệp Trọng đi đến bên người Diệp Duy, vỗ vỗ bả vai Diệp Duy, nói khẽ: "Diệp Duy, đây là cơ hội của ngươi, ngươi tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu như ngươi có thể được Dịch đại sư ưu ái, có thể thỉnh cầu Dịch đại sư trợ giúp Diệp gia chúng ta rồi"

"Đường ca. . ." Diệp Duy ngẩng đầu nhìn Diệp Trọng, cắn chặt môi, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"Đừng do dự nữa" Diệp Trọng trầm giọng nói, đem Diệp Duy đẩy đi ra.

Diệp Duy cắn răng một cái, nhìn về phía Lâm Tử Nghiên nói: "Tốt! Tử Nghiên tỷ, ta với ngươi đi"

Lâm Tử Nghiên trừng mắt nhìn, vẻ mặt nghi hoặc, để cho Diệp Duy đi gặp Dịch đại sư, không là một chuyện tốt sao? Vì cái gì bộ dạng Diệp Duy giống như là sắp bước lên đoạn đầu đài? Nàng cũng không minh bạch tình huống bây giờ.

"Diệp Duy, nếu là Dịch đại sư tìm ngươi, vậy thì tranh thủ thời gian đi đi" Diệp Dịch vỗ vỗ bả vai Diệp Duy nói, nghe Diệp Duy cùng Diệp Trọng nói chuyện, Diệp Dịch cảm giác, cảm thấy hai huynh đệ có chuyện gì đang gạt bọn hắn, Diệp Duy có thể được Dịch đại sư ưu ái? Điều này thật sự là chuyện khó có thể tưởng tượng ra.

Nhưng mà, nếu là Dịch đại sư đến gọi Diệp Duy đi gặp, vậy còn không tranh thủ thời gian sao? Diệp Duy ở tại chỗ này cũng không giúp được gì.

Bất kể là đám người Diệp Chính Thanh hay là Diệp Hải, Diệp Dịch, trong lòng đều tràn đầy nghi hoặc, bất quá bọn hắn cũng sẽ không ngăn cản Diệp Duy.

"Ta sẽ mau chóng trở về liền" Diệp Duy chậm rãi hít vào một hơi, Dịch đại sư muốn gặp chính mình, đây là cơ hội Tử Nghiên tỷ cho mình, mình muốn quật khởi, nhất định phải bắt lấy cái kỳ ngộ này cho bằng được. Giống như đường ca Diệp Trọng nói, nếu như mình có thể được Dịch đại sư ưu ái, có thể thỉnh cầu Dịch đại sư giúp đỡ Diệp gia giải vây rồi.

"Tử Nghiên tỷ, chúng ta đi thôi!" Diệp Duy không do dự nữa, nhìn về phía Lâm Tử Nghiên nói.

"Ừ!" Lâm Tử Nghiên gật đầu cười, mang theo Diệp Duy, kẻ vai sát cánh đi về hướng Đạo Khí Xa Liễn.

Ồ...ô...n...g

Đạo Khí Xa Liễn toàn thân màu xanh lam chấn động một chút sau đó chậm rãi bay lên, Thân Vãn ấn trận đẹp mắt đang không ngừng chảy xuôi, thúc giục nguyên khí tràn đầy xông lên, nghiền ép sóng khí, nương theo một hồi tiếng xé gió, gào thét lên bay vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Vãn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Thiên Phú Của Diệp Duyệt

Ánh mắt Diệp Chính Thanh thâm sâu nhìn về hướng Đạo Khí Xa Liễn đã đi xa, hần đột nhiên phát hiện, đối với một người cháu của chính hần, tựa hồ hần cũng không thể hiểu được.

"Trọng nhi, đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Diệp Hải nhíu mày hỏi, Diệp Trọng cùng Diệp Duyệt nhất định là có chuyện gì đang gat bọn hần.

Mọi người cũng đều đem ánh mắt nghi hoặc nhìn lên người Diệp Trọng.

Diệp Chính Thanh thần sắc nghiêm nghị mà nhìn Diệp Trọng.

"Tiểu Duyệt đệ ấy có được cảm giác Linh Hồn lực vô cùng nhạy cảm, có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, sự phụ của đệ ấy chuẩn bị đưa đệ ấy giới thiệu cho Dịch đại sư, trở thành đệ tử của Dịch đại sư." Diệp Trọng bị mọi người nhìn đến mức da đầu run lên, suy nghĩ một chút rút cuộc không thể giấu giếm, đem tất cả nói ra, trong lòng có chút áy náy, hần vốn là chuẩn bị để cho Diệp Duyệt tự mình nói ra, nhưng hiện tại đông đảo trường bối truy vấn dồn dập, hần cũng chỉ có thể nói ra.

"Cái gì? Có thiên phú trở thành Thần Văn đại sư? Muốn giới thiệu cho Dịch đại sư?" Diệp Dịch khiếp sợ trừng mắt nhìn Diệp Trọng, thân là phụ thân của Diệp Duyệt, vậy mà hần hoàn toàn không biết sự tình trọng đại như thế.

Mọi người cũng đều chấn kinh rồi, ngơ ngác nhìn Diệp Trọng, hoài nghi mình có phải nghe nhầm rồi hay không.

Qua nhiều năm như vậy, Thúc Hải Diệp Duyệt chỉ có Hồng cấp, ở trong đám tiểu bối của gia tộc, vẫn luôn là một kẻ tầm thường nhất, tuy rằng đám người Diệp Chính Thanh đều muốn xử lý sự việc công bằng, nhưng mà khó tránh khỏi cũng không để mắt đến Diệp Duyệt. Dù sao tiểu bối trong gia tộc thật sự nhiều lắm, mà tài nguyên thì lại có hạn, vì thế cho gia tộc tiếp tục truyền thừa lâu dài, chủ yếu tất cả tinh lực bọn hần đều đặt ở trên người mấy tiểu bối có thiên phú tương đối cao.

Thế nhưng chẳng ai ngờ được, Diệp Duyệt chỉ có Thúc Hải Hồng cấp, rõ ràng lại có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư. lúc này tâm tình của bọn hần, đã không biết phải hình dung như thế nào cho phải.

Không nghĩ tới, Diệp Duyệt kẻ bị bọn hần bỏ qua, lại là một kẻ rất không chịu thua kém trong đám tiểu bối.

"Có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư. Chẳng lẽ, Diệp gia chúng ta sẽ xuất hiện ra một Thần Văn đại sư sao?" Diệp Chính Thanh khó có thể ức chế kích động đang bắt đầu dâng lên trong lòng, trong giọng nói mang theo chút rung động.

"Mấy ngày hôm trước tưởng rằng Diệp Duyệt tu luyện không cố gắng mà ta đã quở trách nó. . ." Diệp Hải trong nội tâm không khỏi áy náy ....mà hối hận, xem ra hần một mực trách lầm Diệp Duyệt, thế nhưng là Diệp Duyệt vì cái gì không nói ra?

"Phụ thân, không có chuyện gì đâu, Tiểu Duyệt sẽ không để ý đâu, con cảm giác được Tiểu Duyệt hiện tại trưởng thành hơn rất nhiều" Diệp Trọng khẽ mỉm cười nói, mặt mũi tràn đầy vẻ tự hào.

Diệp Dịch hốc mắt hơi đỏ lên, những năm gần đây này, bởi vì vấn đề thiên phú của Diệp Duyệt, Diệp Dịch cùng Kiều Uyển buồn đến bạc cả tóc, hiện tại tất cả chưa xốt trong lòng tất cả đều đã hóa thành hạnh phúc vui sướng, trong nội tâm kích động không thôi: "Con trai, con thật sự rất không chịu thua kém người a"

Diệp Chính Thanh trên mặt toát ra một tia thần sắc vui mừng, hi vọng lớn nhất của hần hần, chính là Diệp gia có thể có người kế tục, chấn hưng gia tộc, Diệp Duyệt có được thiên phú trở thành Thần Văn đại sư, nói không chừng có thể làm cho Diệp gia đạt tới một cái đỉnh cao mới.

Diệp Chính Thanh chăm chú mà nắm chặt lại nắm đấm, nhìn về phía Đồ gia ở đối diện, ánh mắt kiên định, bất kể như thế nào, hôm nay bọn hần nhất định phải bảo trụ mảnh đất tổ của Diệp gia. Chỉ cần bảo trụ Đất tổ, vì Diệp gia tranh thủ một chút thời gian, có lẽ có thể đợi được Thần Văn đại sư thứ nhất của Diệp gia ra đời.

Ánh mắt Đồ Nguyên Minh lạnh lùng nhìn mọi người Diệp gia, hần mơ hồ mà nghe được mấy chữ Dịch đại sư.

"Diệp Chính Thanh đã cùng ký khế ước, chỉ cần Đồ gia ta đường đường chính chính mà đánh bại Diệp gia, có khế ước nơi tay, mặc dù là Dịch đại sư cũng không nói được cái gì"

"Coi như là các ngươi có thể gặp mặt Dịch đại sư thì như thế nào? Với tính cách lạnh nhạt xuất trần của Dịch đại sư, hần tuyệt đối sẽ không đơn giản nhúng tay vào sự tình Đồ gia ta cùng Diệp gia."

"Huống chi chỉ một cái Diệp gia nho nhỏ, làm sao có thể mời được đến Dịch đại sư?"

Đồ Nguyên Minh trong nội tâm âm thầm cười lạnh, Diệp gia đem hy vọng ký thác vào trên người Dịch đại sư quả thực là si tâm vọng tưởng, Công tử Lữ Phong đã muốn mảnh đất Bắc Sơn Vĩnh, Diệp gia bất kể có được thủ đoạn gì cũng không có chỗ mà dùng. Bất luận giấy dựa như thế nào, cuối cùng

khẳng định là phải ngoan ngoãn đem đất tổ mà giao ra đây.

"Diệp huynh, người của Đỗ gia ta đã đứng ở bên trên Diễn Võ Trường, Diệp gia các người định phái ai ứng chiến? không phải là các người sợ rồi đấy chứ?" Đỗ Nguyên Minh hướng phía Diệp Chính Thanh nhìn lại, đùa cợt mà nói.

Diệp Duy có được thiên phú cảm giác Linh Hồn lực rất cường đại, nhưng dù sao cũng chưa phải là Thần Văn đại sư, nếu như lần tỷ thí này thất bại, người Diệp gia phải ly tán, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể quật khởi trở lại, hơn nữa đất tổ Diệp gia bị đoạt, bọn hắn lại còn mất mũi nhọn mà đi gặp liệt tổ liệt tông?

Diệp Chính Thanh có chút cau mày, nhìn thoáng qua Diệp Trọng, Diệp Thu, Diệp Hiên ba người, Đỗ Hiên Hồng của Đỗ gia là tứ tinh Võ giả, ngoại trừ Diệp Trọng, thanh niên đồng lứa của Diệp gia chỉ sợ không có người nào là đối thủ của Đỗ Hiên Hồng.

"Ông nội, để cho con tới đi, tuy rằng con không phải là đối thủ của Đỗ Hiên Hồng, nhưng làm Đỗ Hiên Hồng tiêu hao một ít Nguyên khí, có thể vì đường ca Diệp Trọng trải đường." Diệp Hiên đứng dậy, nhìn qua Đỗ Hiên Hồng bên trên Diễn võ trường, trầm giọng nói ra.

"Ông nội, Đỗ Hiên Hồng là tứ tinh Võ giả, đường đệ Diệp Hiên nếu như đi lên cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, hãy để cho con trực tiếp ra tay đi" Diệp Trọng cũng đứng dậy, Đỗ gia có chuẩn bị mà đến, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, nếu như Diệp Hiên thất bại, chỉ sợ là sẽ rất thê thảm.

"Gia gia, để cho con xuất thủ trước!" Diệp Thu cũng đi ra, thần tình trên mặt kiên nghị.

Ba người tu vi cao nhất trong thế hệ trẻ tuổi Diệp gia đều tranh nhau ra tay, đối mặt sự kiêu chiến của Đỗ gia, không có bất kỳ người nào lùi bước, bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng tràng tỷ đấu này liên quan cái gì.

Tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không, nếu như Diệp gia suy tàn rồi, bọn hắn những đệ tử Diệp gia lại có thể còn đường để đi hay sao?

Coi như là liều tính mạng, cũng phải giữ vững cơ nghiệp của Diệp gia.

"Diệp Hiên, cháu tới đi"

Nhìn xem ba đứa cháu, Diệp Chính Thanh chần chờ hồi lâu, cuối cùng quyết định để cho Diệp Hiên xuất thủ trước. Diệp Trọng tu vi đã có một ít tiến triển, nhưng là không thể địch được ba người đối phương xa luân chiến, chỉ có thể hi vọng Diệp Hiên cùng Diệp Thu có thể tiêu hao một chút thực lực của đối phương.

"Vâng" Diệp Hiên gật đầu lia lịa, trên gương mặt non nớt mang theo thần sắc kiên quyết, từng bước một đi về Diễn Võ Trường, hướng về phía Đỗ Hiên Hồng đi đến.

Diệp Hiên vừa lên trận, bầu không khí lập tức càng thêm ngưng trọng, chiến đấu sẽ hết sức căng thẳng.

*****

Đạo Khí Xa Liễn toàn thân màu xanh lam, bên trên thân khắc đầy từng đạo Thần Văn, ánh sáng nở rộ sương mờ hoa mỹ bốn phía xung quanh, thân xe ba trọng dài rộng, xa xa nhìn lại giống như là một tòa cung điện nhỏ nhỏ trang nhã.

Sau khi từng đạo Thần Văn ẩn trận khu động, Đạo Khí Xa Liễn chạy như bay, lại hết sức vững vàng, ngồi ở bên trong xa liễn không cảm giác được bất luận cái gì chấn động, lặng yên bất động như trên đất bằng.

Bên trong Xa liễn phủ lên da Tuyết Điều quý báu, có đặt một cái bàn vuông bằng gỗ từ đàn tinh xảo cao nhã, khắp nơi đều toát ra vẻ sang trọng quý phái, nhưng mà Diệp Duy lại không có tâm tình để trong lòng những thứ này, người của hắn mặc dù đang ở bên trong Đạo Khí Xa Liễn, tâm vẫn còn ở Diệp gia, tại Diễn Võ Trường.

"Đỗ Hiên Hồng kia là cảnh giới tứ tinh Võ giả, đường tỷ Diệp Thu, đường ca Diệp Hiên đều không phải là đối thủ của hắn, Đỗ Hàn Nguyệt còn chưa có ra tay, mới trận chiến đầu tiên Diệp Trọng đường ca đã phải ra tay sao?" Diệp Duy cau mày, Đỗ Hàn Nguyệt là lục tinh Võ giả, đường ca Diệp Trọng mới chỉ là ngũ tinh Võ giả, mặc dù là ở trạng thái đỉnh phong thì khả năng đường ca Diệp Trọng chiến thắng được Đỗ Hàn Nguyệt rất là nhỏ, nếu là đường ca Diệp Trọng sớm phải tiêu hao Nguyên khí, đến lúc phải chống lại Đỗ Hàn Nguyệt thì càng thêm nguy hiểm.

Nhưng nếu đường ca Diệp Trọng không ra tay, thanh niên đồng lứa của Diệp gia không có người nào là đối thủ của Đỗ Hiên Hồng kia.

Nếu trận chiến này thất bại, không biết Diệp gia sẽ như thế nào?

"Diệp Duy, có tâm sự gì sao?" Lâm Từ Nghiên nhìn thấy tâm trạng của Diệp Duy tựa hồ có chút không đúng, ở bên trên Đạo Khí Xa Liễn, Diệp Duy một mực trầm mặc, bộ dáng một mực lo lắng, không khỏi quan tâm mà hỏi thăm.

Nàng cũng không biết thanh niên đồng lứa Đỗ gia cùng thanh niên đồng lứa Diệp gia thi đấu liên quan đến sinh tử tồn vong của Diệp gia, còn tưởng rằng chẳng qua là hai cái gia thi đấu bình thường với nhau. Tại Thanh Nguyệt thành, thậm chí tại toàn bộ Đại Chu Thần Triều, giữa thế hệ trẻ tuổi của các gia tộc thi đấu với nhau đều là chuyện rất bình thường.

"Không có gì." Diệp Duy lắc đầu nói, Đổ gia là một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành, quyền thế ngập trời, hiện tại Đổ gia là cùng với tướng quân Chu Vũ của Phủ Thành chủ, Đồng Hạ hội trưởng của Lăng Hà thương hội là răn chuốt một ô, cùng một giuộc với nhau, ba phương thế lực này liên thủ, Lâm Tử Nghiên có thể có biện pháp nào?

Hy vọng duy nhất chính là Dịch đại sư có thể ra tay.

Nếu như hắn biểu hiện ra thiên phú tuyệt, đạt được sự quan tâm của Dịch đại sư, có lẽ có thể thỉnh Dịch đại sư ra mặt giúp đỡ.

"Tử Nghiên tỷ, Dịch đại sư sẽ thu ta làm đồ đệ sao?" Diệp Duy nhìn về phía Lâm Tử Nghiên hỏi, trong lòng của hắn cũng không xác định.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Khảo hạch thu đồ đệ của Dịch đại sư

"Muốn trở thành đồ đệ của Dịch đại sư cũng không phải là chuyện dễ dàng, ta chỉ có thể giúp người giới thiệu lên, về phần người có thể hay không được Dịch đại sư nhìn trúng, còn phải xem biểu hiện của mình thế nào." Đôi mi thanh tú của Lâm Tử Nghiên cau lại mà nói, nhìn thấy thần sắc Diệp Duy, lập tức cười an ủi, "Bất quá người cũng không cần lo lắng quá mức, dùng thiên phú của người, chỉ cần triển khai bình thường, ta cảm thấy không có vấn đề gì, cảm giác Linh Hồn lực của người rất mạnh, thậm chí không kém gì Thần Văn đại sư chính thức, mặc dù trên phương diện tri thức về Thần Văn có chút chưa đủ cũng không có quan hệ gì, dù sao người còn quá trẻ tuổi. Tri thức về Thần Văn quá mức phức tạp, Thần Văn Đạo Tạng chính thức có tới bảy mươi hai bản, cho nên coi như là bây giờ chưa trở thành Thần Văn đại sư, cũng không việc gì, với thiên phú của người, hơn nữa có Dịch đại sư chỉ điểm, tương lai khẳng định có thể trở thành Thần Văn đại sư"

Lâm Tử Nghiên mang trên mặt nụ cười tươi như hoa xinh đẹp, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Diệp Duy, mắt mở to nhìn mà cổ vũ.

Tuy rằng không biết Diệp Duy hiện tại đang lo lắng chuyện gì, nhưng bây giờ đối với Diệp Duy mà nói, việc quan trọng nhất là gặp Dịch đại sư, cái này liên quan đến Diệp Duy cùng vận mệnh tương lai cả gia tộc của hắn.

Tại Đại Chu Thần Triều, Thần Văn đại sư là phi thường cao quý, tồn tại siêu nhiên, không có bất kỳ thế lực nào nguyện ý trêu chọc Thần Văn đại sư.

Ai dám cam đoan chính mình trong tương lai không có việc phải cầu Thần Văn đại sư giúp đỡ? Thần Văn đại sư chỉ cần vung tay vung lên, không biết sẽ có bao nhiêu cường giả nguyện ý vì bọn hắn mà bán mạng.

"Ta sẽ cố gắng hết sức" Nghĩ đến Diệp gia gặp phải khốn cực, Diệp Duy trầm giọng nói ra, nghĩ thầm sau khi gặp được Dịch đại sư nhất định biểu hiện ra thật tốt, nhất định phải đạt được sự đồng ý của Dịch đại sư.

Chỉ cần có thể được Dịch đại sư chấp nhận, thì có thể thỉnh cầu Dịch đại sư vì Diệp gia mà hóa giải nguy cơ trước mắt.

Đạo Khí Xa Liễn tốc độ thật nhanh, chỉ trong thời gian uống cạn chung trà, liền xuyên qua non nửa cái Thanh Nguyệt thành, đến Ngọc Anh Sơn biên giới của Thanh Nguyệt thành liền ngừng lại.

Ngọc Anh Sơn cũng không nguy nga, cũng không phải danh sơn thắng cảnh gì, nơi này rất bình thường, nhưng bởi vì Dịch đại sư ở tại bên trên ngọn núi này, làm tiểu sơn này tại Thanh Nguyệt thành liền có ý nghĩa không giống như bình thường.

Khắp nơi trên đỉnh núi toàn trúc tía, nơi đây có một tiểu viện đơn giản mộc mạc tọa lạc, bên trong có một tòa lầu nhỏ được làm toàn bằng trúc tía, Đạo Khí Xa Liễn đứng tại một chỗ đất trống ở bên ngoài.

"Đã đến"

Lâm Tử Nghiên mang theo Diệp Duy đi xuống khỏi Đạo Khí xa liễn.

"Dịch đại sư ở nơi này sao?" Diệp Duy nhìn bốn phía đánh giá, nhìn qua toàn tiểu viện lầu trúc cực kỳ bình thường này, thoáng có chút kinh ngạc mà hỏi thăm.

Ở trong suy nghĩ của Diệp Duy, Dịch đại sư là nhân vật như Thần như Thánh, cao cao tại thượng, căn bản không phải thường nhân có thể chạm đến được, ở trong tưởng tượng của hắn, chỗ ở của Dịch đại sư hẳn là một cung điện rộng rãi mới phải, mà tình cảnh trước mắt lại hoàn toàn phá vỡ đi sự tưởng tượng của hắn.

Đồi núi nhỏ đơn sơ, tiểu viện đơn giản bằng lầu trúc, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa, Dịch đại sư cao không thể chạm đến lại ở cái địa phương này sao?

"Dịch đại sư!" Lâm Tử Nghiên đứng ở trước tiểu viện, nhìn qua tòa trúc lầu, giơ ngón giữa mà kêu một tiếng.

Oanh long long. ....

Chỉ trong nháy mắt sau khi đạo thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe của Lâm Tử Nghiên vừa mới truyền ra, đột nhiên vang lên những tiếng nổ mạnh đĩnh tai nhức óc, chỉ nghe "Ồ!" một tiếng tiếng kêu kì quái, một lão nhân đầu rối bù kêu thảm từ trong trúc lâu lẩn ra, chỉ thấy hắt một thân quần áo vải rách tả toí, khó khăn lắm mới còn đeo ở trên người, bộ dạng cực kỳ chật vật.

"Đã thất bại. Lại thất bại. Muốn sáng chế một môn Huyền giai trung cấp thần thông, làm sao lại khó như vậy!" Lão đầu vẻ mặt chán nản, thất vọng từ trên mặt đất bò lên, gãi gãi đầu tóc rối bù, thì thào tự nói.

"Dịch đại sư!" Lâm Tử Nghiên nhìn qua Dịch đại sư bộ dáng rất chật vật kia, có chút im lặng mà lấy tay bóp trán trán, mở to hai mắt nhìn qua Diệp Duy, xấu hổ cười.

"Người này, người này chính là Dịch đại sư sao?" Diệp Duy thật sự có chút không thể tin được, người ở trước mắt đầu tóc rối bù, trông bộ dạng chật vật không chịu nổi lại là Dịch đại sư trong truyền thuyết sao.

So với hình tượng Dịch đại sư ở trong suy nghĩ của mình kém quá xa, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Người này rõ ràng chính là một cái lão già khom khem.

"Nha đầu Tử Nghiên, tới lúc nào thế?" Dịch đại sư nghe được Lâm Tử Nghiên gọi cuối cùng tựa hồ như cũng đã phục hồi lại tinh thần, cười híp mắt hướng về hai người đi tới.

"Vừa tới, ta đem Diệp Duy mang đến gặp ngài!" Lâm Tử Nghiên hé miệng cười nói.

"Bái kiến Dịch đại sư!" Diệp Duy cũng không dám lãnh đạm, vội vàng cung kính hành lễ.

Dịch đại sư dù sao cũng là Dịch đại sư, mặc dù cùng với trong tưởng tượng của mình có chút bất đồng, nhưng hắt vẫn là Thần Văn đại sư, một trong những người có địa vị tối cao ở Thanh Nguyệt.

Nghe được Lâm Tử Nghiên nói, Dịch đại sư nhìn sang Diệp Duy.

Diệp Duy không khỏi rung mình, hắt cảm giác được trong đôi mắt tinh nhuệ của Dịch đại sư chột lóe lên một tia Thần mang, tựa hồ có thể nhìn thấu được nhân tâm người khác, mình tựa như là bị cái nhìn này hoàn toàn xem thấu.

Diệp Duy lập tức nghiêm nghị, không dám còn có bất luận ý nghĩ khinh thị nào trong đầu, thầm nghĩ trong lòng, có thể trở thành Thần Văn đại sư đỉnh phong tồn tại, Dịch đại sư tất nhiên là có chỗ bất phàm.

"Linh Hồn cảm giác lực không tồi!" Dịch đại sư khẽ vuốt cằm nói, bộ dạng hết sức hài lòng.

Nghe được Dịch đại sư nói, Diệp Duy không khỏi trong nội tâm cả kinh, Dịch đại sư chỉ vờn vờn là nhìn thoáng qua, liền đã biết cảm giác Linh Hồn của hắt?

"Nghe nha đầu Tử Nghiên nói, ngươi hoàn thiện thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương? Khiến cho thần thông Tam Trọng Triều Tịch Chương tăng lên một cái cấp bậc, đạt đến cấp độ Linh giai trung cấp?" Dịch đại sư nhìn Diệp Duy, hỏi thẳng vào vấn đề.

"Vâng!" Diệp Duy cung kính trả lời, không hề khiêm tốn, thời điểm này không cần khiêm tốn, chính mình thể hiện ra thiên phú càng cao, Dịch đại sư mới có thể càng xem trọng chính mình.

"Vờn vờn chỉ bằng vào Linh Hồn cảm giác lực, liền có thể hoàn thiện thần thông, hơn nữa khiến cho thần thông tăng lên một cấp bậc, thiên phú của ngươi quả thật không tệ!"

"Bất quá muốn trở thành Thần Văn đại sư, cảm giác Linh Hồn lực xuất sắc chỉ là trụ cột mà thôi, ta cũng cần biết rõ ngươi đối với tri thức về Thần Văn nắm giữ đến trình độ nào, còn muốn biết rõ độ phù hợp Thần Văn của ngươi như thế nào!" Dịch đại sư vờn vờn râu trên cằm nói.

"Độ phù hợp Thần Văn?" Diệp Duy hơi sững sờ hỏi.

"Đúng vậy, muốn trở thành một Thần Văn đại sư, không chỉ cần phải nắm giữ tri thức về Thần Văn đầy đủ, có được cảm giác Linh Hồn lực đầy đủ, còn phải có độ phù hợp Thần Văn tương đối cao."

"Bản lĩnh quan trọng nhất của Thần Văn đại sư chính là sáng tạo thần thông, nếu độ phù hợp Thần Văn không đủ cao, hầu như không có khả năng tự nghĩ ra thần thông, bởi vậy độ phù hợp Thần Văn là khâu hạch quan trọng nhất là yếu tố quyết định xem ngươi có thể trở Thần Văn đại sư hay không!"

"Dịch đại sư, Diệp Duy còn chưa có đạt tới cảnh giới thất tinh Học Đồ, không có cách nào viết ra Thần Văn được!" Lâm Tử Nghiên gấp gấp nói.

"Chuyện này không thành vấn đề, ta đều có biện pháp!" Dịch đại sư cười hắc hắc nói, thân là Thần Văn đại sư, hắt có rất nhiều năng lực đặc thù mà thường nhân không cách nào tưởng tượng được.

Diệp Duy không khỏi có chút khản trương, hắt thậm chí ngay cả độ phù hợp Thần Văn là cái gì cũng không biết.

"Đây là đề thi năm trước kho Thần Văn đại sư thu đồ đệ khảo hạch, ta cho ngươi ba canh giờ, để xem ngươi có thể làm tới trình độ nào, ta sẽ căn cứ vào thành tích của bài thi, phán đoán xem ngươi đối với tri thức về Thần Văn nắm giữ đến trình độ nào."

Dịch đại sư xuất ra một xấp giấy thật dày, đưa cho Diệp Duy.

"Vâng!" Diệp Duy nhẹ gật đầu, vội vàng tiếp nhận quyển sách, trong lòng của hắn lo lắng sự tình của gia tộc, lo lắng cho an nguy của Diệp Trọng đường ca, Diệp Thu đường tỷ, Diệp Hiên, không thể chờ đợi lâu được mà nghĩ rằng cần phải về Diệp gia ngay.

Bởi vậy, sau khi nhận được bài thi, Diệp Duy liền lập tức xông tới nằm ở trên mặt bàn, nghiêm túc nhìn xem, nhưng khi Diệp Duy nhìn thấy đề thi thứ nhất, trong lòng đột nhiên giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Thiên tài tuyệt thế

Đề mục rất khó?

Những câu hỏi ở trong đề mục này, đều là do Dịch đại sư tự mình viết ra, Dịch đại sư thu đồ đệ vô cùng nghiêm khắc, ra câu hỏi đến như là những lão già kia khổ tâm nghiên cứu tri thức Thần Văn mấy mươi năm cũng phải cẩn thận suy nghĩ một phen, mới có thể làm được.

Lâm Từ Nghiên nhìn qua thần sắc sống sót của Diệp Duy, đôi mi thanh tú cau lại, thần sắc có chút khản trương, chẳng lẽ Diệp Duy một câu cũng sẽ không làm được sao?

Tuy rằng những câu hỏi này xác thực là rất khó, nhưng Diệp Duy tốt xấu gì cũng trả lời được vài câu mới phải chứ! Dù là chọn vài câu hỏi đơn giản để làm cũng được.

Lâm Từ Nghiên nhìn thẳng vào Diệp Duy, nắm tay ngọc thon gầy đẹp để nắm chặt, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ chờ đợi.

Trong lòng Dịch đại sư trầm nghĩ, Diệp Duy vẫn còn quá trẻ tuổi, cảm giác Linh Hồn lực cho dù có cường đại đi nữa thì cũng không thể lấp bù được phương diện tri thức về Thần Văn tri thức chưa đủ, cũng tốt, sau lần này khảo thí này, có thể làm cho Diệp Duy thu liễm bớt ngạo khí ở trong lòng, sẽ phải chuyên tâm học tập tri thức về Thần Văn cho tốt.

"Muốn trở thành Thần Văn đại sư thì cảm giác Linh Hồn lực, tri thức về Thần Văn, độ phù hợp Thần Văn, ba phương diện này thiếu đi một thứ cũng không được, cho nên muốn trở thành Thần Văn đại sư, cũng không phải là một chuyện đơn giản" Dịch đại sư bình tĩnh nói, những năm gần đây, hắn khảo hạch qua những người trẻ tuổi không có mấy vạn cũng có mấy nghìn rồi, từng người đều là thiên tư thông minh, trí tuệ hơn người, thế nhưng là có thể đạt tới yêu cầu của Thần Văn đại sư, lại chỉ rải rác ven ven có mấy người mà thôi, hơn nữa cũng không tính là xuất sắc cho lắm.

Diệp Duy trong lòng nặng nề, trước khi làm bài thi hắn đã có chuẩn bị tâm lý, có câu hỏi không làm được cũng là chuyện rất bình thường, dù sao hắn mới mười ba tuổi.

Nhưng mà, lúc Diệp Duy nhìn những câu hỏi khảo hạch, trong đầu lại tự nhiên liền hiện lên đáp án, những thứ tri thức Thần Văn thần bí thâm sâu này, giống như là một mực đã khắc sâu ở trong linh hồn Diệp Duy từ trước rồi, trong đôi mắt hình như có một tia kim quang hiện lên, hắn liền vung bút .

Sau khi Diệp Duy có chút ngáy người qua đi, bèn cầm bút viết như bay.

Không thể không nói, những câu hỏi bên trên đề thi khảo hạch, khai thác tư duy của Diệp Duy rất nhiều, những câu hỏi này làm cho Diệp Duy đối với tri thức về Thần Văn nắm giữ chưa tới cực hạn hiện tại đã rõ ràng, bắt đầu đi đến lý giải về Thần Văn.

"Diệp gia cùng Đồ gia thi đấu không biết thế nào rồi, đường ca Diệp Trọng bọn hắn có bị thương hay không?" Diệp Duy trong nội tâm lo lắng Diệp gia Đồ gia thi đấu.

"Đường ca đường tỷ, cố gắng chống đỡ, Ta sẽ trở lại thật nhanh" Diệp Duy nắm chặt bút trong tay, tập trung tư tưởng suy nghĩ viết lên bài thi.

Bá bá bá!

Diệp Duy vui đầu làm bài, hạ bút thành văn, dùng tốc độ khủng khiếp trả lời đề thi.

Thấy một màn như vậy, Dịch đại không nhịn được mà lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Duy tràn đầy thất vọng, ở trong mắt hắn, Diệp Duy hiển nhiên là không hiểu những câu hỏi này, bắt đầu viết loạn rồi.

Không thể không nghi ngờ vì chưa thấy ai có thể trả lời nhanh như vậy, cho dù là Thần Văn đại sư bình thường có trả lời những câu hỏi này, ít nhất cũng phải làm khoảng trên dưới một canh giờ, mà dựa theo tốc độ trả lời bài thi của Diệp Duy bây giờ, đoán chừng thời gian tối đa khoảng uống cạn chung trà là đã đáp xong, chẳng lẽ tri thức về Thần Văn của Diệp Duy so với Thần Văn đại sư bình thường còn nắm vững hơn sao?

Khó biết khó đoán, nhưng khả năng hắn đáp loạn là nhiều.

Dịch đại sư hơi nhắm mắt lại, trong đầu suy diễn từng cái biến hóa của Thần Văn, tiếp tục sáng tạo môn thần thông Huyền giai trung cấp chưa hoàn thành kia, cũng không thèm nhìn xem Diệp Duy đến cùng viết cái gì.

Nhìn thấy thần sắc của Dịch đại sư, khoe miệng Lâm Từ Nghiên nổi lên nụ cười khổ, có chút bất đắc dĩ mà buông một tiếng thở dài, xem ra Dịch đại sư đối với Diệp Duy cũng không hài lòng cho lắm.

Lâm Từ Nghiên đi đến bên người Diệp Duy, cúi đầu nhìn thoáng qua, nàng rất tò mò xem Diệp Duy đến cùng là đang viết cái gì, nhưng mà Lâm Từ Nghiên xem xong lại hoàn toàn không hiểu được.

"Dịch đại sư thỉnh xem qua"

Một lát công phu, Diệp Duy liền buông bút trong tay xuống, chậm rãi thở hắt ra một hơi, cầm lấy cuốn sách thật dày, đi tới trước người của Dịch đại sư, cung kính đem quyển sách đưa cho Dịch đại sư.

"Àn" Dịch đại sư thuận miệng lên tiếng, nhưng hắn vẫn như cũ đang suy tư chuyện gì đấy, hắn còn đắm chìm trong thế giới Thần Văn của chính mình, trong lúc nhất thời có chút quên hết mọi thứ xung quanh, hoàn toàn không nghĩ tới Diệp Duy nhanh như vậy liền hoàn thành bài thi.

Diệp Duy cũng không rõ ràng cho lắm, mờ mịt giương mắt nhìn nhìn Dịch đại sư, cuối cùng lại nhìn hướng về phía Lâm Từ Nghiên, Dịch đại sư như thế nào không thèm nhìn bài thi của mình?

Lâm Từ Nghiên cuống quýt cười khổ, không khỏi lớn tiếng kêu lên: "Dịch đại sư!"

"Nha đầu Từ Nghiên, làm sao vậy?" Dịch đại sư thoáng như mới tỉnh, nhìn thoáng qua Lâm Từ Nghiên.

"Diệp Duy đã hoàn thành bài thi rồi!" Lâm Từ Nghiên chỉ có thể cười khổ nói.

"Nhanh như vậy hả?" Dịch đại sư sững sốt một chút, hắn một bên tiếp nhận quyển sách trên tay Diệp Duy quyền, một bên ân cần dạy bảo nói, "Nếu như đụng phải câu hỏi nào không biết, thì đem nó ghi chép lại, sau này lại đọc qua tư liệu giải quyết, Thần Văn tri thức mênh mông hỗn tạp, không có mấy mươi năm căn cù học hỏi, đều không có cách nào mà tinh thông được, ngươi còn trẻ, còn có rất nhiều thời gian. . ."

Lúc Dịch đại sư mở bài thi ra, nhìn vào bài thi trong nháy mắt, lời của hắn im bặt mà dừng lại, trong giây lát đôi mắt tròn xoe, bàn tay đang cầm bài thi trở nên run rẩy một hồi.

"Đề thứ nhất, đáp án chính xác!"

"Đề thứ hai, đáp án chính xác!"

"Đề thứ ba, đề thứ tư, đề thứ năm. . . Đề chính xác!"

Theo ánh mắt dời xuống, hai con mắt Dịch đại sư dần dần hép lại chỉ còn một khe hở, trong đôi mắt thần quang long lánh, trên mặt toát ra vẻ khiếp sợ không cách nào che giấu được.

"Chuyện này, chuyện này sao có thể?"

Vèo vèo, Dịch đại sư lật xem bài thi với tốc độ cực nhanh, cuối cùng hắn kinh ngạc muôn phần phát hiện ra, Diệp Duy chẳng những trả lời không có bất luận chút sai lầm nào, hơn nữa đáp án vô cùng chuẩn xác, quả thực là đáp án hoàn mỹ.

Dịch đại sư đối với đôi mắt của mình có chút không dám tin, đi tới đi lui, tỉ mỉ đích xác nhận lại tiếp ba lượt, rồi nhẹ nhàng đem bài thi hạ xuống, dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn về phía Diệp Duy.

Thần Văn đại sư bình thường nếu trả lời những đề mục này ít nhất cũng phải một canh giờ mới xong, hơn nữa nhất định sẽ xuất hiện một ít chỗ sơ suất, nhưng Diệp Duy một tên nhóc mới mười ba tuổi, lại chỉ dùng vẹn vẹn thời gian uống một chén trà nhỏ, liền đã trả lời xong tất cả đề mục, chuyện thật là quá kinh thế hãi tục rồi.

"Dịch đại sư, ngài làm sao vậy?" Lâm Từ Nghiên nhìn thấy thần sắc của Dịch đại sư có chút khác thường, không khỏi nghi ngờ mà hỏi.

Diệp Duy cũng nhìn qua Dịch đại sư, hắn đối với chính mình vẫn rất có lòng tin, dù sao khi hắn xem tất cả đề mục đều không thấy có gì khó.

Nhìn thần sắc của Dịch đại sư, trong lòng Diệp Duy không khỏi khẩn trương lên, vì muốn được Dịch đại sư coi trọng mình, tại thời khắc mấu chốt khi Diệp gia cùng Đỗ gia thi đấu, chính mình liền lĩnh theo Lâm Từ Nghiên chạy tới đây. Nếu là cuối cùng không có được Dịch đại sư xem trọng, Diệp Duy sẽ cảm thấy có lỗi với Diệp gia, thực xin lỗi đường ca Diệp Trọng.

Nếu như là một Thần Văn đại sư, ở trong thời gian như vậy trả lời được đáp án này, cũng coi như vô cùng ưu tú rồi, mà Diệp Duy, vên vên chỉ là một thằng nhóc mười ba tuổi mà thôi.

"Nhóc con mười ba tuổi? Quái thai, quái thai?" Dịch đại sư ánh mắt quái dị nhìn Diệp Duy, đứa bé mười ba tuổi có thể trong thời gian uốn cạp chén trà ngắn ngủn, giải đáp bài thi Thần Văn đại sư một cách hoàn mỹ? Đây là chuyện mà một nhóc mười ba tuổi có thể hoàn thành sao?

Linh Hồn cảm giác lực mạnh đến nỗi không hợp thói thường, đối với tri thức về Thần Văn lại lý giải được thấu triệt như thế, nếu là độ phù hợp với Thần Văn độ không yếu, vậy đây chính là một khối bảo ngọc tuyệt thế còn thô chưa mài dũa rồi, thêm chút tạo hình là có thể trở thành bảo vật kinh thế rồi.

Thiên tài luôn là người khó có thể đo lường được.

"Đứa nhỏ Diệp Duy này quả thực chính là Thần Văn đại sư trời sinh! Linh Hồn cảm giác lực hơn người ta còn có thể hiểu được, Nhưng nhóc con gần mười ba tuổi không ngờ lại thật tinh thông tri thức về Thần Văn, ngoại trừ thiên tài, ta tìm không thấy bất luận cái từ ngữ nào có thể hình dung về hần." Dịch đại sư chậm rãi hít vào một hơi, ánh mắt sáng rực mà nhìn chăm chăm vào Diệp Duy, giống như là vừa phát hiện ra tuyệt thế trân bảo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Xích Diễm Kim Liên thần thông

Lâm Tử Nghiên cho tới bây giờ chưa từng thấy Dịch đại sư đối với bất kỳ ai đánh giá cao như vậy, sau khi ngẩn người một lúc, trên mặt nàng xuất hiện nụ cười kinh hi, lập tức bước nhanh tới bên cạnh Dịch đại sư.

"Dịch đại sư, Diệp Duy hần cuối cùng là làm được đến đâu?" trên gương mặt xinh đẹp của Lâm Tử Nghiên tràn ngập vui sướng, đảo đôi mắt đẹp, tò mò hỏi.

"Câu trả lời của hần có thể nói là hoàn mỹ! Xem ra là ta xem thường Diệp Duy a, vên vên chỉ mười ba tuổi mà thôi, không thể tin được hần đối với tri thức về Thần Văn lại tinh thông như thế!" Dịch đại sư không khỏi cảm khái nói, nhớ năm đó lúc hần mười ba tuổi, đối với tri thức về Thần Văn còn mới vừa vận nhập môn mà thôi.

Đề bài này là Dịch đại sư khảo hạch khi thu đồ đệ, bình thường người hai ba mươi tuổi, có thể trả lời được sáu thành liền xem như phi thường tốt rồi, trả lời được bảy thành đã là thiên tài trong thiên tài rồi.

Năm trước toàn bộ Thanh Nguyệt thành tổng cộng có ba mươi tám người tham gia khảo hạch, trả lời được sáu thành cũng chỉ có bốn người, trả lời được bảy thành trở lên thì một người cũng không có.

Mà bốn người trả lời được sáu thành kia, cuối cùng cũng không thông qua được khảo hạch về cảm giác Linh Hồn lực, khảo hạch độ phù hợp với Thần Văn, không thể trở thành Thần Văn đại sư cao quý.

Diệp Duy toàn bộ đều đáp đúng, hơn nữa tốc độ trả lời lại nhanh như vậy.

"Diệp Duy, kế tiếp chúng ta muốn kiểm tra một chút độ phù hợp với Thần Văn của ngươi, với cảm giác Linh Hồn lực của ngươi, cùng với tri thức về Thần Văn rất hiểu rõ, chỉ cần độ phù hợp với Thần Văn không phải quá kém, tương lai tất nhiên có thể trở thành Thần Văn đại sư!" Dịch đại sư khẽ mỉm cười nói, một người luôn luôn trầm ổn như hần cũng có chút không thể chờ đợi được mà muốn kiểm tra độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy rồi.

Dù sao muốn trở thành một Thần Văn đại sư xuất sắc, Linh Hồn cảm giác lực, tri thức về Thần Văn, độ phù hợp với Thần Văn, ba phương diện này thiếu một thứ cũng không được.

"vâng!" Diệp Duy nhẹ gật đầu, trong nội tâm lo lắng sự tình của Diệp gia, hần cũng muốn sớm biết kết quả khảo thí. Nhìn thấy Dịch đại sư tán thưởng, Diệp Duy như trút được tảng đá đang đè nặng trong lòng.

"Diệp Duy, ngươi có thể làm được" Lâm Tử Nghiên nhéo nhéo nắm tay nhỏ, động viên cổ vũ cho Diệp Duy.

Cảm giác Linh Hồn lực xuất sắc, tri thức về Thần Văn kinh người, chỉ cần độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy không phải quá kém mà nói, xác định chắc chắn rằng có thể trở thành Thần Văn đại sư.

"Cám ơn!"

Diệp Duy mỉm cười gật đầu, trong đôi mắt lóe ra ánh sáng kiên định tự tin.

"Ta biết rõ thiên phú Thức Hải của ngươi là Hồng cấp kém nhất, bất quá điểm ấy chỉ là việc nhỏ, căn bản ngươi không cần để ở trong lòng, đối với Thần Văn đại sư mà nói, Thức Hải thiên phú yếu kém đều không thành vấn đề!" Dịch đại sư nhìn qua Diệp Duy, trong đôi mắt thần quang lập loè, trong con mắt đen kịt giống như có từng đạo Thần Văn không ngừng lóe ra rồi tan biến, một cỗ khí thế làm người hoảng sợ phát ra, bao phủ toàn bộ gian phòng.

Diệp Duy cùng Lâm Từ Nghiên dường như đứng ở bên trong một biển lớn Thần Văn mênh mông, giống như là một chiếc thuyền nan nhỏ nhoi phiêu dăng dập dờn trên sóng.

Lực lượng thật kinh người, so với gia chủ Đỗ gia cảnh giới thất tinh Ngưng Nguyên lúc trước còn phải cường đại hơn rất nhiều.

Cái này chính là thực lực chân chính của Dịch đại sư sao, thật là đáng sợ.

Đúng lúc này, chỉ thấy tại phía trên gian phòng, từng đóa Kim Liên (Hoa Sen) đang không ngừng nở rộ rồi tiêu tan, vô cùng thần bí, rất là mơ hồ, tại bên trên Kim Liên hình như có từng tòa kiến trúc to lớn đứng sừng sững, chuông lớn vang vang, tỏa ra khí tức thần thánh vô cùng.

Chẳng lẽ tòa kiến trúc kia chính là Thánh viện trong truyền thuyết? Nghe nói một ít Thần Văn Đại Sư thiên phú trắc tuyệt có thể câu thông với lực lượng của Thánh viện.

"Đây là Thánh viện truyền thừa xuống 'Xích Diễm Kim Liên thần thông', là thần thông chuyên môn khảo thí độ phù hợp với Thần Văn, môn thần thông này không có phẩm giai, chỉ là đơn thuần khảo thí độ phù hợp với Thần Văn"

"Thần Văn đại sư khi khảo hạch, dùng Niệm lực khu động, trong thế giới Thần Văn tại nơi này, ngưng ra ba đạo Xích Diễm Kim Liên xem như hợp cách, bốn đạo Xích Diễm Kim Liên thuộc về thượng đẳng, trên năm đạo Xích Diễm Kim Liên liền vô cùng hiếm thấy" Dịch đại sư nhìn qua Diệp Duy, ngón tay khẽ nhúc nhích, dùng Niệm lực làm bút, Nguyên khí làm mực, tại trong hư không xuất ra từng đạo Thần Văn.

Trong chớp lát, Dịch đại sư liền vẽ ra tám mươi một đạo Thần Văn, tám mươi một đạo Thần Văn màu vàng nhạt sáng bóng lạng yên lơ lửng ở trong hư không, tại từng đạo Thần Văn nguyên khí không ngừng lưu chuyển, trong lúc mơ hồ ngưng tụ thành bốn đóa Kim Liên xinh đẹp, toàn thân hừng hực lửa cháy, từng cỗ lực lượng Nguyên khí đập vào mặt.

Dịch đại sư thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên, ngưng ra bốn đóa Xích Diễm Kim Liên, độ phù hợp với Thần Văn của hắn là thuộc về thượng đẳng, độ phù hợp với Thần Văn cũng không theo thực lực tăng lên mà tăng theo, độ phù hợp với Thần Văn của bất kỳ ai đều là cố định. Thiên phú của Dịch đại sư xem như là phi thường tốt rồi.

"Diệp Duy, hiện tại ngươi tới thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên" Dịch đại sư bàn tay đặt lên bờ vai Diệp Duy, lập tức Diệp Duy liền cảm giác được một cỗ nguyên khí mênh mông hùng hậu tuôn vào trong người mình.

Mượn Nguyên khí của người khác, đây là thủ đoạn chỉ Thần Văn đại sư như hắn mới có.

Diệp Duy bây giờ đến cảnh giới thất tinh Học đồ cũng chưa đạt được, cho nên vẫn không có cách nào để tự mình thi triển thần thông, chỉ có thể mượn nguyên khí của Dịch đại sư thi triển.

"Tốt" Diệp Duy nhẹ gật đầu lần nữa, lần này Diệp Duy rất tập trung, hai đầu lông mày mang theo vẻ ngưng trọng chăm chú vô cùng, hai con ngươi nhìn thẳng vào tám mươi một đạo Thần Văn đang treo lơ lửng giữa không trung.

Hít...thở....

Lồng ngực Diệp Duy nhấp nhô, hơi thở trở nên dồn dập, hiện tại hắn rất khẩn trương, hắn không khẩn trương không được, vô luận là khảo hạch về cảm giác Linh Hồn lực hay là tri thức về Thần Văn, Diệp Duy biểu hiện đều rất tốt, thậm chí được xưng tụng kinh diễm. Độ phù hợp với Thần Văn là một bước cuối cùng, chỉ cần biểu hiện của mình không quá kém, Dịch đại sư có lẽ sẽ chính thức thu mình làm đồ đệ.

Nếu như có thể trở thành đệ tử của Dịch đại sư, thì ông ta sẽ phải ra tay trợ giúp Diệp gia, như vậy Diệp gia sẽ không cần e ngại Đỗ gia rồi, nguy cơ của Diệp gia tự nhiên cũng được hóa giải.

Diệp Duy vẫn luôn là một kẻ kém nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Diệp gia, hắn rất muốn chứng tỏ chính mình, rất muốn nói cho ông nội, nói cho Đại bá nhìn như nghiêm khắc nhưng kì thực rất quan tâm chính mình, nói cho cha mẹ, Diệp Duy cũng có thể vì Diệp gia che chở một phần trời.

Loại này khát vọng này ở trong sâu tận xương tủy của hắn, đã xâm nhập vào cả Linh Hồn, mà bây giờ rút cuộc đã có cơ hội, chỉ cần có thể trở thành đệ tử của Dịch đại sư, chính mình liền không hề kém hơn so với bất luận kẻ nào.

Ông ông ô...ô...n...g!

Diệp Duy cực kỳ nghiêm túc nhìn chăm chăm vào các đạo thần văn đang treo lơ lửng ở giữa không trung, trong lòng hết sức chăm chú, chờ đến khi xác định rằng mình có thể bắt chước, Diệp Duy bắt đầu động thủ, mượn nhờ Nguyên khí của Dịch đại sư, Diệp Duy cẩn thận từng li từng tí mà viết xuống từng đạo Thần Văn.

Diệp Duy viết rất rất chậm, viết rất chân thành, Niệm lực mãnh liệt mà ra, hồi lâu sau, cũng vừa vặn viết xong tám mươi một đạo Thần Văn.

Sau khi Diệp Duy viết xong tám mươi một đạo Thần Văn, trong khoảng khắc thi triển ra thần thông Xích Diễm Kim Liên, Diệp Duy, Lâm Từ Nghiên, Dịch đại sư ba người đều không tự chủ được mà nín thở lại.

Mấy đóa?

Diệp Duy thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên sẽ tạo thành mấy đóa đây? Độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy sẽ đạt tới trình độ nào đây? Từng có qua biểu hiện kinh điểm 2 phương diện kia, Dịch đại sư, Lâm Tử Nghiên đối với Diệp Duy kỳ vọng đều vô cùng cao.

Phù phù, phù phù, phù phù!

Trong lòng Diệp Duy đang kinh hoàng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào tám mươi một đạo Thần Văn kia, bởi vì quá mức khẩn trương, Diệp Duy thậm chí có thể nghe được âm thanh mạch đập của chính mình.

Diệp Duy có cảm giác thời gian dường như đọng lại, hai tay hắn nắm chặt, gắt gao nhìn chăm chăm vào từng đạo Thần Văn bên trên do chính mình viết ra.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29: Độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy

Một cái hô hấp, hai cái hô hấp, ba cái hô hấp. . .

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tám mươi một đạo Thần Văn hiện ra kim quang nhàn nhạt đang lơ lửng giữa không trung vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, một đóa Xích Diễm Kim Liên đều không có xuất hiện.

Nguyên lực dừng lại ở bên trong tám mươi một đạo Thần Văn, căn bản không có dấu hiệu lưu động.

Diệp Duy không khỏi toát ra tầng tầng mồ hôi mịn trên trán, hắn cực kỳ trông mong mà nhìn chăm chăm vào tám mươi một đạo Thần Văn kia, khó khăn nuốt ngụm nước miếng.

Năm cái hô hấp. . . Mười cái hô hấp đi qua!

Thần Văn vẫn như trước không có sinh ra bất luận biến hóa nào.

"Điều này sao có thể? !" Dịch đại sư mở to hai mắt nhìn, nghi ngờ nhìn qua Diệp Duy viết ra tám mươi một đạo Thần Văn kia, kinh ngạc mà chăm chú nhìn ba lượt.

Diệp Duy thi triển thần thông không có bất kỳ sai lầm nào, thần thông là chính xác, như vậy vì sao không có hình thành Xích Diễm Kim Liên? Thậm chí ngay cả một đóa Xích Diễm Kim Liên đều không có? Chẳng lẽ độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy thật sự kém đến loại trình độ này?

Điều này cũng thật bó tay à?

Mặc dù là võ giả bình thường không có thiên phú Thần Văn đại sư, thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên cũng có thể ngưng ra một lượng đóa Xích Diễm Kim Liên a.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lâm Tử Nghiên cũng ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn qua tám mươi một đạo Thần Văn đang lơ lửng kia, thần thông Xích Diễm Kim Liên không có bất kỳ biến hóa nào.

Cái này là chuyện quái gì?

Có nghĩa là độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy hầu như bằng không, có nghĩa là Diệp Duy không có cách nào thi triển ra thần thông, cho dù tu vi hắn có đạt đến cảnh giới thất tinh Võ giả, đã có đầy đủ Niệm lực cùng Nguyên khí, cũng không có cách nào thi triển thần thông.

Thức hải Hồng cấp mặc dù là Thức Hải kém nhất, nhưng còn hơn phế vật, còn có hy vọng quét khỏi, trong lịch sử có không ít người Thức Hải đều là Hồng cấp, cuối cùng lại trở thành cường giả hùng bá một phương, trong đó nổi danh nhất chính là Thần Phong Đế Tôn.

". . . Không có Xích Diễm Kim Liên xuất hiện, độ phù hợp với Thần Văn của ta bằng không sao?" trên khuôn mặt có vẻ non nớt của Diệp Duy nổi lên nụ cười cực kỳ đắng chát.

Trước khi thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên, Diệp Duy đã phỏng đoán ra vô số loại kết quả, nhưng hắn vạn lần không ngờ được cái kết quả như vậy, bởi vì coi như là người bình thường, thi triển thần thông Xích Diễm Kim Liên ít nhất cũng có thể ngưng ra một đóa Xích Diễm Kim Liên, người mà đối với Thần Văn độ phù hợp bằng không thì trong trăm vạn Võ giả cũng rất khó kiếm được một người.

Diệp Duy có nằm mơ cũng không ngờ được xác suất nhỏ như vậy mà chính mình lại gặp phải (Không phải là trùng 3 càng sao?)

Ta thật không cam lòng a!

Vì cái gì cho ta hy vọng, lại để cho ta triệt để mà tuyệt vọng! trong lòng Diệp Duy không cam lòng mà gào thét, trong ánh mắt toát ra thần sắc thống khổ.

Lâm Từ Nghiên nhìn sang Dịch đại sư, muốn biết chuyện này đến cùng là xảy ra cái gì, nhưng Dịch đại sư chẳng qua là khẽ lắc đầu, hẳn cho là mình gặp một khối tuyệt thế ngọc thô chưa mài dũa, lại tuyệt đối thật không ngờ độ phù hợp Thần Văn của Diệp Duy vậy mà bằng không. . .

"Diệp Duy, kiên cường lên nhé!" Lâm Từ Nghiên xúc động thở dài, lo lắng mà nhìn Diệp Duy, nằng chậm rãi đi tới trước người hắn, duỗi ra tay ngọc nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Diệp Duy an ủi.

"Không thể thi triển thần thông cũng không phải là chuyện gì lớn, với cảm giác Linh Hồn lực của ngươi cùng với tri thức về Thần Văn hiểu rõ như vậy, đi đến đâu đều được mọi người tôn kính đấy, thậm chí nhiều Thần Văn đại sư cao cao tại thượng cũng phải cầu cạnh ngươi đấy"

"Mặc dù ngươi không cách nào thi triển thần thông, tu luyện Võ Đạo, ở Thanh Nguyệt thành này tuyệt sẽ không có bất kỳ người dám làm tổn thương ngươi một cọng tóc gáy, ta dùng danh nghĩa gia tộc thế đấy" Lâm Từ Nghiên trấn an Diệp Duy nói.

"Dùng danh nghĩa gia tộc thế?" Dịch đại sư nhìn đóa Uất Kim Hương thêu trên áo bào của Lâm Từ Nghiên, thân thể đột nhiên run lên, hẳn biết rõ với tư cách là hậu bối của cái gia tộc cổ xưa kia, gia tộc vinh quang của bọn hắn được coi trọng thế nào, Lâm Từ Nghiên vì tiểu tử Diệp Duy kia, vậy mà không tiếc dùng danh nghĩa của gia tộc thế, xem ra quan hệ giữa Diệp Duy cùng nha đầu này Lâm Từ Nghiên không tầm thường a.

"Ài, đáng tiếc" Dịch đại sư hướng phía Diệp Duy nhìn thoáng qua, cảm giác Linh Hồn lực của Diệp Duy, cùng với tri thức về Thần Văn rất hiểu rõ, cũng không kém hơn Thần Văn đại sư, chỉ cần độ phù hợp với Thần Văn không phải quá kém, Dịch đại sư nắm chắc tại trong ba năm đem Diệp Duy bồi dưỡng thành Thần Văn đại sư.

Sau ba năm Diệp Duy cũng chưa đến mười sáu tuổi mà thôi, Thần Văn đại sư mười sáu tuổi, chỉ nghĩ tới cũng cảm thấy làm cho người ta sợ hãi không thôi.

Không thể ngờ độ phù hợp với Thần Văn của Diệp Duy lại như thế, hầu như là bằng không, cho dù cảm giác Linh Hồn lực của Diệp Duy có mạnh đi chăng nữa, lại phong phú tri thức về Thần Văn tất cả cũng đã thành mây bay.

Diệp Duy nắm chặt nắm đấm, so sánh với trước kia thì tình cảnh hiện tại cũng không có khá hơn chút nào. Nếu như ông trời không tha cho ta, ta đây liền nghịch thiên mà bước tiếp.

Diệp Duy trong đôi mắt hiện lên một tia thần sắc kiên định, mặc dù thân hoài nghịch cảnh, hẳn cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ buông tha cho.

"Dịch đại sư, tôi có một chuyện muốn nhờ, Đổ gia một trong tam đại thế gia của Thanh Nguyệt thành, một mực chèn ép Diệp gia chúng tôi, gần đây lại muốn cướp đoạt đất tổ Diệp gia của chúng tôi, tôi thỉnh cầu Dịch đại sư, có thể hay không giúp Diệp gia chúng tôi chủ trì công bằng" Tuy rằng không thể trở thành đệ tử của Dịch đại sư, nhưng vì sinh tử tồn vong của Diệp gia, Diệp Duy vẫn là mặt dày mày dạn nói ra thỉnh cầu của mình.

"Cũng không phải là ta không muốn hỗ trợ, mà là ta từ trước đến nay không nhúng tay vào thế sự, tùy tiện nhúng tay vào ân oán giữa các thế gia, đúng là có chút không ổn. . ." Dịch đại sư nhún mày một cái, chần chờ nói.

Diệp Duy im lặng, Dịch đại sư cùng hắn không thân cũng chẳng quen, lại cầu Dịch đại sư hỗ trợ mình quả thật là có điểm ép buộc rồi, dù sao Đổ gia đầu gối cũng là một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành. Dịch đại sư vì sao phải vô duyên vô cớ vì giúp hắn mà đắc tội Đổ gia?

Nguyên lai Diệp Duy muốn trở thành đệ tử của Dịch đại sư, sau đó lại hướng Dịch đại sư đưa ra thỉnh cầu như vậy, nhưng mà giữa mong muốn cùng sự thật chênh lệch quá nhiều, chính mình chẳng những không có đạt được sự xem trọng của Dịch đại sư, hơn nữa độ phù hợp với Thần Văn là bằng không.

Nếu lại tiếp tục hướng Dịch đại sư liên tục thỉnh cầu mà nói, chỉ làm cho người ta phiền chán.

Trầm mặc một lát, Diệp Duy không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Bất kể như thế nào, tôi vẫn còn muốn cảm tạ Dịch đại sư cùng Từ Nghiên tỷ cho tôi cơ hội lần này, Diệp Duy luôn ghi nhớ trong lòng, tôi vô cùng cảm kích. Dịch đại sư, Từ Nghiên tỷ, Diệp gia còn có một số việc, tôi đi về trước"

Diệp Duy đối với Dịch đại sư, Lâm Từ Nghiên khom người hành lễ, cũng không quay đầu lại mà chạy ra khỏi trúc lầu, hướng về Diệp gia chạy đi như điên.

"Đường tỷ Diệp Thu, đường ca Diệp Hiên, đường ca Diệp Trọng, các người ngàn vạn lần không được sảy ra chuyện gì, hy vọng Diệp gia không có việc gì" Nghĩ đến cục diện của Diệp gia hiện tại đang phải đối mặt, Diệp Duy liền không có tâm tình vì chuyện của mình đau thương sa sút, bất kể như thế nào, phải về Diệp gia trước rồi hãy nói.

Ngọc Anh Sơn cũng không tính là lớn, hơn nữa cảnh giới của Diệp Duy hiện tại đã là tam tinh học đồ, lực lượng, tốc độ, sức chịu đựng, so với trước kia đều mạnh hơn nhiều lắm, điên cuồng chạy ở phía dưới, tốc độ vô cùng kinh người, xa xa nhìn lại, như là một đầu khi con linh hoạt ở giữa rừng núi nhảy lên nhảy xuống.

"Diệp Duy vội vã như thế, nhất định là Diệp gia đã xảy ra chuyện, nguyên lai Đổ gia, Chu Vũ tướng quân của phủ Thành chủ, Lăng Hà thương hội những người này đến Diệp gia cũng không phải là vì để cho hậu bối cùng thanh niên đồng lứa của Diệp gia luận bàn, mà là muốn cướp lấy đất tổ của Diệp gia"

"Diệp gia tại Thanh Nguyệt thành chỉ là thế gia hạng 2, mà Đổ gia lại là một trong tam đại thế gia ở Thanh Nguyệt thành, tình cảnh của Diệp gia sợ là vô cùng nguy hiểm"

"Diệp Duy ơi Diệp Duy, Diệp gia đã xảy ra chuyện, ngươi vì sao không muốn nói cho ta biết chứ?" Lâm Tử Nghiên thở dài một tiếng, lập tức nàng liền minh bạch, chính vì Diệp Duy không muốn mang đến phiền toái cho nàng, bất quá Diệp Duy vẫn còn xem thường nàng, một cái Đỗ gia nho nhỏ, Phủ Thành chủ tướng quân còn có hội trưởng Lăng Hà thương nàng còn chưa để vào mắt.

"Dịch đại sư, ta đi trước" Lâm Tử Nghiên lo lắng cho Diệp Duy, đối với Dịch đại sư chấp tay cáo biệt, liên tục nhẹ nhàng bước nhanh, hướng về Đạo Khí Xa Liên bên ngoài lầu trúc đi đến.

Dịch đại sư nhìn bóng lưng Diệp Duy rời đi, như có điều suy nghĩ, mặc dù đã gặp phải đả kích lớn như vậy, ánh mắt Diệp Duy vẫn kiên định như trước, một tên nhóc mười ba tuổi lại có tâm tính kiên định như vậy, nếu để cho Diệp Duy có một tia cơ hội, Diệp Duy nhất định có thể đạt tới thành tựu mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

"Mà thôi bỏ đi, tuy rằng ta đã sớm kể sự tình thế tục, nhưng hôm nay vì ngươi đi một chuyến" Dịch đại sư thở dài một tiếng nói, nhìn về phía Lâm Tử Nghiên, "Chúng ta cùng đi! Tuy rằng dùng gia thế của ngươi, có thể giải quyết được những vấn đề này, nhưng có nhiều chỗ bất tiện, hãy để cho ta đến đi"

Lâm Tử Nghiên cảm thấy kinh ngạc, không nghĩ tới Dịch đại sư lại chịu xuất thủ tương trợ.

"Được rồi, chúng ta cùng đi" Lâm Tử Nghiên gật đầu nói.

Ngay tại lúc Lâm Tử Nghiên vừa dứt lời xong, tại chỗ Diệp Duy viết xuống những đạo Thần Văn kia, cũng không có tiêu tán đi mất, ngược lại trong lúc đó hào quang tỏa sáng, chiếu sáng toàn bộ lầu trúc.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lâm Tử Nghiên cùng Dịch đại sư đều là cả kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thần Văn Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.